

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АПРИЛ 2011. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXII, БРОЈ 3445

Масовни повратак бивших чланова у Српску радикалну странку

Др Војислав Шешел

**ФЕНОМЕНОЛОГИЈА
БАЛКАНСКОГ
ДЕСПОТИЗМА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ВЕЛЕНЗДАНИЧКИ
ПРОЦЕС**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1991

Др Војислав Шешел

**НАРКОМАНИЈА
БУКА МАНИТОГА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**СРБИЈА ПОД
АМЕРИЧКИМ БОМБАМА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ПАКЛЕНИ
ПЛАНОВИ ЗАПАДА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1991

Др Војислав Шешел

**КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР
У БУАДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1991

Др Војислав Шешел

**ДОСМАНАНСКИ
ЗУЛУМ НАД СРБИЈОМ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ГЛАВНИ МИМОШЕЊИЋИ
ПОЛИТИЧКИ РОБИЈАШИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**УБИСТВО
МИНИСТРА ОДБРАНЕ
ПАВЛА БУАТОВИЋА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ДОСМАНАНСКИ СЕЏМЕНИ
НА ПРАВНОМ ФАКУЛТЕТУ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ГЛОГОК КОМАН
У ДОСОВСКОМ СРЦУ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ДОСМАНАНСКИ БАО
НОВИ ЗАЊИЧАРИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ЧЕТИРЧКА СЕБЉА НАД
ДОСМАНАНСКОМ ГЛАВОМ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ЖИГОСАЊЕ
ДОСМАНАНСКОГ
БЕШЧАШЋА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**СТАНКО СУБОТИЋ
- ЦАНЕ ЖАБАЦ
КРАЉ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**КРВАВЕ РУЧЕРАС
МАДЛЕН ОБРАТ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ГЕНОЦИДИ
ИЗРАСКИ ДИПЛОМАТА
ТЕОДОР МЕРОН**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ЂАВОЛОВ ШЕГРТ
ЗЛОЧИНАЧКИ РИМСКИ ПАПА
ЈОВАН ПАВАС АРУГИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ВАШИНГТОНСКИ
СЕКСУАЛНИ МАНИЈАК
БНА КАНТОН**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**СКЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИМОШЕЊИЋА
У ХАНСКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**У ЧЕЛУСТИМА
КУРВЕ ДЕА ПОНТЕ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ЕНГАСКИ
ПЕДЕРСКИ ИСПРАК
ТОНИ БАСР**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**КРИМИНАЛАЦ
И РАТНИ ЗЛОЧИНАЦ
ХАКИЈЕР СОЛАНА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ПОДУКАМ
ГАСКИ ПИЦОНСКАЦ
ЖАК ПИРАК**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

Др Војислав Шешел

**ХИТАСРОВИ
НАЈЕРИШИ САСАДБИЊИ
ХСАМУТ КОЛ И ХАНС ГЕШНЕР**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАНА
Београд 1992

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слаћан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,
Љубинка Божовић,

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине српске радикалне
стране / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год 1, - бр. 1 (12. јул
1990)-Београд : Српска радикална странка,
1990-. - 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Слобода Шешељу

- Фијаско тужилаштва у процесу против Шешеља

2

Слобода Шешељу

- Окончајмо скандалозни политички процес против Војислава Шешеља

4

Интервју: Академик Јелена Јурјевна Гускова

- Шешељ има подршку Москве

5

Други пишу

- Српски великомученик Шешељ

7

Радикално

- Масовни повратак бивших чланова у Српску радикалну странку

8

Писмо др Војислава Шешеља

- Србија мора да заштити сваког Србина

10

Протестни митинг

- Стоп испоручивању Срба

11

Стоп злочиначкој агесији

- Митинг подршке либијском народу и његовом вођи Моамеру ел Гадафију

12

Подршка породици Младић

- Босиљку држе на нишану

16

Интервју: Милорад Буха, премијер РСК у прогонству

- Режим дискриминише прогнане Србе

18

Политика интереса

- Николић по мери Загреба

21

Промоција

- Шешељ иницирао објављивање сабраних дела Милице Стојадиновић Српкиње

26

Иницијатива

- Српска радикална странка тражи преиспитивање сумњивих приватизација

30

Тајна Арапских револуција

- Дириговани хаос у режији НАТО-а

61

Слобода Шешељу!

У ишчекивању одлуке претресног већа Хашког трибунала

Фијаско тужилаштва у процесу против Шешеља

- *Ако судије Претресног већа III Хашког трибунала буду правници, проф. др Војислав Шешељ ће у Србији бити већ 5. маја, а ако подлегну политичким притисцима, мораћемо и ми и он сачекати још који месец*

Пише: Вјерица Радета

Ових дана у Србији се најчешће чује питање „Кад се враћа Шешељ?“ Од када је из Хашког трибунала саопштено да ће судско веће 4. маја одлучивати по правилу 98бис Правилника о поступку и доказима Хашког трибунала, сви се баве овом темом. И медији, и аналитичари, и политичари, али највише и најбрижније обични грађани.

Медији нагађају и подижу тираж. Аналитичари предвиђају како ће Шешељев повратак утицати на рејтинг Српске радикалне странке, али и неких других странака. Политичари се брину шта ће се дешавати на политичкој сцени Србије након Шешељевог повратка.

Најозбиљнији су обични грађани који се питају да ли ће га, како кажу, зликовци стварно пустити.

Неспорно је да је свима јасно да је председник српских радикала „на правди Бога“ већ девету годину заточен у Хашком трибуналу. Целокупна српска и светска јавност сведоци су да тужилаштво није успело да докаже ни једно једино слово из оптужнице. Преко осамдесет сведока и вештака тужилаштва у судници су, суочени са Шешељевим бриљантним правничким и историјским знањем, показали да су инструментализовани од стране Хашког тужилаштва и да немају ниједну реч оптужбе против Војислава Шешеља. Ниједан сведок није у свом исказу оптужио Шешеља за било који ратни злочин који му тужилаштво ставља на терет. Сви покушаји тужилаштва остали су без резултата. Нису им вределе ни претње, ни уцене, ни обећања пресељења сведока у трећу земљу уз материјално обезбеђење, ни сви други облици притисака којима су сведоци били изложени. Истина је изишла на видело.

Цео доказни поступак тужилаштва само је потврдио да је оптужница против проф. др Војислава Шешеља политичка оптужница и да је пред претресним већем вођен политички процес. Да није тако, не би било дилеме и судско веће би морало по правилу 98бис да одлучи да тужилаштво није доказало ниједну тачку из оптужнице против Војислава Шешеља. Нажалост, овакав исход Шешељевог деветогодишњег робијања није сасвим изванредан.

Као што је пре девет година Зоран Ђинђић тражио од Карле дел Понте да Шешеља води и да га не враћа у Србију, тако и представници данашњег режима и стиропор опозиције траже од трибунала да Шешеља задрже у притвору док се у Србији не одрже још једни избори.

Исти су мотиви Зорана Ђинђића некада као и Тадића, Николића и Вучића сада. Страх од Шешељевог политичког утицаја је велики. Тадић, Николић и Вучић знају да само Војислав Шешељ може да им помрси конце и заустави паклени план да после наредних избора направе коалицију и Србију одведу на пут без повратка.

Николић је пројектован да заврши све прљаве послове које се ни Тадић није усудио да заврши. Зато свакодневно обилазе америчку и британску амбасаду и моле да Шешељ у Хагу сачека још једне изборе, уверени да би у његовом одсуству могли да преваре грађане, да освоје довољан број гласова да после наредних избора формирају владу и заједно испуне све што од њих буду тражили из Вашингтона и Брисела.

Одговорни за кршење људских права морају да плате одштету

„Малтретирање др Шешеља у Хашком трибуналу нанело је велику штету идеалу међународног права. Ово није суђење, већ чисто погрешно хапшење и киднаповање. Др Шешељ је отргнут од своје породице, пријатеља, присталица и државе, а ускраћен му је фер поступак. Међународни кривични трибунал за бившу Југославију и они који су одговорни за ово кршење људских права морају се прогласити кривим за своје деловање и морају да плате одштету“, истиче Џонатан Леви, адвокат, Вашингтон Ди-Си.

Американцима и Британцима је одавно јасно да је Шешељево деловање изашло из оквира Србије и да је он постао један од главних светских антиглобалиста и зато врше притисак на Хашки трибунал тражећи да Шешеља још не пусте на слободу.

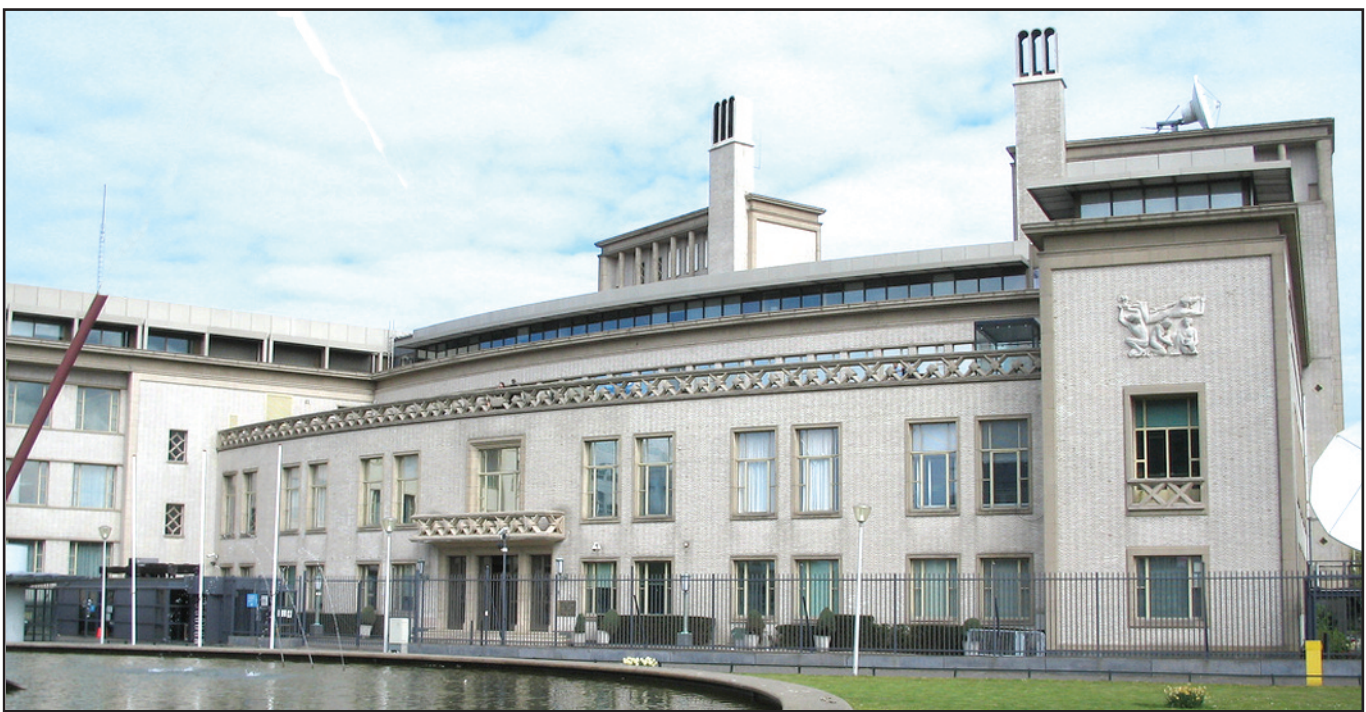
Зато постоји оправдан страх да би судско веће могло подлећи овим притисцима и одлучити да оставе неку тачку оптужнице и да затраже извођење доказа одбране за ту тачку коју би оставили.

Са друге стране, огромна већина грађана зна да је проф. др Војислав Шешељ једини који би био у стању да се супротстави Тадићевом режиму, као и Николићевим и Вучићевим обманама, и да коначно Србију врати на прави пут и земљу и грађане избави из безнађа и беде у којој су већ скоро једанаест година. Све је више оних који о Шешељу говоре као о председнику иако нису чланови Српске радикалне странке, јер га доживљавају као председника и спаситеља. Зато су жути и напредњаци у паници и зато, за разлику од већине грађана, не желе његов повратак.

Сви ми који се искрено надамо да ће нам се Војислав Шешељ придружити у Србији већ 5. маја морамо бити свесни да су они који то не желе довољно моћни да ће можда моћи да утичу на „слободно“ судијско уверење, па треба и на то да рачунамо. Њихов је интерес да се Шешељ не врати пре избора, а интерес већине грађана да се врати што пре.

Остаје да се надамо да ће коначно победити правда. На потезу је судско веће!

Свима ће бити лакше ако се Шешељ врати 5. маја, али и он и ми смо спремни да сачекамо и који месец више, свесни да је његов повратак ипак изврстан и да Србија хоће Шешеља.

Слобода Шешељу!

Окончајмо скандалозни политички процес против др Војислава Шешеља!

Пише: адвокат Жак Вержес

Др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке, налази се већ осам година у притворској јединици Међународног кривичног суда за бившу Југославију (МКСЈ) у Хагу. Уверен у своју невиност, др Војислав Шешељ је отишао добровољно у МКСЈ 24. фебруара 2003. године, неколико дана пошто је подигнута оптужница против њега. Процес др Војиславу Шешељу, скандалозне спорости и невероватног трајања, одуговлачи се већ осам година. Првобитна оптужница, коју је тужилаштво подигло 15. јануара 2003. године, мењана је пет пута услед недостатка доказа. Нама је стало до тога да разоткријемо две правне фикције којима је Тужилаштво МКСЈ манипулисало у покушају да надокнади недостатак доказа : „удружени злочиначки подухват“ и „говор мржње“.

Оптужница истиче да је др Војислав Шешељ учествовао, као саучесник, у „удруженом злочиначком подухвату“. Почетком деведесетих година, др Војислав Шешељ је био политичар који је водио једну опозициону странку, а не ратни вођа. Он није имао никакву извршну власт у држави, нити је командовао војним или паравојним јединицама. Тужилац није пружио никакве доказе посредством којих би могла да се успостави било каква веза субординације између починилаца злочина и др Војислава Шешеља. Ако се пажљиво погледа списак учесника наведеног „удруженог злочиначког подухвата“, онако како је утврђен од стране МКСЈ, постаје очигледно да је већина његових чланова јасно показивала непријатељство према др Војиславу Шешељу. Сем тога, „удружени злочиначки подухват“ који МКСЈ нашироко наводи, не постоји у међународном праву.

Дефиниција „говора мржње“, онако како је намеће МКСЈ, потпуно је произвољна и тенденциозна. Она није предмет било каквог правног консензуса. Стоји у противречности са свим декларацијама, конвенцијама и споразумима којима се штити слобода изражавања. Говори др Војислава Шешеља нису садржавали било какве позиве на убиства, нити најмањи позив на насиље према етничким мањинама. Наравно, тужилац МКСЈ није у стању да докаже карактер мржње у говорима др Војислава Шешеља, нити начин којим се закључује да су они злочиначки.

Сведоци смо да је против др Војислава Шешеља следно застрашујући низ лажних сведочења, фалсификованих доказа, кршења права на одбрану, нехуманих принудних мера, неоправдане изолације, неадекватне медицинске неге, укратко, ускраћивање правде и потпуно одсуство хуманости.

Процес против др Војислава Шешеља је супротан Универзалној декларацији о људским правима, која потврђује да сваки оптужени има право „на јавно суђење и обезбеђење свих потребних гаранција за одбрану“. Он је супротан Европској конвенцији о људским правима која истиче да свака особа има право на правично суђење пред независним и непристрасним судом, „легитимно формираним“. Понављамо: овај процес није ништа друго него политички процес који треба да удаљи др Војислава Шешеља из политичког живота Србије!

Због очигледног недостатка доказа против др Војислава Шешеља, оптужницу против њега треба у потпуности одбацити и ослободити га на основу члана 98бис трибунала. Поред тога, треба му надокнадити штету за неправедан осмогодишњи притвор. У супротном, овај политички процес био би велика срамота за међународну правду. *(Аутор је чувени француски адвокат светског реномеа)*

Академик Јелена Јурјевна Гускова, доктор историјских наука у разговору за "Велику Србију" поручује

Шешељ има подршку Москве

„Случај Војислава Шешеља и само његово суђење је без преседана, измишљено и без доказа“, наглашава Јелена Гускова, руководилац Центра за изучавање савремене балканске кризе Института славистике Руске академије наука, доктор историје, академик. Она оцењује да су на тој чињеници заснована очекивања да ће Војислав Шешељ бити пуштен на слободу. Јелена Гускова која је заједно са групом угледних руских политичара, писаца, културних и научних радника крајем прошле године у Москви формирала Руски комитет за заштиту права Војислава Шешеља, објашњава да лидера радикала у трибуналу окривљују за радикалну идеологију, политичке погледе, национализам, паролу и... књиге, пошто није извршио ниједан злочин

• Како оцењујете посету премијера Руске Федерације Владимира Путина Србији?

Посету Путина оцењујем веома позитивно. Премијер је предложио конкретан пут економске сарадње, дао гаранције онима који сумњају у добре намере Руса и још једном чврсто заузео став у вези са низом актуелних питања.

• Зашто Србија до сада није искористила у потпуности руску подршку на политичком и економском плану, шта је била препрека?

Србија се до 2007. године сама борила против Запада који је чинио све да је уништи и разори на ситне делове. Неочекивана подршка Русије, када је у питању Косово и Метохија, изазивала је сумње у чврст став Москве. Заједно нам је постало лакше, међутим притисак Вашингтона на Београд се увећао, порасла је нервоза Запада јер Србија не даје Косово. У таквим околностима руководство Србије почело је да проналази компромисе, чини грешке, међу-

тим, још увек држи курс у одбрани својих интереса на Косову. Нажалост, попушта када је у питању Војводина, не подржава Србе у Хашком трибуналу, признаје кривицу за догађаје на Балкану у првој половини деведесетих, посебно у Сребреници, иако је познато да су материјални докази исфабриковани и недовољно истражени.

• Да ли можемо да очекујемо да ће званични Београд након посете премијера Руске Федерације редефинисати своју спољну, унутрашњу (и економску) политику и у којој мери?

Мислим да садашње руководство Србије није спремно да изврши нагле заокрете у спољној политици. Неће успети. Запад је незадовољан политиком Бориса Тадића, спремају му брзу замену. Треба им послушнији и помирљивији политичар.

• Члан сте Руског комитета за заштиту права Војислава Шешеља. На основу чега сте донели одлуку да се укључите у одбрану његових процесних и људских права?

Наш Центар за изучавање савремене балканске кризе одавно истражује активности Хашког трибунала, сматра да је то исполитизован орган који је у потпуности потчињен вољи САД. То је разлог за борбу (и ми се боримо) свим дозвољеним средствима и начинима. Одржали смо конференцију везану за рад Хашког трибунала у Москви, учествујемо на конференцијама у Београду, а када прилике дозволе, увек о томе говорим у својим јавним наступима – интервјуима, емисијама на радију и телевизији. Случај Војислава Шешеља и само његово суђење је без преседана, измишљено и без доказа. Њега треба подржавати. Ако ту подршку не пружају власти у Београду, добиће је у Москви. Ја морам у томе да учествујем.

Слобода Шешељу!

- **Председник Српске радикалне странке налази се више од осам година у Хашком трибуналу, чиме је нарушено начело експедитивности суђења. Како то коментаришете?**

Војислав Шешељ је донео одлуку да добровољно оде у Хаг и изађе пред то „правосуђе“ одмах пошто му је предочена оптужница од стране Карле дел Понте 24. фебруара 2003. године. Он се није скривао, није се договарао, био је сигуран да је невин и пожурio је да докаже истину суду у чију правичност није веровао. Тим пре, јер је оптужница била измишљена и без доказа. Сам Шешељ није учествовао у ратовима, није био шеф државе, нити је био војник. Он је био само на челу опозиционе странке. У својој књизи, бивши тужилац Хашког трибунала Карла дел Понте објашњава зашто су тако брзо Војислава Шешеља стрпали у затвор. Према њеним речима, тадашњи премијер Зоран Ђинђић на једном од сусрета је замолио: „Што се тиче Војислава Шешеља, имамо само један захтев: водите Шешеља и не враћајте га више“. Зато је трибуналу било потребно пет година да покуша да исфабрикује доказе, нађе лажне сведоке и оне који су спремни да сведоче у корист тужилаштва.

Скрећем пажњу да се у почетку појавио захтев за хапшење, а тек потом је трибунал почео са прикупљањем доказа о кривици Војислава Шешеља, што представља нонсенс у правном систему. Оптужница се мењала пет пута. Планирали су да доведу 144 сведока, али су нашли свега 69 и неколико експерата. озбиљну критику међу правницима изазива и невиђено отежање процеса, ево већ 8 година. Током тих година (2920 дана) одржано је само 42 заседања, од којих је већина била посвећена административним питањима¹⁾. У 2007. години био је испитан 1 сведок, 2008 – 61, 2009 – само 9. Из свега се види да се после 2008. године процес уопште није одвијао, а самог лидера СРС настављају да држе у казамату Шевенинген у Хагу.

- **У једном од својих текстова написали сте да идеологија Војислава Шешеља представља антипод идеологији западне неолибералне демократије и глобализма.**

Војислав Шешељ брани идеологију српског национализма као интелектуалну форму осмишљене националне свести и историјске судбине српског народа, кроз праксу одбрамбених и ослободилачких ратова и демократских стремљења. Исконска суштина српства је дубоко повеза-

на са осећањем припадности вишем степену колективне свести и идентификовања са њеним системом вредности, снагом духа, идејом националног јединства у оквиру државотворне форме, солидарности, правде и толеранције на основама највиших хуманистичких идеала и традиционалних принципа доброте и људскости. Управо то не желе да схвате судије трибунала, оптужујући Војводу за његова уверења.

- **Какву одлуку очекујете да ће суд донети по захтеву Војислава Шешеља за ослобађајућом пресудом?**

Србија очекује да ће Војислава Шешеља пустити на слободу јер је тужилаштво завршило са извођењем својих доказа, саслушани су сведоци и експерти. Треба истаћи једну крајње интересантну чињеницу: од 69 сведока оптужнице, у 40 случајева је доказано да су сведоци давали лажна сведочења. Тринаест сведока тужилаштва је директно, у сали суда, изјавило да сведоче под притиском тужилаштва. Ти исти сведоци су изјавили да им је прећено да ће се обрачунати са члановима њихових породица, да су били излагани психичкој тортури и вишечасовним испитивањима без паузе. Говорили су и о обећањима тужилаштва да у случају кооперативности могу рачунати на промену идентитета и започињање новог живота у САД или другим земљама Запада. Двојицу сведока судије су истерале из сале заседања, пошто су схватили да од њих не могу чути ништа паметно.

Пошто Војислав Шешељ није извршио ниједан злочин, њега окривљују за радикалну идеологију, политичке погледе, национализам, паролe и... књиге. Дакле, Војислав Шешељ је само у затвору написао неколико обимних књига, посебно оне о процесу против њега, тако да ће будући историчари, правници и политиколози управо на основу њих бити у прилици да изуче криминалну активност Хашког трибунала.

За осам година његовог тамновања стално су кршили његова права – право на правично и законско суђење у разумном року, право на одбрану, право на информисање о свим аспектима оптужнице, као и право на комуникацију са својом породицом, правним саветницима и право на лечење. Правник Војислав Шешељ се свим расположивим средствима борио за своја права. Он је 10. новембра 2006. године објавио штрајк глађу који је трајао 28 дана, са циљем да му дозволе да се сам брани. У марту 2007. године Војислав Шешељ је затражио да се покрене судски поступак против тужиоца Карле дел Понте, Данијела Саксона и Х. Уерц Рецлаф за чињеницу да су натерали 34 сведока на лажно сведоче. Војислав Шешељ је оптужио Хашки трибунал да не поштује судске рокове. Да би колико-толико зауздали активног оптуженика и показали своју функционалност, трибунал је неколико пута доносио пресуду против Војислава Шешеља за „непоштовање суда“.

- **Заступате став да је потребно извршити озбиљну анализу деловања Хашког трибунала од самог његовог оснивања.**

Сада је важно да се не дозволи затварање трибунала без озбиљне анализе његовог рада током свих ових година. Сазрело је време да се проанализира и уопшти необјективна методологија рада судија и тужилаца, а добијени материјал да се потом презентује свим компетентним европским и светским органима, са захтевом да се не само затвори Хашки трибунал, већ и да се да оцена његовог рада од стране независне експертске комисије. Такође, потребно је да се ослободе сви неправедно осуђени, а судије које су упрљале своју част и нису били објективне треба да заузму места у хелијама Шевенингена.

Напомена:

¹⁾ А. Рушитель трибунала // Фонд стратешке културе. – М., 2011. 22 02. – Доступно на: www.fondsk.ru/news/2011/02/22/razrushitel-tribunala.

Српски великомученик Шешељ

• Редакција „Велике Србије“ преноси текст „Српски великомученик Шешељ“, аутора проф. Велка Велканова, који је објављен у утицајном софијском недељнику „Нова зора“

Пише: проф. Велко Велканов

Дана 19. фебруара 2003. године, Тужилаштво Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију подигло је оптужницу против Војислава Шешеља, великог српског политичара и државника, лидера моћне Српске радикалне странке. Окривљен је за убиства, прогон људи због њихове политичке, расне и верске опредељености на територији Хрватске и Босне и Херцеговине за време распада Југославије, и за шта још не! Оптужбе су свакојаке, могуће и немогуће, с надом да би неке од њих могле завршити прљава послове.

Шешељ, поносан и неустрашив човек, није нипошто желео да се крије од натовског правосуђа. Само неколико дана пошто је била подигнута оптужница против њега, укрцао се на авион за Холандију и стао пред судије: „Ево ме, судите ми“, изазвао их је на морално-правни двобој, са јасним сазнањем да победник тог двобоја може бити само он.

Шешељ није само поносна личност, него и велики правник. Одмах по завршетку правног факултета, одбранио је докторску дисертацију. Као врстан познавалац међународног кривичног права, није допустио да га претворе у пасивног посматрача сопственог кривичног процеса. Категорички је одбацио покушаје да му наметну браниоца и да га на тај начин фактички одстрани из процеса. Није превазишао ни од тога да у циљу заштите права на самоодбрану ступи у штрајк глађу, који га је довео до ивице смрти, али захваљујући којем је успео да их заустави и натера их да му признају право да брани сам себе у том процесу. Одбрана му је сјајна. Имао сам једном то задовољство да будем присутан на заседању Хашког трибунала на коме се судило Шешељу. Својом логиком и извршним познавањем права и чињеница, својом силном енергијом Шешељ је буквално исмејавао судије. Испред његове горостасне фигуре они су били жалосни патуљци. Унакрсним испитивањем уништавао је „професионалне сведоке оптужбе“, разоткривајући при томе њихову продану савест.

И ево, суде му већ 8 година и никако да га осуде. Осам година. То је одуговлачење које је недопустиво по нормама међународног права. Сагласно члану 9, став 3, Међународног споразума о грађанским и политичким правима, „свако лице ухапшено или задржано по оптужби за кривично дело биће у најкраћем року изведено пред судију или неко друго лице, овлашћено од стране закона да обавља судску власт, и биће му суђено у разумном року, или ће бити ослобођено“. Какав је то разуман рок који траје 8 година? Смем да тврдим да је одуговлачење само по себи, мимо свих других норми, тешко кривично дело за које треба да се тражи одговарајућа одговорност. Увидевши своју немоћ, судије чине све могуће да одложе неизбежан крах који ће доживети у кривичном гоњењу Војислава Шешеља. Непрекидно користе свакојаке могућности и средства како би одложили крај у коме ће бити разголићена не

само њихова правна неспособност, већ и њихова морална немоћ пред тим високо уздигнутим духом. Уз све то, постоји и довољно основа за претпоставку да они настоје да припреме Шешељу онакав крај какав су пре пет година припремили Слободану Милошевићу. Смрт Шешеља је за њих једини излаз из завере у коју су увучени.

Ето, зато је дужност светске јавности да предузме све мере како би испод канџи хашког антиправосуђа извукла достојног сина Србије и Словена, Војислава Шешеља. Наравно, 19. фебруара ове године у Београду је одржан међународни скуп на коме су истакнути представници светске јавности затражили хитну ослобађајућу пресуду за Војислава Шешеља. У заштиту Шешеља, у заштиту правде и законитости огласили су се Ремзи Кларк из САД, Сергеј Бабурин из Русије и велики низ писаца, политичара, правника из различитих крајева света.

Сви часни људи треба пре свега да поштују правну повелу. Нисмо могли да спасимо Милошевића, али треба да спасимо Шешеља, тог великог српског новомученика за праву веру.

Софија, 17. март 2011. године.

(Аутор је почасни председник Бугарског антифашистичког савеза и председник Бугарског националног савета за мир).

Масовни повратак бивших чланова у Српску радикалну странку

- *Политика лажи и обмана на којој је створена Српска напредна странка полако почиње да доживљава свој крах. Све већи број обманутих и разочараних чланова Српске напредне странке, учлањује се у Српску радикалну странку*
- *„Та странка води једну политику уништавања државе, цепања државе и тајкунизације. Сходно томе и својим идеалима, ја сам се вратио у странку и зато позивам све поштене људе да се врате у Српску радикалну странку“; каже Иван Милорадовић*
- *„Испоставило се да је у СНС реч о политици кратког даха и стицању личне користи за појединце“; оцењује Младен Дувњак*

Крива и осипање чланства у Српској напредној странци који трају већ месецима, о чему је „Велика Србија“ писала и у пређашњим бројевима, настављају се широм Србије. Сваким даном је све више оних који су, разочарани политиком СНС-а у којој су лични интереси изнад интереса државе и грађана, затражили чланску карту Српске радикалне странке. То је један сада већ незаустављив свакодневни процес који се дешава у многим градовима, у којима цели месни одбори прелазе у Српску радикалну странку. Чланску карту Српске радикалне странке затражили су њени бивши чланови али и они који то никада нису били. Сматрајући Српску радикалну странку за једину патриотску опцију на политичкој сцени Србије, која међу приоритетним циљевима има одбрану националних интереса али и оживљавање привреде и покретање производње, недељно се неколико стотина бивших чланова СНС-а учлани у Српску радикалну странку. Овај пут, због ограниченог простора, објављујемо приче повратника у Српску радикалну странку из Крагујевца, Крушевца и Новог Бечеја.

Чланске карте затражили и они који никада нису били радикали

Стање Градског одбора СНС-а у Крагујевцу, иначе родном граду лидера тзв. напредњака Томислава Николића, најбољи је доказ да су лажи и обмане на којима је формирана та странка коначно раскринкане. Чланство напушта СНС, и у великом броју враћа се у Српску радикалну странку. Занимљиво је да међу бившим „напредњацима“ који желе да се учлане у Српску радикалну странку, осим некадашњих чланова радикала, има велики број људи који до сада нису били њени чланови.

Да ствар буде гора по „напредњаке“, Градски одбор СНС-а у Крагујевцу води син Томислава Николића, Радомир Николић, а управо већина повратника у Српску радикалну странку као разлог напуштања „напредњака“ наводи његову бахатост и неспособност.

Председник Шумадијског окружног одбора Српске радикалне странке и члан Председничког колегијума странке Наташа Јовановић недавно је на конференцији за штампу у Крагујевцу представила неке од бивших функционера СНС-а који су напустили Томислава Николића и Александра Вучића и затражили пријем у Српску радикалну странку.

– Слободан Јоковић је напустио странку 2008. године и у такозваној Српској напредној странци је био координатор Месног одбора Виногради. Иван Милорадовић је, такође до 2008. године, био председник Месног одбора СРС

Вињиште. То су људи који се, уз десетине осталих, враћају у Српску радикалну странку. Међу бившим члановима СНС-а који желе да буду чланови Српске радикалне странке има и грађана Крагујевца који нису раније били чланови Српске радикалне странке а учланили су се у ту тајкунску, преварантску организацију на чијем челу је у Крагујевцу Николићев старији син, Радомир Николић. Тако се десило да у Виноградима, после таквог потеза господина Слободана Јоковића, странку Николића и Вучића напусти преко тридесет оних који чак и нису били чланови Српске радикалне странке – објаснила је она.

Образлажући своју одлуку да се врати у Српску радикалну странку, Слободан Јоковић је рекао да је био обманут од стране Николића и Вучића а да се кадровска политика у СНС-у води по кумовским и рођачким линијама.

– Био сам члан Српске радикалне странке дуго година, а онда сам отишао са Томом. Међутим, Тома ништа није урадио, он нема ни свој програм ни статут, нема ништа, то је једна фарса од странке, кумовска странка, покупио је кумове, рођаке, пријатеље. На састанку на коме је требало да се формира Месни одбор Виногради и где је требало да ја будем координатор, Радомир Николић ми је забранио улазак и рекао ми да изађем напоље и почео да истерује једног по једног бившег радикала пошто им више нису били потребни. Када сам ја рекао: «Што сте сели на моје место, то је место моје као координатора Месног одбора», скочили су на мене његови пулени и избацили ме напоље, само што није избила још и туча. Тог дана сам вратио књижицу у странку код Радомира Николића и отишао из те назовистранке. Доста сам се двоумио пошто ме је било срамота да се вратим у Српску радикалну странку. Ја сам старији човек, међутим смогао сам снаге, радикали су ме прихватили у старо јато и ја позивам овога пута све моје пријатеље које сам ја довео у Српску радикалну странку, и у Напредну странку, да се врате у Српску радикалну странку и биће дочекани и примљени као стари пријатељи – рекао је Јоковић.

Иван Милорадовић објаснио је да је 2008. године прешао у Српску напредну странку у убеђењу да ће она бити патриотског опредељења, али да је убрзо схватио да је погрешио. „Пре свега, ја сам био члан Српске радикалне странке 2 године, после тога сам напустио Српску радикалну странку када је дошло до тог неуспелог пуча. Тада сам се нашао у заблуди зато што су ми људи из те странке говорили да је то странка која ће следити патриотску политику, отаџбинску политику према држави. Међутим, показало се да то није случај, да та странка води једну политику уништавања државе, цепања државе и тајкуниза-

ције. Сходно томе и својим идеалима, ја сам се вратио у странку и зато позивам све поштене људе да се врате у Српску радикалну странку. Позивам и ново чланство да се учлани пошто је ово једина патриотска странка“, рекао је Милорадовић.

Повратак у Српску радикалну странку због уверења

Један од градова у коме читави месни одбори напуштају Српску напредну странку и учлањују се у Српску радикалну странку је и Крушевац. Међу повратницима је велики број оних који су били оснивачи СНС-а у овом граду, као и неки одборници. Бивша председница Скупштине општине Крушевац, Наташа Марковић, која је 2009. године заједно са још девет одборника напустила Српску радикалну странку и основала одборничку групу „Подигни-мо Крушевац“ а потом прешла у Српску напредну странку, вратила се заједно са другим члановима СНС-а у СРС. Тадашњи одлазак у СНС окарактерисала је као своју грешку начињену више из беса него из убеђења.

Одлуку да напусти СНС Марковићева је донела, како је рекла, јер не жели да „изиграва кловна владајућој већини“, а напредњаке је окарактерисала као посткомунисте и највећу политичку превару данас у Србији. „СНС купује време тренутној коалицији“, рекла је она.

– СНС у Крушевцу води човек који пати од комплекса више вредности и који жели све да контролише. СНС у Крушевцу води политику глумачког маркетинга. У Српску радикалну странку сам се вратила због уверења да СРС једина пропагира очување Србије и вредности као што су истина, правда, слобода и отаџбина – објаснила је она.

Један од оних који су се вратили у Српску радикалну странку је и Младен Дувњак.

– Испоставило се да је у СНС реч о политици краткорочности и стицању личне користи за појединце – изјавио је Младен Дувњак након повратка у СРС.

Он је новинарима рекао да је погрешно одласком у СНС, те да је на време видео да је СНС заснована на лажи и обманама и да је једини програм СНС-а долазак на власт и материјална корист за врх странке.

После ових дешавања, неки од месних одбора СНС-а у Крушевцу постоје само на папиру јер је ту странку напустило готово целокупно чланство одбора Падеж, Вратаре и Глобаре, Мала Врбица, Жабари...

Незадовољни политиком СНС-а

У Новом Бечеју, Месни одбор СНС-а Ново Милошево готово да више не постоји будући да се неколико десетина „напредњака“ учланило у Српску радикалну странку, од чега су само њих десет били раније чланови ове странке. Овај потез правдају чињеницом да су незадовољни што се функционери СНС-а у политичком деловању руководе искључиво личним а не интересима грађана.

„СНС смо напустили због проблема које смо имали са председником Месног одбора у Новом Бечеју Горданом Радојчићем и председником Општинског одбора у Новом Бечеју Сашом Максимовићем, који нису поштовали Статут ни захтеве чланства“, изјавио је машински инжењер Миодраг Латинковић.

Врбас опет уз Српску радикалну странку

Подсећамо вас да се први масовнији одлазак чланства из Српске напредне странке догодио у мају 2010. године, када је више од 60 чланова Српске напредне странке у Врбасу иступило из ове странке и вратило се у Српску радикалну странку. У међувремену, број повратника у Српску радикалну странку у овој општини се мери стотинама.

„Можемо слободно да кажемо да је то почетак краја 'напредњака' у овој општини, с обзиром да им одлазе људи који су били носиоци кампање у својим насељима, да би после избора били потпуно изиграни и преварени од стране сопствене странке“, рекао је тада Душко Ђутило, секретар Општинског одбора СРС Врбас.

Након Врбаса, уследио је Петровац на Млави, Вршац и многи други градови у Србији.

Повратници добродошли

Политика лажи и обмана на којој је створена такзвана Српска напредна странка полако почиње да доживљава свој крах. На хиљаде чланова Српске радикалне странке, које су Томислав Николић и Александар Вучић преварили пре две године, сада напуштају „напредну“ странку и подносе захтеве за повратак у СРС. Повратак чланства, али и учлањење оних који никада нису били радикали, одвија се у свим општинским одборима Српске радикалне странке.

Р. В. С.

Осуда

Писмо проф. др Војислава Шешеља, прочитано на протестном митингу
поводом срамног хапшења Божидача Вучуревића

Србија мора да заштити сваког Србина!

Браћо Срби и сестре Српкиње,

Српска радикална странка најоштрије осуђује Бориса Тадића и његову власт која испоручује Србе хрватском усташком режиму. Тадићева власт беспоговорно испуњава налоге Брисела и Вашингтона, чији је циљ да Србију уруши и у територијалном, и у политичком, и у економском погледу, а да српски народ прогласи за злочиначки и геноцидан и жигоше га као главног кривца за све што се дешавало на простору бивше Југославије.

Сада припремају изручење ратног председника општине Требиње, Божидача Вучуревића, хрватском усташком режиму, а сутра неког другог Србина. У опасности су сви Срби који су се часно борили у последњим отаџбинским ратовима. Тадићев режим ће испоручити сваког кога буду тражили. Ово је само почетак.

Овакву срамоту српском народу никада нико није нанео и зато упозоравам Бориса Тадића да ће због свих незаконитих и прљавих послова кад-тад одговорати.

Чак ни квислиншка влада Милана Недића за време Другог светског рата није изручила ниједног Србина тадашњој усташкој Хрватској.

Борис Тадић покушава своје издајничко понашање да оправда чињеницом да Вучуревић нема држављанство Србије. Божидар Вучуревић је Србин и Србија мора да пружи заштиту сваком Србину, без обзира на то у којој држави живи и чије држављанство има.

Од када су петооктобарским пучем дошли на власт 2000. године, утркују се у лову на српске главе - ко ће више Срба да изручи Хашком трибуналу. Остали су им још генерал Ратко Младић и Горан Хаџић. Пошто до њих не могу да дођу, иживљавају се малтретирајући и прогањајући њихове породице.

Својом прозападном политиком понизили су и Србију и народ, и згазили сваки национални интерес зарад некакве бриселске утопије. Ову срамну политику данас воде и Томислав Николић и Александар Вучић. Они се са Тадићем такмиче ко може брже да испуни налоге Брисела и Вашингтона.

Погубно евроатлантско срљање Тадића и Николића мора да се заустави, Србија мора да се одупре Бриселу и Вашингтону који нам комадају државу, иначе од наше земље неће остати ништа.

Српска радикална странка је данас једина алтернатива Тадићевој и Николићевој слугерањској политици.

Ја сам девету годину у Хашком трибуналу и спреман сам да се до краја борим и изборим за српске националне интересе, и да целокупној јавности изнесем праву истину о мом народу и његовом вековном страдању.

Бориса Тадића упозоравам да не сме ниједног Србина да изручи хрватској усташкој држави. Србија му то никада неће опростити!

Као што му неће опростити ни срамну резолуцију о Сребреници, и извињења за наводне српске злочине и чињеницу да се никада нигде није сетио српских жртава.

Борис Тадић може лично да се понижава колико год хоће, али Србију и српски народ не сме више да понижава. Крајње је време да престане да обмањује грађане о „пату без алтернативе“ у Европску унију.

Србија мора да се окрене правим пријатељима, а једини пут који омогућава Србији да опстане је сарадња са Русијом, Кином и државама које неће вршити никакав политички притисак на нашу земљу или захтевати било шта што је противно нашим интересима и, што је посебно важно, неће се мешати у унутрашњу политику Србије.

Зато смо ми, српски радикали, изричито против уласка Србије у Европску унију и НАТО, који воде отворену непријатељску политику према нашој земљи.

Србији је доста понижавања!

Живела Велика Србија!

У Хагу, 12. априла 2011. године

Проф. др Војислав Шешељ

Протестни митинг поводом срамног хапшења
ратног председника општине Требиње Божидара Вучуревића

Стоп испоручивању Срба!

Српска радикална странка најоштрије осуђује Бориса Тадића и његову власт која испоручује Србе хрватском усташком режиму, поручио је председник Српске радикалне странке Војислав Шешељ у писму које је прочитано пред препуним централним тргом у Шапцу, на протестном митингу одржаном 14. априла поводом хапшења ратног председника општине Требиње Божидара Вучуревића.

Потпредседник Српске радикалне странке Зоран Красић упозорио је све грађане Србије да би сутра могли да се нађу на месту Божидара Вучуревића.

„Упозоравамо све грађане Србије, данас Божидар, сутра можда свако од нас. Бићете сви ви на реду уколико не одговарате овој власти, уколико се буните што желите да живите, што желите да будете сити, што желите да вам деца иду у школу, што тражите пензију, што тражите радно место - ви сте криви,“ поручио је Красић.

Потпредседник Српске радикалне странке Милорад Мирчић, осуђујући понашање власти, истакао је да „чак ни потерница није потребна, јер представници усташке власти треба само да дођу у Београд и да прстом покажу на неког и одмах ће Борис Тадић и његов режим да га хапсе.“ Ми, српски радикали, пружамо отпор и јасно поручујемо – нема изручења Срба, закључио је Мирчић.

Члан Председничког колегијума Вјерица Радета поручила је Србима из Републике Српске да се „не луге на Србију због срамног хапшења Божидара Вучуревића јер Тадић није Србија“. Српска радикална странка увек ће стати у заштиту било којег Србина, ма где био и ма чије држављанство имао, нагласила је Радета.

Члан Председничког колегијума Борис Алексић истакао је да је „иош 2000. године лидер српских радикала Војислав Шешељ упозорио шта чека Србију уколико на њено чело стану прозападне странке и, нажалост, то се и дешава свих ових година“. Данас смо се окупили да скинемо љагу са Србије, данас смо се окупили да кажемо – не – режиму Бориса Тадића који је спреман да изручи сваког Србина, поручио је Алексић.

„Дошли смо да покажемо да Србију не чини само режим Бориса Тадића. Србију чине поштени, часни људи, који се не одричу националног поноса и патриотизма као што то чини режим испуњавајући налоге Запада“, нагласио је председник Шабачког окружног одбора СРС-а Србољуб Живановић.

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ из Републике Српске Мирко Благојевић назвао је испоручивање Срба Хрватској срамотом. „Нас радикале није изненадила вијест да је власт у Србији ухапсила Божидара Вучуревића и да се спрема да га испоручи Хрватској. Јер шта очекивати од ове власти која је толико наших јунака испоручила у Хаг. А сада се спремају да нам нанесу највећу срамоту. Оно што српска историја није забиљежила, да једног српског патриоту испоручи усташама“, рекао је Благојевић.

У име Удружења Срба из Херцеговине обратио се Раденко Ковач који је оценио да се налази на добром месту, „јер на добром мјесту је човјек увијек када се нађе међу људима који не сагну главу, него који устану против неправде, против нечести, када се бори за слободу, за право, за част и за људско достојанство“.

СТОП злочиначкој агресији

Митинг подршке либијском народу и његовом вођи Моамеру ел Гадафију

Убијање цивила и разарање суверене земље мора да се заустави

Српска радикална странка је 9. априла, у препуном београдском Дому синдиката, одржала митинг подршке Либији и њеном вођи Моамеру ел Гадафију у одбрани своје независности, националног суверенитета и интегритета. Говорници и присутни грађани су сложено подржали слободољубиви либијски народ у борби против злочиначког НАТО агресора и поручили његовом вођи Моамеру ел Гадафију да не попушта под притисцима и да истраје у одбрани слободе свог народа. На свако помињање НАТО-а, Сједињених Америчких Држава или режима Бориса Тадића грађани су гласно негодовали, узвикујући: „Уа, убице“, „Олош“, „Зликовци“! Неколико десетина либијских грађана који су присуствовали скупу у Дому синдиката су срдечно поздрављени гласним скандирањем „Либија, Србија“.

После интонирања српске и либијске химне и свечане песме „Спремте се спремте“, скупу се обратио најмлађи син проф. др Војислава Шешеља, Владимир, прочитавши писмо подршке председника Српске радикалне странке упућено пријатељском либијском народу и његовом вођи Моамеру ел Гадафију.

Потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић поручио је да је питање елементарне части и људског достојанства давање подршке либијском народу и пуковнику Гадафију.

– Повеља Уједињених нација се брутално газии. Светом доминира једна сила и њени интереси и све што стоји на њеном путу она покушава да уништи. Али на путу јој сада стоји највреднија ствар сваког човека и сваког народа, а то је слобода – узвикивао је Тодоровић, ношен бројним аплаузима присутних грађана.

Он је подсетио да су Срби не тако давно били жртве „Милосрдног анђела“, а данас се суочавамо са истом мисијом која се само другачије зове, „Одисејева зора“. Тодоровић је НАТО агресију на Либију назвао сумраком цивилизације 21. века и истакао да се мора стати на пут злочинцима.

– Не смемо дозволити да ово прође овако некажњено и да ћутимо. Морамо да дигнемо свој глас, да покажемо да се не слажемо. Они који предводе нашу државу све су заборавили. Обичне марионете. Оно чега се сваки човек стиди, они јавно раде. Доказаног пријатеља наше земље су оставили на цедилу и издали га, јер њима командују Вашингтон и Брисел. Али ми српски радикали и српски народ увек ћемо подржавати борбу за слободу и зато подржавамо либијски народ и пуковника Гадафија. Живела Либија! Живела Србија – рекао је Тодоровић, док је Дом синдиката одјекивао „Либија, Србија“!

Пријатељ пуковника Гадафија Ахмед Мезухи је поздравео присутне грађане и захвалио се Српској радикалној странци и српском народу који подржавају либијски народ и вођу либијске револуције Моамера ел Гадафија у борби против империјализма који жели да поремети мир, стабилност и јединство Либије.

– Западна коалиција убија децу, жене и старце. Наши храбри грађани се храбро боре против агресора. Неће успети да нас сломе и нећемо им дозволити да поделе нашу земљу и отму наше ресурсе и богатство. Правда је на нашој страни, не дамо ниједан педаљ наше земље. Ми Либијци нисмо отишли код њих да окупиримо њихову земљу. Они су дошли код нас као агресори и окупатори уз помоћ разних издајника. Уверен сам да ће се вратити понижени и

СТОП злочиначкој агресији

Војислав Шешељ упутио писмо подршке либијском народу и њиховом вођи Моамеру ел Гадафију

Председник Српске радикалне странке, проф. др Војислав Шешељ, у писму подршке пријатељском либијском народу и њиховом вођи Моамеру ел Гадафију, које је прочитао његов син Владимир, нагласио је да глобалистичке силе поново убијају недужне цивиле и разарају једну суверену земљу како би уз употребу силе променили систем и на власт довели издајнике либијског народа а себи омогућили енормно богаћење и директну власт над либијским нафтним пољима.

„Циљ злочиначке акције је да уклоне Моамера ел Гадафија уз кога је либијски народ и за кога је Гадафи више од председника, лидер који је успео да свом народу обезбеди просперитет, а својој држави углед у свету. Либиски народ и њихов вођа Моамер ел Гадафи одувек су били пријатељи српског народа. Гадафи је био наш пријатељ и онда када су нам многи окренули леђа, када су блокадама и санкцијама покушали да нас униште“.

Председник Српске радикалне странке подсетио је да је Моамер ел Гадафи био уз српски народ и за време НАТО агресије.

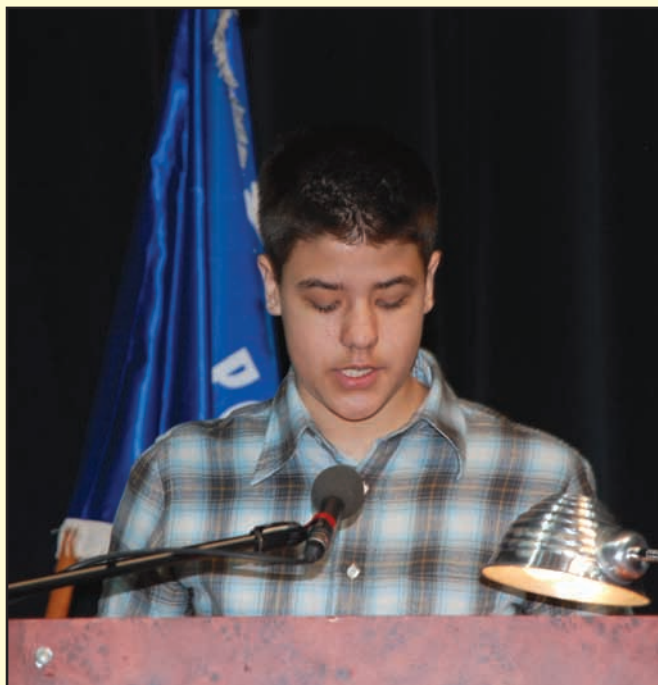
„Ми смо прошли голготу глобалистичког безумља за два и по месеца бомбардовања, а последице осиромашеног уранијума осећамо и данас. Ми Срби најбоље разумемо пријатељски либијски народ. Зато Српска радикална странка и ја као њен председник најоштрије осуђујемо режим Бориса Тадића који је по диктату Сједињених Америчких Држава и западних сила завео санкције овој пријатељској земљи. Борис Тадић и његов режим су и овим гестом, као и безброј пута раније, показали да им ништа није свето и да су у свом бедном подаништву спремни да погазе све моралне норме“.

Уверен да ће либијски народ предвођен својим лидером Моамером ел Гадафијем издржати све злочиначке нападе и да ће из неравноправне борбе изаћи као победници, Шешељ је написао:

„Храбри и правични либијски народ данас бије своју највећу битку, усудили су се да се супротставе најмоћнијој сили и то раде веома успешно. Јединство либијског народа и њихова вера да се боре за оно што само њима припада мора донети победу. Ја сам цео свој живот посветио борби за слободу, правду и истину и зато и сада из притвора Хашког трибунала дижем свој глас и пружам пуну подршку херојској борби пријатељског либијског народа, зато што знам да је борба за слободу најсветија ствар због које се човек рађа, живи и умире. Ми српски радикали позивамо цео правдољубиви свет да дигне свој глас против сила глобализма које прете нестанку људске врсте зарад њихових себичних интереса.

Сједињене Америчке Државе, као водећа глобалистичка сила, претвориле су и Организацију уједињених нација у инструмент једне државе, која у потпуности жртвује морал и хуманизам да би тријумфовала над историјом и уништила правду и човекољубље.

Надам се да им овај злочиначки поход неће успети и да ће скоро победа либијског народа и Моамера ел Гадафија показати целом свету да су јединство народа и борба за отаџбину најмоћнија светска сила“.

побеђени, јер наш циљ је победа или сви гинемо – рекао је Мезухи, поздрављен аплаузом Срба и Либијаца и повицима „Доле Саркози“, „Доле Сједињене Државе“.

– Желим да се захвалим великом српском народу, балканском лавовима, на њиховој искреној подршци. Посебно се захваљујем младима који изјављују подршку на друштвеној мрежи Фејсбук. Све вас са овог места поздрављам речима: Слобода за доктора Војислава Шешеља, живела Либија, живео Моамер ел Гадафи, победа је наша – завршио је Ахмед Мезухи, испраћен снажним аплаузом и повицима „Шешељ, Шешељ“, „Гадафи, Гадафи“.

И у Либији постоји Милица Ракић

Потпредседник Српске радикалне странке Милорад Мирчић истакао је да се у Дому синдиката окупила поносна, слободарска Србија предвођена слободољубивом, слободоумном политичком опцијом, Српском радикалном странком, која свим срцем и снагом стоји уз либијски народ. Он је оценио да је свет постао сведок стварања монструозног новог светског поретка и да његову цену плаћају различите земље и народи. Ми Срби смо били на путу стварања тог монструозног поретка којег спроводи Аме-

СТОП злочиначкој агресији

рика, која жели да уништи све слободномислеће народе и њихову слободу и културу.

– Сада на путу стварања тог поретка стоји слободољубиви либијски народ и његов вођа Гадафи. Покушавају угасити пламен слободе за целу Африку, али је у либијском народу тешко наћи издајника. Слободољубива Србија је много већа него што је нас у овој сали, али кажу да постоји и друга Србија, а та је Србија са Саркозијем потписала споразум и из петних жила се труди да буде на услузи Вашингтону. Ми, српски радикали, изнад свега ценимо херојску борбу либијског народа. Није велики онај народ који има велику територију, већ онај ко се бори за своју слободу – закључио је Мирчић.

Мухамед ел Сакет из удружења Синови либијске револуције се упитао каква је то демократија коју невини народ Либије данас осећа на својој кожи, и закључио да такву демократију могу ширити само убице.

– Убијају народ Либије у име људских права. Руше нам земљу, болнице и школе. Као што су радили и српском на-

роду. По налогу Саркозија помажу Ал Каиди и плаћеницима. Повуците се из наше Либије. Оставите народ Либије и његову власт да води своју земљу. Борићемо се за нашу државу цео живот. Нећемо ваше судове који суде поштеним људима, као што су слободни хероји Србије. Поручујем свом народу и вођи да на свету још има људи који нас воле и који ће да нам помогну. Ми ћемо да идемо до победе. Живела Либија, живела Србија – узвикнуо је Мухамед ел Сакет, поздрављен овацијама присутних грађана.

Потпредседник Српске радикалне странке Зоран Красић истакао је да народ у Србији зна колико је важна подршка пријатеља када Сједињене Америчке Државе, Велика Британија и Европска унија почну мало чешће да употребљавају речи демократија, људска права, тржишна економија, владавина права.

– Када они то кажу, онда као средство убеђивања долазе бомбе са осиромашеним уранијумом. Знамо ми то добро и зато имамо моралну обавезу да у име овог народа подигнемо глас, обавестимо јавност и пружимо тако потребну подршку либијском народу. То радимо и због себе, да бисмо доказали колико смо људи – подвукао је Красић.

Он је поручио пријатељима из Либије и широм света, који своје пријатељство према српском народу доказују тако што нису признали независно Косово, да у српском народу, предвођеном Српском радикалном странком и Војиславом Шешељем, имају искрене пријатеље. Красић је додао да српски народ данас скида бруку коју је начинио Борис Тадић и његов режим, који је међу првима увео санкције Либији, и оценио да такав режим никада неће имати пријатеља, јер тако показује како тумачи и доживљава пријатељство.

– Свакодневно полажу цвеће на гробове жртава НАТО агресије, а на том истом месту дају изјаве како је Србији место у НАТО-у. Следе политику којој је људски живот колатерална штета. Па и у Либији постоји Милица Ракић. И у Либији постоји место које личи на Грделицу или Варварин. У томе је величина Српске радикалне странке и Војислава Шешеља, што пружају подршку пријатељима широм света, што се боре за слободу и равноправност. Либију заједничким снагама нападају САД и Ал Каида. Не веруј-

СТОП злочиначкој агресији

те Западу, то је наша порука. Дижемо глас за слободу либијског и српског народа. Живела Велика Србија – завршио је Зоран Красић и подигао ионако узаврелу атмосферу у Дому синдиката.

Председник Удружења студената Либије Омер Сади поздравео је српски народ, називајући га херојским, и захвалио се свима који данас стоје уз народ Либије. Он је констатовао да је најјача веза међу народима, а не њиховим владама.

– Они желе наше богатство – нафту. Зато се мешају у унутрашње послове Либије и убијају невинне људе. Ми смо поносни јер су сви слободољубиви народи са нама, на страни Либије а против плаћеника. Хвала вам пуно – изразио је своју захвалност председник Удружења студената Либије Омер Сади.

Потпредседник Српске радикалне странке Гордана Поп-Лазич нагласила је да упркос томе што је Србија данас под окупацијом, јер Америка и њени западни савезници, преко својих слепих послушника и плаћеника, управљају Србијом, митингом солидарности са либијским народом и његовим вођом Моамером ел Гадафијем, Србија чува свој понос и достојанство.

– Дијемо свој глас против неправде и кршења међународног права, против томахаџ политике, која под плаштом наводног рушења тоталитарних режима, борбе за људска права и давања лекција из демократије, убија нејужну децу, данас у Либији, а сутра ко зна где. Ми смо то искусили и осетили на сопственој кожи и зато нам није тешко да се солидарисемо са патњама нама пријатељског либијског народа – констатовала је Гордана Поп-Лазич.

Абдул Салам Башир из Удружења за подршку либијском вођи Моамеру ел Гадафију рекао је да Либија покушава да заштити своје људско право, одбрани се од непријатеља и сачува своје богатство. Он је затражио да се застави убијање и крвопролиће и да се страна војска повуче из Либије.

– Либија треба сама да решава своје унутрашње проблеме. Народ Либије данас поносно пише историју. Победићемо. Челичном песницом ћемо дочекати сваког оног ко жели да одузме наше богатство. Хвала Србима и Српској радикалној странци – истакао је Абдул Салам Башир.

Функционер Српске радикалне странке, генерал Божидар Делић, подсетио је да су се грађани окупили да одбране част српског народа и подрже одбрану слободе братског либијског народа и његовог вође Моамера ел Гадафија, највећег српског пријатеља у арапском свету, који је увек подржавао слободу српског народа. Он је подсетио и да су грађанима Србије врата Либије увек била отворена, а наше фирме у Либији увек добродошле.

– Либијска војска је пријатељска и савезничка војска. Српски и либијски официри су завршили исте војне академије, учили су по истом програму, вежбали на истом оруж-

ју. Либијска војска брани своју земљу од агресора, плаћеника и терориста. До коначне победе! Слава онима који су пали за слободу свог народа – рекао је генерал Делић.

Члан Председничког колегијума Српске радикалне странке и посланик у Скупштини Србије, Борис Алексић, истакао је да у тренутку кад злочиначке Сједињене Државе и НАТО пакт убијају цивиле, Српска радикална странка, у име српског народа, упућује подршку храбром либијском народу. Он је додао да српски радикали јако добро знају ко су нам традиционални пријатељи и подсетио како је Моамер ел Гадафи натерао Беџета Пацолија и шиптарску делегацију, када су дошли да га моле да призна независно Косово, да играју и певају као пудлице.

– Том приликом Гадафи им је рекао да, пошто су америчке пудлице, треба да играју и певају, а потом их избацио напоље. Први циљ рата који Сједињене Државе воде против Либије је 50 милијарди барела нафте са којима располаже Либијска Џамахирија. Да би сачувале социјални мир у својој земљи, САД морају да пљачкају друге народе. Ми смо сигурни да ће либијски народ одбрани своју земљу – нагласио је Алексић.

Члан Председничког колегијума Српске радикалне странке Немања Шаровић констатовао је да овај скуп на недвосмислен начин показује колики углед Либија и њен вођа Моамер ел Гадафи уживају у српском народу. Он је подсетио да Либију бомбардују исти они злочинци из Вашингтона и Брисела који су пре 12 година бомбардовали Србију како би јој отели Косову и Метохију, чији су главни сатрапи у Србији донедавно били Борис Тадић и Чедомир Јовановић, али које су у протекле две и по године, до сада невиђеном сервилношћу, са тог срамног трона скинули Александар Вучић и Томислав Николић.

– Прави разлог агресије на Либију су „греси“ Моамера ел Гадафија, које му Запад никада није опростио: то што је ујединио земљу и превазишао разлике међу становништвом, што је свом народу обезбедио неопходно образовање и здравствену заштиту, а највећи што је 1973. године национализовао целокупну либијску индустрију нафте и омогућио свом народу да, за разлику од других афричких народа, живи у релативном благостању. Гадафи је искористио свој огроман углед у афричком свету да спречи признање независног Косова. То је Борис Тадић заборавио, али није и неће српски народ који и овим скупом потврђује да у Србији нису баш сви слуге Запада, већ да постоји једна странка, Српска радикална странка, која не прихвата диктат Европске уније и Сједињених Држава и никада се неће одрећи Војислава Шешеља и Моамера ел Гадафија – закључио је на крају Немања Шаровић, док су окупљени грађани дуго узвикивали „Живео Војислав Шешељ, Живео Моамер ел Гадафи“!

Хајка

Српска радикална странка пружила подршку супрузи генерала Младића на монтираном политичком суђењу

Босиљку држе на нишану!

- *Прате ме пет година, сваки дан, када водим унуку у вртић, у бањи, улазе са мном у базен... Током последњег претреса фебруара 2010. су ми уперили пушку у груди, изјавила Босиљка Младић*
- *Ово је терор и злочин за који неко мора да одговара – поручио Драган Тодоровић*

У Палати правде, пред Првим основним судом у Београду, 5. априла, и званично је почело политичко и фабриковано суђење супрузи генерала Ратка Младића, Босиљки, којој се на терет ставља недозвољено држање оружја. Наиме, током претреса породичне куће 4. децембра 2008. истражитељи су, тражећи бившег команданта Војске Републике Српске, запленили пиштоље „застава“, ловачку пушку, пиштољ „хеклер“ и муницију, али ништа од нађеног оружја није припадало овој узорној супрузи, већ генералу који се храбро борио за слободу Србије и српског народа.

СРС за истину

Посланички клуб Српске радикалне странке, чланови странке и симпатизери и овај пут су стали уз породицу Младић. У збијеним редовима, пред камерама свих телевизија, на платоу Палате правде, радикали су захтевали да се заустави терор и да се обустави монтирани поступак против супруге генерала.

Јавност је захваљујући Српској радикалној странци стекла директан увид у правно и политичко насиље које трпе чланови Младићеве породице, а које спроводи „демократски“ режим Бориса Тадића.

Посланици СРС су и испред суднице истакли транспаренте „Стоп терору над породицом Младић“ и „Издржи генерале“, а обезбеђење се овај пут није усудило да покуша да те транспаренте отме. Камере би све забележиле, као што су забележиле достојанствено држање видно исцрпљене Босиљке Младић.

Прашина на оружју

У потресном сведочењу пред судијом Весном Адамовић, Босиљка није негирала да је у спаваћој соби нађено оружје, али је навела да га није држала она, и да није ни знала шта се у орману налази.

– Ратко је рекао да су то његове ствари и да то не гледамо. Када је орман отворен приликом претреса било је пуно прашине јер ништа није дирано. Мој супруг је, као што знате, вршио послове безбедности у миру и рату и никада

нисам себи дозволила да претурам његове ствари, јер сам жена војног лица и то није дозвољено. То би било исто као да он мени претура по торби – почела је сведочење Босиљка Младић.

Она је објаснила да је једино знала за пиштољ који је Ратко добио као поклон када је завршио Командно-штабну академију као први у рангу, као и пушку коју су му поклонили она и деца када је постао командант у Охриду. За поменути пиштољ је мислила да га је генерал однео са собом на ратиште, али је прецизирала да не зна које је био марке.

Поред оружја, како је казала, у ормару су нађене књиге, касете, бележнице и поклони које је добијао њен супруг, а које је полиција, сем књига, однела.

Најпотреснији део сведочења био је Босиљкин опис претреса њиховог дома, који је поновљен чак четири пута.

– Током једног претреса полиција ми је уперила пушку у груди. Том службенику сам рекла да треба да га буде срамота, могла сам да умрем, имам слабо срце. Страшно ме потреса када дођу да врше претрес, јер сам свашта преживела у рату. Кажем им да нећу да идем са њима док претресају. Претресите све. Била сам са двогодишњим унуком у доњем делу куће, а они су фотографисали целу кућу и прегледали оружје и зидове куће специјалним апаратом – испричала је Босиљка.

Она је јасно рекла да није знала ни за муницију ни за предмете који су пронађени 2010. и да не зна ни да ли су они били тамо 2008, јер ни тада није ишла за полицијом док је претресала кућу.

Прате ме и на купање

Превртање куће, као да се генерал налази сакривен у ормару, било је само део срамног прогона његове породице који још траје.

– Сваки дан ме прате – када водим унуку у вртић, када идем код сина. Када у бањи уђем у базен – уђу са мном. Сваки корак ми прате. Прате ме када идем у посету сестрићима у Македонију – посведочила је Босиљка.

Притисак на њу и њену породицу спроводи се брутално и на свим осталим „фронтovima“. Она и даље не може да користи мужевљево пензију, јер је иста блокирана, што аутоматски значи да нема право ни на здравствено осигурање! С друге стране, како је то истакао Драган Тодоровић, Тадићеви чиновници покушавају да убеду грађане Србије да је сасвим нормално да плаћају пензију ратним злочинцима Насеру Орићу и Стјепану Месићу!

Ратко је мртав

Тешке трауме у рату, а онда и ове у миру оставиле су дубоке трагове. Генералова супруга више не спава у брачној

собу коју безбедњаци дрско претурају, туга је сломила, сваки долазак полиције ствара нови стрес. У жељи да све већ једном престане, Босиљка је преко адвоката покренула поступак да се њен супруг прогласи мртвим.

Како је посведочила, већ десет година нема никаквих контаката са Ратком. А на овај корак није се решила из материјалних разлога, већ искључиво ради породице која трпи невероватно малтретирање.

– Ратко је имао три мождана удара и сумњам да је могао да преживи у условима бекства. Била му је потребна посебна нега. Да је жив, мислим да би ми се на неки начин јавио – испричала је Боса и додала да је породица од тада свашта преживела, као и да се свашта писало и о њиховом сину Дарку.

Адвокат Милош Шаљић указао је после суђења да је ипак мало вероватно да ће Ратко бити проглашен мртвим, јер још нема потврде о његовом последњем пребивалишту.

– Генерал Младић је, према сведочењу јатака, био виђан током 2002. и почетком 2003. године. Након тога нема живих сведока који могу да посведоче да су га видели. У последњих пет-шест година нико од органа гоњења нема о њему никаквих сазнања – прецизирао је Шаљић и додао да је тешко могуће да је генерал остао у животу, с обзиром на три мождана удара и обољење панкреаса.

Издржи генерале

Заменик председника Српске радикалне странке Драган Тодоровић изјавио је, по завршетку суђења, да је реч о монтираном поступку који Тадићев режим жели да искористи како би извршио притисак на генерала Младића.

– Ми српски радикали, поручујемо Ратку Младићу, ако гледа све ово, генерале издржи, немој да се предајеш, ми ћемо победити. Победићемо! – казао је Тодоровић.

Он је поручио да је терор који се спроводи над породицом генерала Младића недопустив.

– Ово што раде је терор. Ово је злочин. За ово неко мора да одговара – поручио је Тодоровић.

Српска радикална странка ће наставити да прати поступак против Босиљке Младић. На следећем рочишту, као и овом, радикали ће напунити судницу и реаговати на сваки нови притисак на породицу Ратка Младића.

Суђење се наставља 13. јула, а агонија због политичког прогона породице Младић траје унедоглед.

Суштина је, међутим, рекла сама Босиљка на крају априлског претреса: „Били смо породица за пример. Била сам мајка за пример. Доживела сам да ми се са 70 година суди. Али, да вам кажем, мене и даље поштују и нико нема шта да ми замери“.

Р. В. С.

Злочини се не заборављају

Интервју: Милорад Буха
премијер Владе Републике Српске Крајине у прогонству

Режим дискриминише прогнане Србе

- *Милорад Буха, премијер Владе Републике Српске Крајине у прогонству, у разговору за „Велику Србију“ упозорава да режим Бориса Тадића води удворичку политику према Хрватској, која је извршила прогон више стотина хиљада Срба, од којих су многи нашли привремено уточиште у Републици Србији*

- **Шта мислите о односу владајућег режима у Србији према Србима прогнаним из Хрватске?**

Морално је и супротно свим етичким нормама не захтевати враћање одузетих права прогнаним Србима. Ту пре свега мислим на конститутивност српског народа, која је старија од конститутивности хрватског народа, будући да државност Крајине датира из 15. века у оквиру Угарске, што је касније потврђено под Аустријом, у којој су Срби имали свој устав који је званично исписан на латинском језику под називом 'Statuta Vallachorum'. А што се тиче новије историје, чињенице неумољиво показују да, на пример, Задар и Истра припадају данашњој Хрватској захваљујући огромним српским жртвама у Првом светском рату, после којег је ова територија одузета Италији и додељена Југославији као новонасталој држави. Не смемо никад да заборавимо геноцид над српским народом извршен у Другом светском рату на територији тзв. Независне Државе Хрватске, у којем је зверски убијено преко милион Срба. У том смислу, ратна збивања у периоду 1991-1995. представљају наставак те злочиначке политике из Другог светског рата.

У Хрватској се не смањују притисци на оно мало Срба што је још тамо остало, а најбољи пример за то је препорука да се у актуелном попису не изјашњавају као православци.

- **Како оцењујете састанке српских и хрватских званичника, који су све учесталији?**

Смисао ових састанака јесте продубљивање регионалне сарадње, али увек на штету Срба. Марионетска и квислиншка власт Бориса Тадића, слепо извршава хрватске захтеве, не уважавајући стварне проблеме које имају Срби. Српски представници, на тим састанцима не износе ставове Крајишника, већ понизно прихватају и спроводе све што им наложе Хрвати, а све ради некакве добре регионалне сарадње, као битног услова на путу према ЕУ. Срамна је позиција српске стране, јер се претворила у директног извршиоца хрватских интереса.

- **Да ли се на тим састанцима говори и о проблемима прогнаних Срба?**

Не. Тадић и други представници власти, на тим састанцима не износе проблеме које имају Срби. Последице геноцида и етничког чишћења морају бити отклоњене, а Србима враћена сва одузета права у складу са међународним правом. Апсурдно је да званични представници Републике Србије, која много трпи због присуства великог броја прогнаних Срба на својој територији, не захтевају повратак одузетих права прогнанника. Поред тога, уставна обавеза председника Тадића јесте да штити интересе сваког српског грађанина, а посебна обавеза постоји у овим случајевима који су последица осмишљене стратешке политике сатанизације Срба и политике геноцида и етничког

чишћења која се годинама проводи од стране усташког режима у Републици Хрватској. Српски председник, речју и делом показује своју нечасну улогу у небризи у вези с повратком имовине и права прогнанника.

- **Која су то имовинска, социјална и друга људска права која су одузета, ускраћена или припадају Србима?**

На првом месту, то је право на учешће у подели друштвене својине. Ово право представља темељно уставно право које је загарантовано и припада сваком југословенском грађанину у поступку претварања друштвене својине у остале облике својине. Бивши савезни закони су обавезивали државне органе, савезне и републичке, да ово право призна сваком грађанину под једнаким условима. Срби из РСК и Републике Хрватске, ово право нису остварили по прописима Републике Хрватске због ратних прилика, а преко 126.000 избеглица ово право није остварило у Републици Србији - због дискриминаторског Закона о бесплатној подели акција из 2007. године. Следи право на исплату пензија и других социјалних накнада које Србима нису исплаћиване у периоду од 1991. до 1998. године, са припадајућим каматама; у оквиру тога, право на исплату пензија и других накнада, породицама носилаца ових права, који су умрли, а нису остварили ово право због одуговлачења поступка за остваривање права на пензију или друго социјално давање, после потписивања Споразума о

Злочини се не заборављају

„Над Србима из РСК, извршено је највеће етничко чишћење после Другог светског рата на простору Европе. Етничко чишћење обавила је хрватска држава уз подршку и сарадњу САД, ЕУ и Ватикана. У периоду 1990-95. година протерано је готово 800 000 Срба из РСК и Републике Хрватске. Запаљено је и опљачкано 1100 села и заселака, а само у току војно-полицијске акције „Олуја“ уништено је и девастирано 35 000 стамбених, стамбено-пословних и индустријских објеката. Хрватске оружане снаге, напале су територију под заштитом ОУН, свесно кршећи међународно право. Наравно, све је то обављено уз одобрење и сагласност глобалиста. Хрватска држава одузела је око 50 000 станова у друштвеном власништву, над којима су Срби имали станарско право. Нажалост, до данас, нити један стан није враћен. Занимљиво је напоменути да премијерка хрватске владе, Јадранка Косор, живи у тако одузетом српском стану, истичући притом да је све урађено по закону“, упозорава Буха.

социјалном осигурању између Републике Хрватске и Републике Србије из 1998. године; физички повратак или финансијска надокнада за 50.000 одузетих станарских права; материјална или финансијска надокнада за уништене, запаљене и покрадене куће, пословне просторе, помоћне објекте и другу покретну и непокретну имовину; конвалидација радног стажа у периоду 1991-1998. година; материјална или финансијска надокнада за уништени или опљачкани сточни фонд; материјална или финансијска надокнада за уништене воћњаке, винограде и друго племенито дрвеће; материјална или финансијска надокнада за сва лица српске националности, која су незаконито избачена са посла; накнада нематеријалне штете услед претрпљене душевне боли: због погибија чланова породице, нестала лица, тортуре, мучења, незаконита хапшења, нашоње повреда и сл.

• Може ли се Србима вратити одузето станарско право?

Станарска права, као вид стечених имовинских права, враћена су носиоцима у свим бившим југословенским републикама, осим у Хрватској. Влада Републике Хрватске, уместо враћања станарских права, понудила је модел стамбеног збрињавања, тј. модел социјалног становања као једино решење, укључујући само она лица која се одлуче на повратак. Опција стамбеног збрињавања, као превасходно и суштински облик збрињавања социјално угроженог становништва, не треба и не може да буде супститут стеченом имовинском праву избеглица у форми некадашњих социјалних станова. Влада РСК у прогонству, готово

свакодневно инсистира код домаћих и међународних институција, тражећи исти третман у остваривању права за Србе из РСК и РХ. Овај необични правни институт, у основи представља магловиту основу, која би заварала Србе и фингирала социјалну државу, а све у циљу изигравања потписаних билатералних и мултилатералних споразума и онемогућавања и спречавања повратка српске популације и наставка етничког чишћења.

• Да ли се побољшала ситуација са исплатама пензија?

Србима је ускраћено право на исплату пензија и других социјалних накнада у периоду од 1991 до 1998. године. Многи појединци, којима је ускраћено ово право, затражили су судску заштиту, али позитивних помака нема. Овај пример је јединствен, јер се ради о стеченом праву. Стечена права се не одузимају ни највећим криминалцима, уколико су их остварили пре почињеног дела. Управо ова чињеница, кршење права, говори о правом карактеру власти хрватских државних органа. Поред тога, Србима се смањују пензије и врши исплата без заштитног додатка.

• Да ли су постале доступне информације о оптужницама које је хрватско тужилаштво покренуло против Срба?

Хрватски правосудни органи, годинама манипулишу тзв. листама ратних злочинаца. Број Срба, који је оптужен за најтеже облике ратних злочина се не смањује, већ се повећава. По последњем списку, тај број је повећан за 15, а укупан број оптужених и окривљених достигао је 1549. Пресуде које су изречене против индивидуалних извршилаца често су испод дозвољеног и прописаног нивоа, без

Злочини се не заборављају

„Званични државни органи проводе политику нултог конфликта са Хрватима. Извињавају се Хрватима, срамно брукајући поштену борбу српског народа“, тврди Буха.

јасне индивидуализације и конкретизације чињеница и доказа за сваку инкриминисану радњу и биће кривичног дела. Ако знамо да је у Нирнбергу процесуирано тридесетак нациста за најстравичније злочине у историји човечанства, бројка оптужених и процесуираних Срба, пред истражним и правосудним органима Републике Хрватске, показује сву трагичност позиције српске популације.

Испада да су Срби побили све Хрвате, и то више пута. Жалосна је чињеница да српска страна има свега двадесетак оптужених лица за почињене злочине, на данашњој територији Хрватске, од чега је само један Хрват а остали су Срби. Са друге стране, имамо на стотине и хиљаде оптужених и процесуираних Срба и нико не тражи ревизију проведених истражних и правосудних поступака. Срби из РСК, остављени су на цедилу од стране државних институција Републике Србије и препуштени су крвожедним институцијама Републике Хрватске, да се иживљавају и черече неужне Србе.

• **Имате ли сазнања у каквим условима живе повратници и у ком броју су се они вратили?**

Према подацима хрватске стране, број повратника се креће до броја од 150.000 избеглица. Влада РСК у прогонству, располаже са далеко мањим бројем и он се креће око 55.000 Срба који су донели одлуку да трајно живе у РХ, што представља свега 7 одсто прогнане популације. У правилу, за повратак се одлучују старије особе. Повратницима је јако тешко јер затичу запаљене објекте без воде, електричне енергије и осталих комуналних система. Повратници нису добродошли и честа су шиканирања, провоцирања, паљевине имовине, бацање експлозивних направа на имовину, а било је и неколико убистава. За млађе људе, повра-

так је само мисаона именица, јер за Србе нема посла или се плаше прогона и хапшења по етничкој основи, на темељу фиктивних оптужби за наводне злочине.

• **Српска радикална странка, и Влада РСК у прогонству залажу се да се Србима врати право да буду конститутивни народ у Хрватској, које им је одузето. Реците нам нешто више о томе!**

Конститутивност српског народа произилази из етничке, историјске, духовне основе и историјског и државног права српског народа Републике Српске Крајине. Успостављењем Војне крајине 1579. године формиран је Карловачки генералат, као посебна територијална целина у којој су Срби имали право на самоуправу, властите судове и могућност исповедања вере. Актом Statuta Vallachorum из 1630. године, Срби су добили право на властиту управу, избор локалних судија и српски врховни суд. Привилегијама Леополда I из 1690. године Срби су добили одређена верска и световна права и повластице. Године 1867, Хрватски сабор као највиши државни орган Троједне краљевине, у коме су били и представници српског народа, усваја изјаву у којој се истиче да Троједна краљевина признаје народ српски који у њој станује, који је равноправан и истоветан са народом хрватским. Такође 1887. године, аустроугарски цар Франц Јозеф I, доноси закон којим озакоњује право српском народу у Хрватској, Славонији и Далмацији на црквену аутономију, слободу исповедања православне вере и употребу сопственог писма – ћирилице. Срби су у периоду од 1918. године били равноправни у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца, са правом на равноправну употребу језика и писма. Таква равноправност трајала је до почетка Другог светског рата 1941. године. Равноправност и конститутивност српског народа гарантована је Резолуцијом Другог заседања ЗАВНОХ-а у Топуском 1943. године, када је Декларацијом о основним правима народа и грађана демократске Хрватске, у члану један, речено: „Хрватски и српски народ у Хрватској потпуно су равноправни“. Равноправност српског народа загарантована је свим уставима Социјалистичке Републике Хрватске: Устав из 1947, 1953, 1963. и 1974. године. Српска радикална странка и Влада РСК у прогонству, са правом инсистирају на конститутивности и једнакости Срба у Хрватској, јер је то право изворно и неугасиво. Одустајањем од њега огрешили бисмо се о милионске српске жртве које су дале животе за опстанак и очување српског националног бића и српског идентитета.

• **Како коментаришете чињеницу да се грађанима у Хрватској током пописа становништва ускраћује право да се изјасне као припадници православне вероисповести?**

Хрвати предузимају све да смање број Срба, а попис ће им бити још једна шанса. Трагична је чињеница коју сви прећуткују, да је од трагичног прогона до данас покрштено преко 40.000 Срба и никога то не тангира. Ове податке данас прикрива и Српска православна црква, чија је обавеза да алармира светску јавност о духовном геноциду, као најстравичнијем виду терора и злочина над духовним бићем српског народа. Број српског становништва у Републици Хрватској смањен је због геноцида који се проводи од 1990. године. Од 20 одсто, где морамо убржити Југословене и неопредељене, јер су они углавном Срби, тренутни проценат српске популације креће се између 3 и 4 одсто. Хрватска није одговарала за ово стравично смањење броја Срба у укупној популацији.

Хапшење Божицара Вучуревића је типичан издајнички гест српских институција. Срби патриоте, родољуби и заштитници српске нејачи, медијски се сатанизују и гурају у шаке хрватске немани. Испоручивање Срба није радила ни профашистичка власт у току Другог светског рата, а данас ова белосветска, прозападна и издајничка власт, са одушевљењем то чини.

Хрватски медији хвале „напредњака“ Николића
као већег послушника Запада од Бориса Тадића

Николић по мери Загреба

- **Томислав Николић клони се тема које се тичу повратка прогнаних, враћања имовине, као и истраге злочина над Србима у рату у Хрватској, из страха да то у медијима не буде приказано као прикривени наставак идеологије везане за Велику Србију. У том смислу, Николић би могао бити бољи саговорник Загреба од Бориса Тадића – сматрају аналитичари у Хрватској**

Да је Томислав Николић већи квислинг и послушник САД и НАТО-а од Бориса Тадића, увиђа све већи број грађана у Србији. Колико је Николић огрезао у издаји националних интереса Србије, најбоље показују анализе медија у региону а пре свега у Хрватској, у којој имају само речи хвале за лидера СНС-а.

Мекши од Тадића

„Шешељевац Николић ће према нама бити мекши од либерала Тадића“ – само је један од наслова којим хрватски медији славе преокрет у политици који је направио Томислав Николић после издаје Војислава Шешеља.

– Западни дипломати сматрају да ће Николић направити оно што Тадић није. Тадић је себи као демократ могао допустити вишак патриотизма. А Николић ће, процјењују аналитичари, све учинити да га се не перципира као бившег шешељевца – пише хрватски „Јутарњи лист“ позивајући се на изјаве неименованих званичника ЕУ.

У даљем тексту „Јутарњи лист“ наводи: „Бивши радикал Томислав Николић постао је пожељан гост дипломатских кругова у Београду – па га сада Штефан Филе, повјереник Европске Уније за проширење, када долази у српску престолницу, више не заобилази у великом луку, него га службено прима и у Бриселу“.

Срби у Хрватској забрањена тема

Медији у Хрватској сматрају да ће Николић учинити све да својим налогодавцима из Брисела докаже да је одустао од идеја које је заступао као функционер Српске радикалне странке и да, за разлику од Тадића, неће сметити да покреће ни питања повратка прогнаних Срба, враћања имовине и слично.

– Као један од дугогодишњих заговорника идеје Велике Србије, Николић данас признаје Републику Хрватску у њеним међународно признатим границама. Лидер Српске напредне странке клони се тема које се тичу повратка прогнаних, враћања имовине, као и истраге злочина над Србима у рату у Хрватској из страха да то у медијима не буде приказано као прикривени наставак идеологије везане за Велику Србију. У том смислу Николић би могао бити бољи саговорник Загреба од Бориса Тадића – сматрају аналитичари у Хрватској.

Српски Санадер

Дневни и недељни листови у Хрватској Николића називају и „српски Санадер“ због веза председника СНС-а са криминалним круговима и тајкунима. Њихови медији веома су заинтересовани за везе Српске напредне странке са Станком Суботићем Цанетом, али и другим Николићевим финансијерима попут Мирослава Мишковића.

Паника због Шешеља

Аналитичари „Јутарњег листа“ баве се и најављеним протестима и захтевима Српске напредне странке за ванредним изборима, повезујући то са страхом од повратка

Како „Велика Србија“ сазнаје из добро обавештених извора, Александар Вучић се, након последњег боравка у Бриселу, где је заједно са Томиславом Николићем разговарао с комесаром Европске уније за проширење Штефаном Филеом, у Женеви видео са Станком Суботићем Цанетом.

Како тврди извор „Велике Србије“, Томислав Николић се након састанка вратио у Београд, а Александар Вучић је продужио за Женеву, где га је чекао Сртанко Суботић Цане. Ово је само један од састанака који су „напредњаци“ имали са овим контроверзним бизнисменом оптуженим за шверц цигарета.

Војислава Шешеља у Србију, али и могућношћу добијања статуса земље кандидата за улазак Србије у ЕУ.

– Николићеву нервозу условљавају двије чињенице: Србија би до краја године могла добити статус земље кандидаткиње за улазак у ЕУ, што би актуалној власти био дар с неба пре избора. Друго, можда још озбиљније: обистини ли се прилично раширено уверење у Србији да би се хашки оптуженик Војислав Шешељ ускоро могао вратити, превладавајуће је мишљење да би Шешељев повратак могао озбиљно угрозити Томислава Николића и отети му не баш занемарив број гласова. Уосталом, Шешељ је у једном од својих интервјуа најавио како ће, када се врати у Србију, радити само три ствари: прво, свим ће се силама борити против свог некадашњег најближег сарадника Николића; друго, с једнаком ће се страшћу борити и против Александра Вучића; треће, личну ће енергију усмерити на битку против Николића и Вучића, заједно.

„Јутарњи лист“ даље наводи да ће Шешељев повратак нанети озбиљну штету Српској напредној странци, па „одатле толика нервоза међу напредњацима и зато гледају да на сваки начин испослују ванредне изборе пре Шешељева повратка“.

Србија бира

Док Николић и Вучић покушавају да се грађанима Србије представе као родољуби и спасиоци Србије, у суседној Хрватској, они који су окупирали Републику Српску Крајину и протерали стотине хиљада Срба, отворено их подржавају и прижељкују њихов долазак на власт у Србији. Загреб полаже наде у Српску напредну странку, да ће ставити по страни непријатна питања попут окупације Републике Српске Крајине, повратка прогнаних, кажњавање злочина и повратка имовине. Срећа је да власт у Србији неће бирати хрватски бојовници већ грађани Србије којима је јасно да је Николићу и Вучићу Србија на последњем месту.

Р. В. С.

Режим гура Србију у НАТО

Учлањењем у НАТО, Србија постаје непријатељ Русије

- *Као што за Русију ширење НАТО-а представља највећу опасност по безбедност, тако Алијанса још суровије и опасније представља највећу, животну опасност не само по безбедност и опстанак Србије, већ и целокупног српског народа*

Иако Путинова посета Београду није у званичним разговорима обухватила безбедносна питања и билатералну војну сарадњу две земље, руски премијер је, у сусрету са српским парламентарцима, одговарајући на једно питање био директан и крајње јасан: Русија подржава настојање Србије да постане чланица ЕУ, али никако и њено чланство у НАТО-у. „Чланство Србије у НАТО-у било би протумачено као безбедносна претња Русији“, поручио је Путин. Кратка реченица која не може бити јаснија и која поставља темељ, уједно и оквир са црвеном линијом у руско-српским не само војним већ целокупним односима. Путиново упозорење да би Србија чланством у НАТО-у прешла линију која је из пријатељства уводи у конфликтне односе с Русијом биће незаобилазна чињеница и претходни услов у изградњи руско-српског стратешког партнерства. На Србији је да схвати упозорење и у изградњи своје одбрамбене и безбедносне политике иде путем који је неће конфронтирати с Русијом, од које суштински зависи одбрана Космета, економски развој и енергетска безбедност, политичка стабилност и војна равнотежа, али и брзина и дубина интеграције Србије у ЕУ.

Владајући мултилатерализам на међународној позорници не само на политичком и економском већ и на безбедносном плану подразумева превазиђеност унитарних механизма одбрамбене и безбедносне политике

и једностраног везивања за један систем регионалне безбедности, као што је на пример НАТО. Иако за многе у Србији, укључујући министра војног, сунце излази на западу, а НАТО представља једини оквир националне стратегије одбране Србије, реалност мултиполарног међународног поретка, који дефинитивно надвладава америчко-натовски глобални хегемонизам, захтева одговарајући перспективни одговор Србије. Руски премијер је у само једној реченици указао на пут којим треба ићи – не у НАТО. Наравно, Путин није оспорио неопходност сарадње Србије с НАТО-ом која се одвија преко програма Партнерство за мир и коју треба унапредити. Русија се, дакле, не противи сарадњи Србија са Алијансом, али стратешким одбрамбеним и безбедносним интересима Русије директно је супротстављена идеја чланства наше земље у евроатлантској заједници. Зашто?

Каква је будућност руско-српских односа

Одговор је у Стратегији националне безбедности Руске Федерације коју је Медведев одобрио маја 2009. године. Највећа опасност за националну безбедност Русије је „политика низа великих земаља усмерена на достизање преимућстава у стратешком, атомском и неатомском наоружању“, каже се у документу. НАТО остаје главни противник Русије: „Неприхватљиви су планови примицања

Режим гура Србију у НАТО

инфраструктуре НАТО-а руским границама и покушаји да се овој организацији дају глобалне функције супротно нормама међународног права. Неефикасност система безбедности, заснованог само на НАТО-у, и несавршенство правних механизма све више постају претња међународној безбедности. Дакле, Србија би евентуалним чланством у Алијанси постала део процеса „примицања инфраструктуре НАТО-а руским границама“, што представља претњу по руску безбедност. Тиме би Србија, без обзира на ниво билатералне војне сарадње и блискост два народа и две државе, као припадник колективне војне структуре аутоматски из фазе стратешког партнерства ушла у ситуацију могућег (ин)директног сучељавања с Русијом. С обзиром да је достизање „преимућства“ низа великих земаља у стратешком, атомском и неатомском оружју највећа опасност по безбедност Русије, нема никакве дилеме да би као чланица НАТО-а Србија могла да буде суочена са захтевом Вашингтона и Брисела да се на њеној територији, на пример, инсталира антиракетни штит који Москва сматра нарушавањем постојеће стратешке равнотеже и директним атаком на своју безбедност. Искључена је могућност да би тако геополитички болесно зависна Србија од Америке и НАТО-а могла да одбије такав евентуални захтев САД и Алијансе.

Русија има озбиљне стратешке планове и интересе за економско-енергетско, политичко и војно стратешко партнерство са Србијом. Русија има и толико неопходне инвестиције које је спремна да убризга у канцерогену српску привреду. Москва стално шаље дипломатске поруке Београду да је спремна и да може да буде специфични „лобиста“ за интеграцију Србије у ЕУ, те да има потребан капацитет да се заложи за српске интересе у две водеће земље Уније – Немачкој и Француској, и да омекша њихову доста тврду позицију по неким виталним питањима за Србију и целокупан српски народ. То је будућност у руско-српским односима која је реална и која отвара врата Србији да изађе из сада готово безизлазног геополитичког ћорсокака. Али, ако Србија којим случајем постане чланица НАТО-а, онда од те перспективне и обећавајуће будућности може остати само још једна пропуштена перспективна шанса.

Руско поимање одбрамбене и безбедносне политике Србије није дефинисано само негативним одређењем – не у НАТО. Током посете Београду председник Медведев је позвао Србију да подржи и активно се укључи у изградњу нове архитектуре европске безбедности коју предлаже

Москва, а коју најјаче подржавају управо водеће чланице ЕУ – Немачка и Француска. Француски председник, који важи за најоданијег америчког савезника од времена 4. Републике, је чак предложио стварање јединственог европског простора између ЕУ и Русије на економском и безбедносном плану, али изван НАТО-а. Уместо да следи стратешког савезника у одбрани свог територијалног интегритета и водеће земље ЕУ којој званично намерава да се прикључи, Србија је, окована слепим страхом од умисљене америчке свемоћи, једноставно остала нема на предлог Медведева.

Москва поручује да је европска безбедност недељива

Путин Србију није позвао да се укључи у стварање нове европске архитектуре безбедности, већ је само поручио: ако нећете у оно што је будућност, онда не идите у оно што је превазиђено (НАТО). Русија сматра да је НАТО „отисак идеологије наслеђене из прошлости“, да је испрограмиран на репродукцију блоковске политике, да није одговарајућа институција за решавање питања европске безбедности. Зато Москва предлаже да се уместо атлантизма, који је као „једини принцип сам себе савладао“, ради на јединству целог евроатлантског простора: од Ванкувера до Владивостока. Москва поручује да је европска безбедност недељива, да се не може распарчавати у блокове и уније, за њу не може гарантовати једна земља или једна група земаља. Зато Русија сматра да је за очување мира неопходан нови хелсиншки споразум, који би потписале све европске земље. То значи да треба разрадити правно обавезујући уговор европске безбедности. И шта је сад у том концепту спорно за Србију па од њега бежи ко „Јаво од крста“? Ништа, наравно. Напротив, све је слика и прилика трагичног искуства које је српски народ задесило с НАТО-ом. Као што за Русију ширење НАТО-а представља највећу опасност по безбедност, тако Алијанса још суровије и опасније представља највећу, животну опасност не само по безбедност и опстанак Србије већ и целокупног српског народа. Зато је нечланство наше земље у НАТО-у интерес који се у потпуности подудару с инетресима Русије. А дугорочно и обострано корисно стратешко партнерство се гради и одржава само када постоје заједнички интереси. Интерес Србије и НАТО-а су на две стране свемира. Зато је Путин тако снажно у праву када поручује Србији – не у НАТО.

Р. В. С.

Гажење националних интереса

Преговорима до фактичког признања независности Косова

Пише: Борис Алексић

Режим Бориса Тадића је, започињањем званичних преговора са непризнатим, нелегалним и криминалним властима у Приштини, ставио тачку на своју антисрпску политику.

Разговори у Бриселу, одржани 8. марта 2011. године, представљају први директан сусрет представника Београда и Приштине откако су у фебруару 2008. терористи са Косова и Метохије прогласили независност. Нова рунда разговора се очекује у априлу.

У сенци открића Дика Мартија, према којима су шиптарске нелегалне власти у Приштини вадиле људске органе, и трага који директно води до Хашима Тачија, тзв. премијера незаконите владе у Приштини, режим Бориса Тадића је ушао у преговоре са Тачијевим представницима и на тај начин започео фактичко признање независности Косова и Метохије. Формирање преговарачког тима Србије од стране режима у Београду, прихватање посредништва ЕУ и званични састанци са тзв. преговарачким тимом Тачијеве власти представљају фактичко признање независности Косова и Метохије.

Режим Бориса Тадића је својом прозападном политиком угрозио виталне државне и националне интересе и довео земљу у крајње понижавајући положај. Пристајање власти на захтев Брисела и Вашингтона, да Београд и Приштина уђу у преговоре о тзв. практичним и животним питањима, представља наставак процеса признања независности Косова, које је Тадићева власт започела срамним и капитулантским прихватањем бриселске резолуције о Косову која је усвојена у УН. У овој резолуцији се не помиње статус Косова и Метохије као саставног дела Републике Србије, што би било у складу са Уставом Републике Србије и Резолуцијом 1244.

За вођу српског преговарачког тима именован је од стране републичке владе анонимус из Министарства

спољних послова, Борислав Борко Стефановић, бивши заменик амбасадора у Вашингтону Ивана Вујачића и шеф кабинета Вука Јеремића. Стефановић је изабран да обави овај нечасни посао како би се чувао „углед“ Вука Јеремића.

Републичка влада је, именованем тима за преговоре и започињањем директних разговора са шиптарским сепаратима (уместо са УНМИК-ом), противуствано започела фактичко признање независности Косова и Метохије.

По међународном праву признање држава може бити:

De jure – врши се путем изричитог формалног акта.

De facto – настаје када држава ступа у односе са непризнатом државом или владом без претходног изричитог акта.

Председник САД Никсон је званично посетио Народну Републику Кину почетком 1972. године иако она није била призната од стране Вашингтона. Тај чин се у међународном праву сматра фактичким признањем Кине од стране САД.

Исто тако, економски споразуми појединих држава са СССР-ом између 1921. и 1924. године сматрају се фактичким признањем Совјетског Савеза.

Управо то ради режим Бориса Тадића који је са шиптарским сепаратистима разговарао и о ЦЕФТА споразуму – уговору о слободној трговини који је закључен 2006. године. У то време УНМИК је учествовао у разговорима. Међутим, данас је режим уз помоћ ЕУ и САД елиминисао УНМИК и започео директне разговоре са шиптарским сепаратистима и терористима. У прошлости закључивање економских уговора са неком државом представљало је њено фактичко признање. Режим Бориса Тадића по питању Косова и Метохије, уз посредништво ЕУ, повлачи исти потез.

Позадина ове накарадне спољне политике коју оличавају Борис Тадић и Вук Јеремић је кристално јасна. ЕУ је ултимативно затражила од Београда да, уколико жели да добије статус кандидата, започне разговоре са Приштином о добросуседским односима. Ова чињеница се види и из изјава учесника у разговорима. Борко Стефановић је након прве рунде изјавио следеће: „Покушаћемо да остваримо

Гажење националних интереса

брзе резултате који ће омогућити нашем региону наставак европског пута. Наравно да неће бити лако, биће много успона и падова, нико не може очекивати чуда“. Регион је реч која се користи за тзв. западни Балкан, тј. бившу Југославију без Словеније. Брзи резултати које помиње Стефановић подразумевају фактичко признање Косова и Метохије, успостављање добросуседских односа, а након тога наводни улазак у ЕУ, где наводно нема граница. Али ако је то тако, због чега Француска „љубоморно“ чува своје границе? Због чега Немачка поставља питање своје националне мањине у Чешкој, Србији, итд?

Да је одрицање од свете српске земље услов за улазак у ЕУ и важан корак у расрбљавању сведочи и Кетрин Ештон, високи представник ЕУ за спољну политику и безбедност. Она је уочи разговора (читај преговора) Београда и Приштине изјавила да ће се главне теме дијалога односити на „регионалну сарадњу, слободу кретања и владавину права, што је све важно за европску перспективу региона“. Кетрин Ештон је такође истакла да „решавање проблема дијалогом представља европски начин, и циљ разговора је промовисање сарадње и приближавање ЕУ“. Ове наводе је пренела новинска агенција АП. Баронеса Кетрин Ештон, чија држава Енглеска иако чланица ЕУ, покушава да задржи што удаљенији курс од Брисела, дели лекције Србима о Европи. Док су њени преци гледали како да у Европи задрже Турке што дуже, преци Срба су се борили да улезе враће одакле су и дошли. Да је политика баронесиних предака победила, данас би у Бечу и Берлину потомци турских паша водили главну реч. Дакле, Срби су за Европу урадили много више од баронесе Ештон и лукавог Албиона.

Посебна прича је главни посредник у разговорима између Београда и Приштине којег је именovala Кетрин Ештон – Роберт Купер. Реч је о још једном Енглецу познатом по снажној антисрпској реторици, који у својим изјавама јасно истиче да Косово и Метохију сматра независном државом. Његово посредништво до краја раскринкава антисрпску политику Брисела према Србији. Купер је бивши саветник ратног злочинца Тонија Блера. Он је аутор књиге „Разбијање нација (држава)“. Какав политички оксиморон! Републичка влада је прихватила да главни посредник у преговорима са шиптарским сепаратистима буде аутор књиге „Разбијање нација“! Купер у својој књизи између осталог наводи: „Изазов за постмодерни свет лежи у томе да се прилагођава стандардима двоструких аршина. Европљани би требало међусобно да сарађују на темељу права и заједничке сигурности. Али изван Европе ваљало би да примењују суровије методе из претходних времена – силу, превентивне нападе, превару и шта год је потребно. Кључ европске сигурности је да се ми Европљани у опхођењу једни са другима држимо закона. Али да, када радимо у џунгли, морамо да применимо законе џунгле.“ Ове реченице на најбољи начин приказују Роберта Купера као неморалног човека који промовише дупле стандарде. За њега постоје две врсте људи. У прву групу спадају Европљани (читај ЕУ) док другој нижој групи припадају сви који нису део Запада. Дакле, Купер је и расиста. Ево како Србију види главни посредник у разговорима Роберт Купер именован од стране ЕУ. Он је види као џунглу, а Србе као звери.

Преговори о „животно важним питањима“ који воде ка фактичком признању независности Косова

Посланици Српске радикалне странке су на седници Народне скупштине одржаној 10. марта поставили посланичка питања везана за преговоре Београда са шиптарским сепаратистима. Том приликом затражено је од власти да поштују Устав и законе Србије, као и Резолуцију СБ 1244 и да прекину са признавањем независности јужне

српске покрајине. Након тога, 30. марта, уследио је одговор Мирка Стефановића, државног секретара Министарства спољних послова коме је, како наводе медији, Борислав Стефановић синовац. У одговору Стефановић наводи да се преговори са Приштином воде на основу Резолуције ГС УН А/РЕС/64/298 од 9. септембра 2010. године, а да је Роберт Купер легитимни представник ЕУ. Преговори се воде о „животно важним питањима“.

Прво, господин Стефановић би требало да се врати на факултет јер није научио да је за сваку државу територија животну важно питање. Без територије нема државе. Нема животнијег питања од тог.

Друго, Министарство спољних послова се позива на скандалозну резолуцију која је донета након притисака САД и ЕУ на Србију, у Генералној скупштини УН, а након саветодавног мишљења Међународног суда правде. У то време Србији се претило оружаној акцијом у јужној покрајини уколико не повуче првобитни предлог резолуције. У измењеној резолуцији ЕУ је позвана да олакша дијалог двеју страна, али нигде није речено да су шиптарски сепаратисти једна од страна. Друга страна може да буде само УНМИК. Дакле, позивање Стефановића на наведену резолуцију представља лош изговор.

Треће, Роберт Купер јесте представник ЕУ али Србија нема никакве обавезе према Бриселу већ само према сопственом Уставу и УН.

Четврто, једина резолуција коју Србија мора да примени на однос се на Косово и Метохију је Резолуција 1244.

Подмукло, јадно и бедно, плашљиви и корумпирани режим Бориса Тадића је одустао од Резолуције 1244 и пристао на све уцене ЕУ како би обезбедио статус кандидата, и то можда једног дана. Режим Бориса Тадића показао је спремност да призна независност Косова и Метохије, а да након фактичког признања ту „горку пилулу“ за све Србе ублажи евентуалним добијањем статуса кандидата за ЕУ. Занимљиво, управо је Вук Јеремић најавио такав сценарио када је сведочио пред Конгресом САД 18. маја 2005. године!

Као закључак ваља подсетити да, без обзира на своје функције које сада обављају, представници режима нису изнад Устава и закона. За оно што чине ће, пре или касније, морати да дођу под удар кривичног законодавства.

Промоција

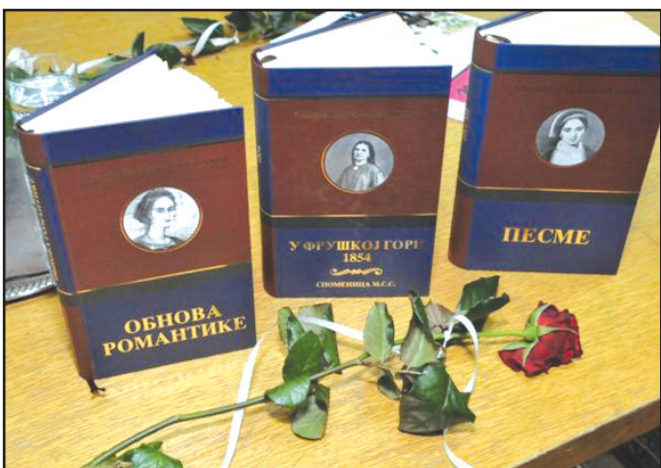
Шешелъ иницирао објављивање сабраних дела Милице Стојадиновић Српкиње

Пише: др Небојша Кузмановић

У Бачкој Паланци се ових дана појавило капитално издање велике српске песникиње Милице Стојадиновић Српкиње (Буковац 1828 – Београд 1878), – „прве српске песмотворке“ – како је, с правом зовемо, јер је прва код Срба објавила и потписала збирку песама.

Друштво за науку и стваралаштво „Логос“ објавило је сабрана дела Милице Стојадиновић Српкиње у три тома. Приређивач прве две књиге је истакнути песник и критичар Перо Зубац, који је прикупио све познате, али и неке непознате песме и дела Миличина. Поред тога, Перо Зубац је аутор и два обимна текста који чине поговор и предговор за наведене књиге. Трећу књигу, под насловом „Обнова романтике“ приредила је Даница Вујков.

„Песме Милице Стојадиновић Српкиње“ у „Логосовом“ издању после толико година, дају могућност читаоцу да сагледа целокупан песнички опус Миличин, вероватно, а у сваком погледу представља Милицу као песника најкомплетније до данас. Неколико месеци приређивач је преписивао руком Миличине песме из раритетних издања и из рукописа њених који се чувају у Рукописном одељењу Матице српске. Шездесетак песама се после првог објављивања, можда, и по први пут поново објављује, а тај, уводни циклус, приређивач је насловио „Скрајнуте песме“.

У другом су песме Миличине из дневника „У Фрушкој гори 1854“, из књиге под истоименим насловом, с редакцијом текста и поговором Радмиле Гикић, издање „Просвета“, Београд, библиотека „Баштина“, књига 16. из године 1985. а поново укљученом у прву књигу из двотомног издања сабраних дела Милице Стојадиновић Српкиње. („У Фрушкој гори 1854 – Споменница М. С. С. – „Логос“, Бачка Паланка, 2008. г.)

У трећем су песме које је одабрала, језички обрадила и објавила у два издања под насловом „Песме“ Даница Вујков, („Папирус“, Нови Сад, 1995; „Алфаграф“, Петроварадин, 2008), а тај драгоцен избор је све ове године бранио Милицу од заборава. Из избора Данице Вујков изостављене су само песме које се већ налазе у претходном делу, а преузете су, иначе, из дневника „У Фрушкој гори 1854“.

Избор песама је праћен ниском есеја и записа о Милице Стојадиновић Српкињи, њених савременика и поштовалаца њеног дела, у верзијама како су први пут објављени, без језичких и правописних интервенција, а уз исправку уочених штампарских грешака.

Допринос Пере Зупца осветљавању дела Милице Стојадиновић Српкиње је, дакле, у изношењу на светлост читања непознатих и мало познатих Миличиних песама из

Милица Стојадиновић Српкиња поново међу Србима

„Драги пријатељи Милице Стојадиновић Српкиње, желим да вам кажем да сав наш труд који смо годинама улагали јесте један истински покушај да се Милица врати у сећање. А вратити у сећање значи подржати у памћењу.

Ми смо у Бачкој Паланци, код једног малог издавача и у једној малој штампарији, са једним одабраним тимом људи, успели да Милицу вратимо у сећање.

Радећи на њеној преписци, која је већ била позната истраживачима, имао сам среће да пронађем нешто што је истраживачима промакло. Зато што је она писала на хартији, и то само са једне стране, ситно, а друга страна је била празна. И они што су истраживали мислили су да су све оно што су видели песме, али ја сам пронашао странице на којима пише две 'преповетке' М. С. Српкиње. Савладао сам њен рукопис који је доста читак, али, Даница Вујков то добро зна, и врло незгодан. Тако да у нашем издању постоје и две 'преповетке' М. С. Српкиње које сам само мало прилагодио савременом језику“, истакао је Перо Зубац на промоцији.

Зубац је такође нагласио: „Радећи на рукописима пронашао сам једну битну реченицу о Милице која каже да се 'не зна да ли је она више србољубива или родољубива, и то преко мјере'. Та реченица је мени највише рекла ко је М. С. Српкиња. И тада сам замолио мог драгог пријатеља Милорада да некако ономе ко је смислио да се ово објави, а то је др Војислав Шешелъ, да му пошаље поруку. 'Ако Перо Зубац нађе један цитат од М. С. Српкиње, биће ми драго, јер је онда препознао шта сам ја мислио' – поручио је тада Шешелъ. Дакле, ја сам то пронашао и драго ми је због тога. То 'и преко мјере' је пратило Милицу С. Српкињу кроз цео живот“.

Зубац је на крају додао: „Данас говоримо о књизи коју је приредила наша Дана, вредни истраживач, песник, приповедач. У сваком погледу књига 'Обнова романтике' биће драгоцен, пре свега за младе људе у несрећним временима која се дешавају, па сам уверен да ће се млади све више интересовати за патриотизам!“

циклуса „Скрајнуте песме“ и у проналажењу њене две приповетке које су, фактички, једна дводелна прича.

„Приређивачу је стајала на располагању прикупљена обимна литература, а трудио се да укаже и на неке заблуде о делу и животу Миличином, ослањајући се на документе и њену заоставштину у писмима и забележеним разговорима са својим савременицима“ – истиче Перо Зубац.

Трећи том под називом „Обнова романтике“ приредила је Даница Вујков, која је целу себе дала на пиједестал Милице Српкиње. И заиста, захваљујући Даници Вујков, Милица поново сија међу Србима.

Даница је у своју „Обнову“ уврстила саопштења са научних скупова посвећених Српкињи, беседе захвалности добитника награде „Милица Стојадиновић Српкиња“, песме посвећене Милице.

Међу ауторима су: Јара Рибникар, Мира Алечковић, Матија Бећковић, Милан Ненадић, Тања Крагујевић, Слободан Ракитић, Мома Димић, Божидар Мандић, Драшко Ређеп, Флорика Штефан, Мирослав Егерић, Јелка Ређеп, Славомир Гвозденовић, Милица Грковић, Љубица Поповић Бјелица, Вера Милосављевић и други.

Даница Вујков у предговору овој књизи каже, између осталог, да је Милица по много чему, и наш савременик, инспирација је песника, сликара, вајара. Миличино дело је свевремено, а то доказује и зборник радова њених тумача и настављача „Обнова романтике“.

Миличине књиге су представљене 22. марта, у Градској библиотеци у Новом Саду. О Милице Српкињи су говорили: Перо Зубац, Даница Вујков, Драшко Ређеп, Божидар Мандић, Небојша Кузмановић, а стихове „српске песмотворке“ читала је првакиња драме Српског народног позоришта Гордана Ђурђевић Димић. Свакако да Милицу не бисмо успели да узнесемо да нам није било др Јове Радоша и Милорада Мирчића.

Све у свему, пред нама је капитално издање српске поезије које су нам подарили предани ствараоци окупљени око „Логоса“ из мале Бачке Паланке. Пре свих Перо Зубац и Даница Вујков, али на крају нам ваља, с поносом, истаћи да је са нама на објављивању сабраних дела Миличиних бдио и др Војислав Шешељ.

Наиме, упркос томе што је одвојен од своје деце и свог народа и што скоро десет година неоправдано лежи у казаматима Хашког трибунала, дух Војислава Шешеља није убијен. Попут великих српских идеолога из XVIII и XIX века: грофа Ђорђа Бранковића (који је двадесет и две године робијао због идеје о српској држави у аустроугарском затвору у градићу Хебу) или Светозара Милетића који је неколико година био у угарском затвору због борбе за српска права и српску државност; тако и Војислав Шешељ зна да се за велике и државотворне идеје мора сведочити

својим животом. Ретко ко од нас је свестан те чињенице, а још су ређи они који су спремни да дају свој живот за своје идеале. И тако и поред робовања др Шешељ је нашао снаге да се са нама упусти у објављивање књига на које ће наши потомци бити поносни. То су сабрана дела Миличина и сабрана дела Симе Милутиновића Сарајлије. Он нам је дао идеју и иницијацију, дао нам је воље и снаге, а нама је остало да то дело довршимо – што смо ових дана и учинили. Признаћете да у овом времену модерног безверја и постмодерног свеверја, када је долар постао демијург света, то ипак није мало. А то је чињеница на коју смо већ сада поносни.

Дела у које треба да верујемо

„Војислав Шешељ нас је увео у ову авантуру, и успели смо да објавимо сабрана дела Милице С. Српкиње у три тома. Дакле, ово је најлепши тренутак да се заокружи један посао који смо покренули пре три године, првом половином 2008. године“, истакао је Небојша Кузмановић на промоцији.

Кузмановић је набројао ауторе чији су текстови ушли у „Обнову романтике“. Пре свега Јару Рибникар, Миру Алечковић, Танасија Младеновића, Даринку Јеврић, Матију Бећковића, Милана Ненадића, Мирослава Егерића, Луку Хајдуковића, Ксенију Катанић, Веру Милосављевић, Слободана Ракитића, Љубицу Јанковић Бјелицу, Анђелка Ердџанина, Предрага Бањеглава, Драшка и Јелку Ређеп, Божидара Мандића, Оливеру Шијачки, др Милицу Грковић, Радивоја Стоканова, Рашу Перића, Злату Радовановић, Милића од Мачве, Флорик Штефан, Ану Дудаш.

„Дела и енергије коју нам људи попут Милице, Божидара Мандића или Војислава Шешеља доносе доказују да је вредно живети овај наш живот и да те идеале које добијамо треба да пренесемо на нашу децу, како би она заиста добила наду. Јер шта ће нам путеви којима нема ко да ходи, шта ће нам фабрике у којима нема ко да ради, шта ће нам капеле у којима немамо кога да сахрањујемо, ако немамо децу која верују у своје родитеље, и која верују у бољу будућност. Данас су пред нама дела у која треба да верујемо“, рекао је Кузмановић.

Поплаве

Банат плива, а аутономаши ћуте!

- **Мештани више општина у Банату већ месецима имају велике проблеме са поплавама, али до сада нико из аутономашке власти у Војводини није ништа предузео, осим што траже од паора да се сами лате ашова и копају канале, а за то време да плате водне доприносе онима због којих је до поплава и дошло. Посланици СРС у Скупштини АП Војводине инсистирају да се помогне пољопривредницима**

Пише: Владимир Мишковић

Посланичка група Српске радикалне странке затражила је крајем марта 2011. године од Скупштине АП Војводине да испита стање на поплавленим подручјима у покрајини и да усвоји закључке у којима се инсистира да покрајинска влада Бојана Пајтића по хитном поступку да сагласност на одлуку о утврђивању препоручених олакшица за физичка лица која су претрпела штету од поплава, и да из текућих резерви исплати субвенције у износу од 20.000 динара по хектару за пољопривредно земљиште које је угрожено од изливања воде. У образложењу захтева пише да су, због деловања подземних вода и влаге на подручју града Зрењанина и општина Житиште, Нова Црња, Нови Бечеј, Сечањ и Кикинда у Банату, канали за одводњавање пуни, због чега поплава руши куће а њиве су одавно потопљене. Презасићено земљиште не може да упије воду, па се она таложи и ствара језера на њивама и сеоским баштама. У средњобанатским општинама Житишту и Новој Црњи је због високих надземних и подземних вода на снази ванредно стање одбране од поплава, које и даље прете насељима и усевима. У општини Житиште угрожена је трећина ораница и куће у местима Торда, Хетин, Међа и Српски Итебеј. У подручјима кућа су већ велике количине воде. У свих шест села пограничне новоцрњанске општине због поплава становници још од прошле године трпе невоље. Вода се са неких њива није ни повлачила, а сада, у време пролећне сетве, нашла вода је већ поплавила око 15.000 хектара ораница.

Поручују сељацима да узму ашов и сами копају канале

Општина Нова Црња је зато Министарству пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде, Јавном водопривредном предузећу „Воде Војводине“ и покрајинском секретару за пољопривреду доставила комплетне записнике о регистрованим штетама, са молбом да се помогне пољопривредницима, али до данас није стигао никакав одговор. Уместо тога, паорима стижу позамашни рачуни за водни допринос које они не могу да плате, јер им је вода уништила усеве. Парадоксално је што се од пољопривредника тражи да плаћају накнаду за одводњавање, а од одводњавања немају никакву корист. Општина Нова Црња је зато била принуђена да сама ангажује багер који чисти постојеће канале у дужини од око хиљаду метара. У месту Елемир, које се налази на територији града Зрењанина поплава је срушила осам кућа, а угрожено је још 20 кућа. Град Зрењанин је преузео плаћање трошкове копања канала у висини од два милиона динара. Поставља се питање где је покрајинска аутономашка власт да помогне сељацима! Надлежни у Јавном водопривредном предузећу „Воде Војводине“ своју одговорност покушавају оправдати тиме што је у Банату прошле године пало 1.100 милилитара кише по квадратном метру, дупло више од годишњег просека, и да им је највећи проблем недостатак нов-

ца за копање нових канала. Жале се да имају проблем наплате, јер је број обвезника који плаћају накнаду за одводњавање пао испод 50 одсто. У ЈВП „Воде Војводине“ кажу како је каналска мрежа део водопривредног система у који су прошле године са покрајинским секретаријатом уложили 2 милијарде и 330 милиона динара. Поставља се онда питање у шта је уложено тих 2,3 милијарде динара, када су канали и даље запуштени, због чега су села у Банату под водом. Још од прошле године оранице пливају у води, а ЈВП „Воде Војводине“ још увек сагледава стање подземних вода, које треба да се нађе пред покрајинском владом. За то време Покрајински секретаријат за пољопривреду је најавио како ће удвостручити количину новца из покрајинског буџета за ту намену, али очекују да се „сами грађани и локалне самоуправе највише ангажују“. Док поплаве и даље прете средњем и северном Банату, из Водопривредног предузећа „Средњи Банат“, које је део система ЈВП „Воде Војводине“, поручују како је „невоља дошла с неба“ и уверавају како се прошлогодишња катастрофа неће поновити, јер је у 2010. години било два до три пута више падавина од вишедеценијског просека. Да би умањили своју одговорност, обмањују јавност да је подземна вода заправо атмосферска, а на примедбе да водопривредно предузеће не одржава каналску мрежу одговарају како „водо-

Зрењанин: за поплаве криво ЈВП „Воде Војводине“

Одборници Српске радикалне странке у Скупштини града Зрењанина су предложили, а Скупштина једногласно прихватила, да се за лоше одржавање каналске мреже окриви Јавно водопривредно предузеће „Воде Војводине“, уз захтев да се оштећеним земљорадницима отпишу накнаде за одводњавање.

У Лукићеву критично

У средњем Банату траје борба против површинских вода које угрожавају њиве и насеља. Ситуација у Лукићеву код Зрењанина је озбиљна, јер подземне и површинске воде немају куда да отичу. Тротоар испред кућа прелила је вода, влага угрожава куће, а помоћним објектима не може да се приђе. Ниво воде се негде пење и до половине темеља кућа. Становници Лукићева не могу да изађу нормално на улицу. Вода им је током целе зиме била у дворишту. Угрожена је половина села. Локални стадион у Лукићеву је под водом, баште су поплаване, а водом је окружена и зграда Земљорадничке задруге „Вељко Лукић Курјак”. Мештани Лукићева имају још један велики проблем: поплавано им је око 170 хектара њива. Многи мештани нису користили своје баште прошле године, а како ствари стоје, ни овог пролећа неће бити засејане. Устајала вода временом може направити и друге проблеме, виша температура поспешује развој патогених микроорганизама, а баре у селима ће брзо постасти рај за комарце. Подземне воде мештани Лукићева муче већ годинама. Током 2006. године су копали одводне канале кроз село и атар, али сада је ситуација критична. Једино решење за одвођење воде из села је копање нових канала, и то километар кроз насеље и још три километра кроз атар. Затим ће морати да чисте канале копане пре пет година и да просецају пут Лукићево-Ечка, како би вода из другог дела села имала куда да отиче. И у другим селима средњег Баната има проблема, посебно на територији општина Нова Црња и Житиште, а по проценама надлежних у штабовима за одбрану од елементарних непогода, око хиљаду кућа саграђених од земље биће оштећено због велике влаге.

привреда није свемоћна када је реч о техници и финансијама”. У водопривредном предузећу „Средњи Банат” кажу да је њихова једина брига одржавање главних водотокова, река и канала и поручују пољопривредницима да се „сами укључе у одвођење вишка воде са добром вољом и ашом”, а да за то време, наравно, плаћају водни самодопринос.

Од упропаштених сељака тражили да плате водне доприносе

Влада Републике Србије је још 2. јула 2010. године донела закључак у којем је управним одборима јавних водопривредних предузећа препоручено да донесу одлуке којима ће физичка лица, обвезници накнаде за одводњавање пољопривредног земљишта, која су претрпела штету од поплава и потопљено им је преко једне трећине пољопривредног земљишта, бити ослобођена плаћања накнаде за одводњавање у 2010. години. Председник Извршног већа Војводине Бојан Пајтић је тада обећао да сељаци у Војводини неће бити ускраћени у односу на сељаке у другим деловима Србије који су ослобођени те обавезе. Управни одбор ЈВП „Воде Војводине” је у складу са овим закључком, још 20. августа 2010. године, донео одлуку о утврђивању препоручених олакшица за физичка лица. Одлука је достављена Покрајинском секретаријату за пољопривреду, водопривреду и шумарство и Извршном већу Аутономне Покрајине Војводине ради давања сагласности. Та сагласност никада није стигла, јер је аутономашка власт у Војводини одлучила да, у сарадњи са Министарством финансија и регионалним центром Пореске управе у Новом Саду, почетком децембра 2010. године пошаље индивидуалним пољопривредним произвођачима решење за плаћање накнаде за одводњавање, са циљем да од њих наплати десетине милиона евра. Преко 90 одсто земљорадника у Банату и другим деловима Војводине добило је тада од Јавног водопривредног предузећа „Воде Војводине” решење о наплати накнаде за наводњавање за 2010. годину са астрономским износима од неколико десетина, па чак и неколико стотина хиљада динара. У помнутом решењу Јавног водопривредног предузећа „Воде Војводине” није било јединице површине земљишта, процењене вредности земљишта, нити било ког другог основа или критеријума по којем се одређује висина накнаде за одводњавање, већ се у решењу наводио само укупан износ пореског дуга, који у већини случајева износи више десетина хиљада динара.

Висина накнаде за одводњавање је произвољно обрачунавана, што значи да се није радило о законитој одлуци Бојана Пајтића и његових аутономашких „пајтоса”, у лику директора ЈВП „Воде Војводине” Атиле Салваиа, већ о најобичнијем режимском рекетирању паора у Војводини, по принципу „што више отмемо, то боље”. Решења за наплату су тада стизала и на адресе многих паора који су преминули још пре десет година, а неки од њих немају нити ар земље, јер су је одавно продали. У решењу се такође налагало пореском обвезнику да пореску обавезу уплати одмах по пријему обавештења, како би избегао „непријатности” приликом принудне наплате потраживања. У решењу се претило и блокадом рачуна, одузимањем покретне и непокретне имовине, итд. За то време, док су у ЈВП „Воде Војводине” штампали аутономашке уплатнице, вода са њива се није повлачила, већ је из месеца у месец пунила подруме и куће мештана села и градова у Банату. Зато је иницијатива посланичке групе Српске радикалне странке последња шанса да се помогне пољопривредницима пре него што пролећна сетва пропадне, јер је пољопривредно земљиште и даље под водом, а сваким даном вода се са њива прелива у домове упропаштених сељака.

Иницијатива

Српска радикална странка тражи
преиспитивање сумњивих приватизација

Државни капитал у рукама режимских моћника

Политика режима Бориса Тадића довела је пољопривреду, једну од најважнијих привредних грана у Србији, на ивицу пропасти. Иако због лоше спроведених приватизација српска села пропадају и становништво остаје без посла, Влада Србије, катастрофалним законима, и даље омогућава привилегованим појединцима да пљачкају народ. Знајући да је последњи тренутак да се спречи потпуна пропаст, посланичка група Српске радикалне странке у Скупштини АП Војводине покренула је иницијативу за преиспитивање спорних приватизација шећерана на њеној територији, „ПИК Бечеј“ из Бечеја и „ИПОК“ из Зрењанина. Српска радикална странка захтева да Скупштина АП Војводине усвоји закључке којима се обавезује да ће од надлежних државних органа затражити преиспитивање тендерске приватизације спорних предузећа и утврђивање свих релевантних чињеница везаних за поменуте процесе.

Катанац на многим фабрикама, армија незапослених, разрушена привреда само су неки од показатеља да приватизација не да није довела до убрзавања привредног раста, отварања нових радних места, већ напротив до урушавања српске економије и снажних социјалних потреса. Положај радника драстично је погоршан, пале су наднице, смањена је могућност школовања и лечења, а услови становања су лошији него икада. Јасно је да је приватизација под режимом ДОС-а била покриће за лично богаћење појединаца у власти и њима блиских људи. Ову чињеницу потврђује и велики број захтева за поништавања спорних приватизација. Како се наводи у захтеву посланичке групе Српске радикалне странке, значајну улогу у приватизацији у Србији су имале и међународне финансијске институције, Европска агенција за реконструкцију, као и агенције страних влада.

На неколико примера лоше приватизације може се извести шаблон превара које су спровођене у Војводини. „Спроведе се поступак приватизације, а на скупштини се донесе одлука о докапитализацији. Фирма која врши докапитализацију узима кредит од банке, а као залог предаје банци вредност наводне докапитализације. Тако да, фактички, друштво које врши докапитализацију не улаже сопствени новац. Када постане већински власник, на различите начине отуђује имовину компаније коју је приватизовало и преко фиктивних и пренадуваних фактура новац пребацује на рачуне повезаних лица. Вештачке фирме постају презадужене, банка не може да намири своја потраживања по основу датог кредита, радници остају без посла и социјалног програма, и тек када фирма пропадне, Агенција поништава приватизацију“, наводи се у образложењу посланичке групе Српске радикалне странке. Често се код оваквих предузећа, у стечајном поступку, поново као купац појави власник који је предузеће послао у стечај, само без радника и поверилаца.

Лоша приватизација никога не интересује

Добар пример лоше приватизације је „ПИК Бечеј“, како се наводи у образложењу, некада угледно пољопривредно предузеће, а данас у блокади за износ од 1.928 милиона

динара. „ПИК Бечеј“ има 2.900 хектара у власништву и 11.000 државне земље. Комбинат је остао без 1.260 хектара државне земље коју није успео да излицитира. „ПИК Бечеј“ је производио годишње 100.000 свиња и 12 милиона литара млека. У моменту приватизације, предузеће је имало 2.200 запослених. Купио га је, „Ирва-инвестиције“ Борђа Ницовића и данас има милионска дуговања.

Борђе Ницовић има удела у још 27 српских фирми, са око 13.000 радника. У моменту куповине вредност његових акција износила је 150 милиона евра, мерено на берзи. У међувремену, његов дуг према повериоцима је достигао 55 милиона евра. Као разлог за финансијско потапање предузећа, Ницовић наводи кризу која је оборила вредност акција.

Како наводи Српска радикална странка, дуговања су постала већа од вредности акција и дугови су почели да се намирују и из сталне имовине купљених предузећа. Очигледно да је Ницовић преценио своје могућности у инвестирању. Према тврдњама Српске радикалне странке, то му је кроз накардни систем приватизације и омогућено. „Кредитно се задуживао код банака и куповао нова предузећа са којима је очигледно пословао на лош, домаћински начин, те није био у стању да сервисира кредите, а и што би кад нема санкција за овакве преваре, него остаје малим акционарима, држави и банкама да решавају губитке и незапосленост? Чак 72 одсто поверилаца чине управо банке, дакле 40 милиона евра потражују Интеза, Аик банка и дуги низ осталих банака. Дакле, Ницовић се појављује и као дужник и као поверилац“, наводи се у образложењу.

Држава омогућила да одређени бизнисмени купују земљиште по привилегованим ценама, а затим га препродају по папреним ценама

Слична судбина је задесила и „ИПОК“ из Зрењанина, који је основан 1954. године. Предузеће је приватизовано, а осим малих акционара, власници су постали ДСД „Тобако“ из Београда и АД „Агопек“ из Новог Сада. Због лошег пословања предузеће је 2006. године отишло у стечај, из кога је изашло усвајањем плана реорганизације, који су поднели већински повериоци и власници у „Тобаку“ и „Агропоку“. „ИПОК“ касније преузима АД „Банат семе“, такође у власништву поменутих компанија, на основу откупа потраживања задолжених, са умањењем од чак 70 одсто. Данас је већински власник „Агростан плус“ Д.О.О из Новог Сада, са 70.89 одсто, чији је оснивач Д.О.О „Агростан инвестмент“ из Београда, а оснивач овог предузећа је АД „Станишић“ из Станишића код Сомбора (угашен 20. августа 2010. године).

Иако је Привредни суд у Зрењанину донео закључак да је извршен план реорганизације и да је предузеће изашло из стечаја, од краја 2009. године „ИПОКОВ“ рачун је блокиран због обавеза које није у могућности да сервисира. У међувремену, предузеће је кредитно задужено за 5 милиона евра у АИК банци и стављена је хипотека на целокупну имовину. Директори су притворени, истрага је у току, а запослени од априла 2010. године не раде.

Капитал овог предузећа се топи, а губици расту. Краткорочна кредитна задужења су 738 милиона динара, а неплаћена роба 205 милиона. У најави је поновни стечај и нова шанса да неко и ово предузеће купи у бесцење.

Привилеговани „бизнисмени“ купују земљу за мале цене, да би је кроз извесно време продавали по сто пута већој цени. Судбина 100.000 ха земљишта у АП Војводини се налази у рукама петорице моћника: Ђорђа Ницковића (29.000 ха, од чега је 60 одсто државно), Мирослава Мишковића (25.000 ха, од чега је државно 37 одсто), Миодрага Костића (24.000 ха, од чега је 40 одсто државно), Петра Матијевића (16.000 ха, од чега је 33 одсто државно), Ивице Тодоровића (6.000 ха, од чега је државно 40 одсто) и Милета Јерковића (16.000 ха). Према доступним подацима, хектар најквалитетнијег земљишта кошта 5.000 евра, а важећи Закон о пољопривредном земљишту омогућава и странцима власништво над српском земљом.

За разлику од режима у Србији, друге државе земљиште третирају као највеће национално богатство и сходно

томе га и вреднују – хектар обрадивог земљишта цене од 50.000 до 70.000 евра, док хектар најбољег земљишта у Војводини данас кошта десет пута мање. Мађари су се изборили за рок од „седам плус три године“, колико ће бити заштићени од странаца да купују њихове оранице, у Данској нико не може постати власник земље уколико нема одређену стручну спрему и доказ да у селу живи 25 година без прекида, Хрватска је изузела могућност да страни држављани буду власници земљишта, док ће Србија морати да осигура исти третман странцима као и домаћим држављанима.

Платио три евра, зарадио милионе

Средствима из буџета Републике Србије финансирана је и продаја пет шећерана: „Јединство“ – Ковачица, „Шајкашка“ – Жабаљ, „Југозападна Бачка“ – Бач, „Доњи Срем“ – Пећинци и „Црвенка“ АД Црвенка. Српска радикална странка истиче да се стратегија приватизације ових предузећа није заснивала на стручној оцени резултата сектора предузећа, анализи фактора који делују на предузеће, а ни на рентабилности пословања предузећа. Стратегија је представљала чист волонтизам и групни интерес људи у власти и блиских власти да се докопају што већег друштвеног капитала.

Током тендерске продаје шећеране „Црвенка“, 18. новембра 2002. године, финансијски саветник овог предузећа Price Waterhouse Coopers из Београда упутио је писмо премијеру Зорану Ђинђићу, министру за привреду и приватизацију Александру Влаховићу, министру пољопривреде Драгану Веселинову, Управном одбору „Црвенке“ и Агенцији за приватизацију, у коме је наведено да је приватизација овог предузећа „противна државним интересима“ и да је треба поништити. На састанку комисије за преговоре, одржаном 25. новембра 2002. године, финансијски саветник је упознао чланове са новим финансијским подацима о пословању „Црвенке“, који показују да су резултати постигнути до 30. септембра 2002. године у великој мери превазишли резултате у претходној години. У 2002. години производња је била повећана за 67 одсто, продаја за 75 одсто, а очекивао се профит након опорезивања од 6,8 милиона евра. Док је профит у 2001. години износио једва 430.000 евра. Једини понуђач је био Hellenic Sugar Industry из Грчке, чија понуда је износила само 2 милиона евра, нешто мање од трећине очекиване добити. Шећерана „Шајкашка“ – Жабаљ продата је такође Hellenic Sugar Industry из

Иницијатива

Грчке (са 345 запослених) за само 1,1 милион евра док су, „Јединство“ – Ковачица (са 353 запослених), „Доњи Срем“ – Пећинци (са 425 запослених) и, „Југоузападна Бачка“ – Бач (са 369 запослених), продати, „МК Commerce“ фирми из Новог Сада за по три евра.

Стратегија приватизације ових предузећа представља је групни интерес људи у власти и блиских власти да се докопају друштвеног капитала. Законом о приватизацији из 2001. године прописано је да за тендерску продају није обавезна процена вредности капитала, а тендерском продајом је и почела приватизација у Србији. После 5. октобра, представници ДОС-овог режима су настојали себи да обезбеде место у што повољнијој власничкој структури, а друштвени капитал су сматрали својим пленом. Новопечени власници уместо да инвестирају у фирме које су добили за багателу, покушавају да изиграју уговоре о обавезним инвестицијама и социјалном програму за запослене, у чему им обилато помаже Агенција за приватизацију. Очигледно, законом у Србији намерно није дефинисан начин утврђивања вредности капитала субјекта приватизације код методе тендерске продаје, коју је Агенција за приватизацију одредила да се примењује код свих већих и значајнијих предузећа.

Пример представља уговор који је 18. септембра 2002. године склопио уговор о купопродаји друштвеног капитала јавним тендером са „Шећераном Јединство“ – Ковачица и Агенцијом за приватизацију за само 3 евра иако је вредност постојећег капитала износила 165 милиона динара, „МК Commerce“ се уговором обавезао да ће извршити инвестиције, социјални програм, исплату дивиденду акционарима. Међутим, уместо да се изврше уговорене обавезе, власник „МК Commerce“, Миодраг Костић, најављује да ће до краја 2005. године закључити уговор са једним од два највећа светска произвођача шећера, „Суд цукер“ и „Норд цукер“, из Немачке и да, осим у матичној земљи, имају фабрике и у Пољској, Украјини, Словачкој, Мађарској, Аустрији и Француској. Најављује да у овом послу остаје бар још три године, с тим да ће стратешки партнер, на основу већинског власништва, преузети одлучивање у шећеранама које послују у саставу „МК Commerce“.

„На основу одлуке Агенције за приватизацију од 31. 10 2005. године даје се сагласност предузећу, „МК Commerce“ д.о.о. да унесе право својине на акцијама Фабрике шећера „Шећерана Јединство“ из Ковачице и Фабрике шећера „Доњи Срем“ из Пећинаца на име свог оснивачког улога у ка-

питалу предузећа „СУНОКО“ д.о.о. Нови Сад. Док је други суоснивач НордАгри као оснивач са 80% власничког удела у СУНОКО-у, а састоји се од својине над акцијама Фабрике шећера, „Бачка а.д. Врбас“, стоји у образложењу.

Поставља се питање како је могуће да две шећеране „МК Commerce“ вреде само 20 одсто док једна НордАгри-ја вреди 80. Споразумом о регулисању међусобних односа између НордАгри и МК Комерца очигледно је да се мења власничка структура и изиграва уговор о купопродаји друштвеног капитала јавним тендером са „Шећераном Јединство“ – Ковачица и шећераном „Доњи Срем“ – Пећинци, где је прецизирано да нема отуђења. Добивши шећеране за по три евра и неиспунивши уговорне обавезе, Миодраг Костић је уз подршку државе могао да их поклони НордАгриј (Нордцукер). Тако изгледа нама који то гледамо са стране, али дилема остаје колико је „Нордцукер“ наградио Миодрага Костића за овакав пословни подухват.

Данас је јасно да је након победе Демократске опозиције Србије на изборима, извршена убрзана приватизација од владајуће номенклатуре, са циљем да се легализује отимање друштвеног капитала и богатства. То је довело до стварања нове власничке класе, „инстант богаташа“, која је формирана од „социјалистичке“ и „демократске“ номенклатуре и група из државно-политичко-војног апарата, односно директора и припадника ужег руководства друштвених предузећа.

Нови закон неће убрзати легализацију

- Све досовске владе су се хвалиле ефикасном легализацијом изграђених објеката, а резултати њиховог рада у овој области достигли су „чак“ три посто издатих грађевинских и употребних дозвола

Пише: Вјерица Радета

Дали се данас још неко сећа Драгослава Шумарца, министра у Ђинђићевој влади? То је онај министар на чији предлог је 2003. године усвојен закон о планирању и изградњи и који је тврдио да ће сви објекти изграђени без грађевинске дозволе бити „легализовани“ за мање од годину дана. Јавно је позвао све власнике таквих објеката да поднесу захтев за легализацију до 17. новембра 2003. године и наглашавао да није потребно подносити било каква документа. Било је довољно поднети захтев и платити таксу, и то дуплу, једну у републички буџет и једну у буџет јединице локалне самоуправе.

Грађани су пожурили, општински и републички буџети су напуњени и досовци су били спремни за расписивање нових избора.

Од обећане легализације није било ни трага ни гласа, све се завршило на празним обећањима. Другачије није ни могло бити јер је тада донети закон био непримењив. Сваки озбиљан правник је знао да тај конфузни и непрецизни закон не може бити правни основ за добијање грађевинских дозвола за објекте који су грађени без дозволе.

Ни та прва досовска влада, ни све владе до данас нису прихватиле чињеницу да је највећи број овако изграђених објеката изграђен из нужде, а не из обести, и да је држава одговорна зато што за те објекте није било могуће издати грађевинску дозволу. Држава је одговорна због непостојање планских аката који су основ за добијање грађевинске дозволе. Зато је држава и морала да преузме одговорност и да прихвати чињенично стање, те да у једноставном поступку и уз прихватљиву надокнаду створи законски оквир за издавање грађевинских дозвола за све објекте који су „бесправно“ изграђени.

Садашња влада и њен министар Оливер Дулић од почетка су се „заклињали“ да ће Народној скупштини предложити нови закон о планирању и изградњи и да ће коначно проблем легализације објеката изграђених без грађевинске дозволе бити решен. Министар је чак обећао бесплатну легализацију. Додуше, помоћник министра јавно рече да министар

не зна свој посао и да је то немогуће. После тога министар је обећавао попусте и од 90 процената и тврдио је да ће све то бити регулисано новим законом. Закон је донет пре годину и по дана, а резултати његове „примене“ су обустављање легалне градње због немогућности добијања грађевинске дозволе под условима које је закон предвиђао. Недавно су усвојене измене и допуне овог закона, наравно праћене истим обећањима. Нажалост, и даље ће остати на обећањима бар када је у питању издавање грађевинских и употребних дозвола за објекте који су без њих изграђени.

Невероватно је како ни у овој влади не желе да схвате да предлагањем непримењивог закона, који скупштинска већина усваја иако не знају ни шта у тексту пише, неће решити проблем који мучи милион грађана, власника објеката који су изграђени без грађевинске дозволе. Нажалост, неће решити ни проблеме грађана који тек намеравају да граде објекте и да то раде на основу грађевинске дозволе. Неозбиљна власт, трома општинска администрација и корумпирани чиновници на свим нивоима узрок су да у Србији и даље цвета „дивља“ градња.

Уместо да се коначно озбиљно ухвате у коштац са овим проблемом и донесу просторни план и планове регулације, те да поједноставе поступке издавања грађевинских дозвола и за већ изграђене и за оне објекте који ће тек да се граде, надлежни нас замајавају лажним обећањима и некаквим попустима у поступку издавања грађевинске дозволе за већ изграђене објекте. Требало би да поведу рачуна и о онима који су имали срећу да им је грађевинска парцела плански опремљена па су успели да добију грађевинску дозволу, и да их не стављају у неравноправан однос са онима који ту дозволу нису могли, а неки нису ни хтели, да добију.

Ових дана јавно се баве и утврђивањем зона које би биле основ за плаћање накнаде за објекте изграђене без грађевинске дозволе. Наравно, опет погрешно, из канцеларије. Стање

Замајвање народа

на терену их не занима, а када би изашли на терен, схватили би да и у елитним деловима, такозваним екстразонама, живе и сиромашни људи у малим и скромним кућама, али не могу добити попуст само зато што су наследили парцелу у таквом делу града. Зато ће новокомпоновани тајкуни добијати максималан попуст за све виле које су за ових једанаест година досовских режима изградили у разним деловима Србије јер закон предвиђа да се попуст не може добити за више од једног објекта на територији исте општине. Зато један тајкун може уз максималан попуст легализовати и вилу на Дедињу, и апартмане у Врњачкој Бањи, и хотел на Златибору, наравно и велелепну кућу у родном селу.

Није само ово доказ да је Закон о планирању и изградњи донет, а затим измењен и допуњен због најбогатијих у сиромашној Србији.

Доказ су и измене и допуне закона које предвиђају такозвану конверзију земљишта, што практично значи да ће тајкуни који су под сумњивим околностима приватизовали фабрике по Србији само зато што су изграђене на интересантним локацијама, након што су запосленима поделили отказе, моћи без јавног надметања, по цени коју ће договорити са председницима локалних самоуправа, доћи до огромних површина комунално опремљеног грађевинског земљишта на којем ће подизати мегамаркете, хотеле или стамбене зграде са становима за тржиште. Србија је заиста неком мајка, а неком маћеха.

Док тајкуни користе само за њих повољан закон, становници сурчинског насеља Радиофар муку муче због истог закона. Годинама нису могли да добију легалан прикључак за струју јер су им објекти били „нелегални“ иако су уредно поднели захтев за легализацију објеката и приложили потребну документацију још 2006. године. Ових дана су непријатно изненађени захтевом надлежних да поново доставе исту документацију јер је предатој истекао рок. Власнички лист ће можда и моћи поново да изваде, али не знају како да прибаве писану сагласност сувласника који је у међувремену умро. Баш

поједностављена процедура, како тврди Дулић, и убрзан поступак. Једино се не зна где је одговорност подносилаца захтева за застарелост докумената који су поднети уз захтев који нико није решавао пет година. Судаћи по скоро усвојеном закону, неће ни наредних пет јер нема одговорности за оне који су одавно били у обавези да усвоје планска акта и створе основне услове за издавање грађевинских дозвола.

Зато не чуди што је Србија према брзини издавања грађевинских дозвола на 176. месту од 183. земље које се налазе на „Дунинг бизнис“ листи Светске банке.

Бајинобаштанске силеције батинама утерују демократију у народ

Брутално пребијање због нове коалиције у Бајиној Башти

- *Када се неко усуди да ускрати подршку режиму, тада наступају „убеђивачи“, чији су једини квалитети и аргументи песнице*
- *Пришао ми је с леђа, ухватио ме је за косу и почео шаком да ме удара по лицу. Урадио је то три-четири пута. Затим је десном руком ухватио чашу која је стајала на столу. У страху да ме чашом не удари по лицу, успео сам некако и ја да је ухватим, након чега ју је он испустио и кренуо да ме дави. Док је то радио викао је: „Задавићу те!“ објашњава Иван Марковић, кога је брутално претукао батинаш бившег заменика председника општине Радована Кремића*

Догађај у коме је пре извесног времена брутално претучен члана Општинског већа Бајине Баште, Иван Марковић, и даље потреса овај град. Ивана Марковића брутално је претукао батинаш бившег заменика председника општине Радована Кремића из Нове Србије. Разлог овог дивљачког напада је формирање нове коалиционе власти у Бајиној Башти коју чине Српска радикална странка, Демократска странка Србије и два одборника Г 17 плус, који су у међувремену искључени из странке. Кремић је одлучио да претуче Марковића јер је подржао формирање нове коалиције. Иако су у питању озбиљни политички притисци, праћени бруталним пребијањем, након чега је Марковић задобио озбиљне повреде главе и врата, Прекршајни суд покренуо је само прекршајни поступак као да је у питању најобичније ремећење јавног реда и мира. А било је много више од тога.

„Општински одбор Г 17 одлучио је да подржи власт ДСС-а и СРС-а. Зато су двојица одборника, међу којима и Раде Сарић, искључена из странке, а ја сам тражио исписницу. Док сам увече седео у кафићу са Сарићем, Кремић је са непознатим човеком ушао и почео да провоцира, ја сам све то игнорисао, међутим, Кремићев пратилац је без икаквог повода насрнуо на мене. Пришао ми је с леђа, ухватио ме је за косу и почео шаком да ме удара по лицу. Урадио је то три-четири пута. Затим је десном руком ухватио чашу која је стајала на столу. У страху да ме чашом не удари по лицу, успео сам некако и ја да је ухватим, након чега ју је он испустио и кренуо да ме дави. Док је то радио викао је - Задавићу те. Ја сам већ крварио од раније задобијених удараца по лицу. Пустио ме је тек када ме је добро издерао по лицу“, објашњава Марковић.

Према његовим речима, непознати батинаш није му дозволио да оде до купатила да се умије. „Читаво време је викао: Седи, седи седи. Тек након трећег-четвртог покушаја, када је видео да не одустајем, пустио ме је да прођем“, прича Марковић и додаје да након тога није желео да му дозволи да се врати унутра и узме мобилни телефон нити да Радета Сарића пусти да изађе из локала напоље. „Рекао је – не може, губи се. Тек када је Сарић почео да виче– злотворе пусти ме да изађем, пустио га је. Искористио сам тај тренутак и ушао по мобилни телефон. Док сам излазио, добацио ми је: Дечко извини, морао сам“.

Након тога Марковић је одведен у Дом здравља и полицију.

На питање да ли су га батине заплашиле, Марковић одговара: „Батина се нисам уплашио, једино у тренутку када је ухватио чашу уплашио сам се да ће ми унаказити лице. Међутим, након целог догађаја уплашио сам се да би ово могло да се понови и исто вече сам у кући затворио све прозоре и врата да неко случајно не би ушао“.

У међувремену се и даље врше притисци на одборнике Српске радикалне странке да престану да подржавају новоформирану коалицију. За сада непознате особе непрестано зову телефоном у ноћним сатима одборнике Српске радикалне странке и разним обећањима покушавају да их натерају да ускрате свој подршку новоформираној коалицији. „Због ових позива посебно је уплашена Гордана Џенић, одборница Српске радикалне странке, која је удовица и живи сама са сином. Она је више пута узнемиравана телефонским позивима, нудили су јој 10.000 евра и посао за њу и сина. Позиви је узнемиравају, долазила је више пута у странку и плакала, удовица је и не може да издржи притиске“, објашњава Златан Јовановић, председник Ужичког окружног одбора Српске радикалне групе и поручује да упркос снажним политичким притисцима, батинама и низу других ствари, опструкције у парламенту неће бити. „Грађани су напакон задовољни владајућом већином. Након што је формирана нова скупштинска већина, добио сам много честитки, а чињеница да су оне стизале понајвише од обичних грађана највише говори. Опште је незадовољство оним што је до сада урадио претходно општинско руководство. Чак и они из бивше власти схватају колико је ситуација у Бајиној Башти лоша и да стање у нашој општини мора да се промени. Наравно, појединцима је тешко пала чињеница што су изгубили функцију и показали су то на врло лош начин“, прича Јовановић и најављује сређивање хаоса у јавним предузећима и покретање нових пројеката на територији општине Бајина Башта као приоритетне задатке нове коалиције.

Глад у Србији

Док режим влада уредбама, народ једе буђав хлеб

- У страху од поскупљења хлеба које би се негативно одразило на рејтинг владајућих странака, Влада Србије донела одлуку о ограничавању цене хлеба иако најсиромашнији грађани не могу себи да приуште хлеб ни по тој, ограниченој цени

Пише: Владимир Мишковић

Док „реформски“ министар пољопривреде, шумарства, водопривреде и трговине и потпредседник Демократске странке Душан Петровић уверава јавност како ће уредбом о ограничавању цене векне од 600 грама свежег белог хлеба „сава“ на 54,22 динара „заштитити интересе грађана“, ти исти грађани се гурају у редовима за јучерашњи хлеб, који у просеку кошта 20 динара. Иако је, према неким проценама, реална цена свежег хлеба далеко мања од 54 динара, влада је показала да и даље нема додир са стварношћу, јер не разуме да велика већина најсиромашнијих грађана не може да приушти ни свеж хлеб који кошта 54 динара. Влада Србије је почетком априла ове године, због најава из Уније пекара Србије да би цена могла скочити на 70 динара, ограничила цену векне свежег хлеба од 600 грама од брашна „тип 500“ на 54,22 динара, а Уредба о обавезној производњи и промету хлеба од брашна „тип 500“, којом је предвиђено да хлеб „сава“ чини најмање 40 одсто дневне производње свих врста хлеба, продужена је до 30. септембра ове године. Највиша обрачуната маржа која је део велепродајне цене и даље не може бити већа од два одсто, а обрачуната маржа малопродајне цене не може бити већа од седам одсто. Према тексту уредбе, трговци пекарима морају да исплате накнаду у року од 20 дана, а повраћај хлеба не може бити већи од пет одсто. За пекаре који крше уредбу, предвиђене су новчане казне до два милиона динара и казне забране обављања делатности од шест месеци до годину дана.

За то време, бајате векне од јуче продају се по цени од 10 до 25 динара у Прокупљу, Горњем Милановцу, Лесковцу, Сремској Митровици, Пироту, Ваљево, Зрењанину, Кикинди, Суботици и Врбасу, јер је због кризе и немаштине вели-

ки број грађана Србије принуђен да купује и једе бајат хлеб од претходног дана. Често се праве и редови за куповину ових векни, које се распродају већ у јутарњим часовима. Велика већина грађана не жели да призна да то ради из сиромаштва, већ се „правда“ медицинским разлозима, а они ретки који су спремни да разговарају истичу да се осећају немоћно када купују јучерашњи хлеб, јер не могу наћи посао и својој деци приуштити свеж хлеб. У Ваљево све више грађана купује бајат хлеб који кошта 18 динара, јер нису у ситуацији да свакодневно издвоје 50 до 55 динара за векну свежег хлеба. Пекари кажу да су стари хлеб раније куповали људи из околних ваљевских села, који су њиме углавном хранили свиње, или пецароши који такав хлеб користе као мамац за риболов. Међутим, сада га купују сви јер је у Ваљево без посла готово 8.000 људи. У једној од најсиромашнијих

Цена пшенице у рукама тајкуна

Цена по којој грађани Србије плаћају основне намирнице умногоме зависи од воље највећих велетрговца пшеницом да на тржиште испоруче дефицитарну робу. Да ли ће и под којим условима велетрговци, међу којима су највећи „Делта Холдинг“ Мирослава Мишковића, „МК комерц“ Миодрага Костића и „Викторија група“ Милије Бабовића и Станка Поповића, прихватити да домаћем тржишту испоруче довољне количине пшенице, чија је цена скочила на 30 динара по килограму, и да се одрекну профита који би остварили извозом залиха, питање је за министра Душана Петровића, који би треба ло да демонополизује тржиште и направи да све не зависи од два до три велетрговца. Новосадски „Национални грађански лист“ пише да се Мирослав Мишковић, власник „Делта Холдинга“, договорио с Владом Србије да за новац од продаје „Делта Максија“ купи сва пољопривредна добра у Аутономној Покрајини Војводини чија је приватизација пропала, а лист наводи да је Мишковић тај аранжман договорио пре него што је обелодањен уговор о продаји „Делта Максија“ белгијском „Делез“-у. Мишковић је приликом потписивања уговора са „Делез“-ом заиста потврдио да ће једно од главних интересовања „Делте“ бити улагање у пољопривреду. На списку који је објавио „Национални грађански лист“ налази се петнаестак пољопривредних предузећа чија је приватизација поништена, међу којима су и „ДПП Граничар“ из Гакова са 6.500 хектара земљишта, „ППК Агробачка“ из Бача са 5.500 хектара, „Дожа Ђерђ“ из Бачке Тополе са 1.750 хектара и „Алекса Шантић“ из истоименог места са 1.500 хектара.

Анкета: Нико не размишља о народу

Грађани су саопштили своје мишљење о политици владе Мирка Цветковића према цени хлеба и пекарских производа.

Михајло, 72, пензионер

Срамота је што гладујемо у Србији. Да држава има своје пекаре и пољопривредне комбинате, не би се ово дешавало. Држава би продавала хлеб за 20 динара, а приватници за 70 динара, па народ нека бира где ће да купује.

Марко, 23, студент

– Па шта и ако хлеб поскупи, дотираће га држава, продаће „Телеком“ Аустријанцима за сићу, па ће да дотирају. Само, шта после распродаје и њиховог весеља? Кад се отрезне, више неће бити шта да се прода.

Петар, 34 године, предузетник

– Тадићу, стави слободно да векна кошта 300 динара, кога је брига - има народ пара. Сад већина вероватно размишља да ли ће сад на лето на море на Карибе или Сејшеле и нико не размишља о цени хлеба, а ионако смо навикли да једемо кавијар без хлеба, који нећемо да једемо јер прелазимо на колаче. А шта ћеш ти, Тадићу, да поједеш на следећим изборима, видећемо.

Марија, 43 године, службеница

– Ко у овој и оваквој држави размишља уопште о народу? Пекари само следе модел у коме ће и они узети део колача, а држави и власти иде свако поскупљење у прилог. ПДВ је 18 одсто на скоро све, што већа цифра више новца у државну касу. Сва срећа што моја породица не једе много хлеба, јер не видим начин како све да финансирам.

Гордана, 53 године, домаћица

– Ово није нормално, сваки дан је све скупље. Ужас. Не поскупљује само хлеб већ и остали производи. Докле тако?

општина, Црној Трави, векна свежег хлеба кошта 48 динара, па мештани не купују хлеб у свом месту већ узимају бајате векне у 20 километра удаљеном Свођу или 30 километара удаљеном Власотинцу, јер је векна стара дан или два у Свођу и Власотинцу душло јефтинија. Народ у Србији је очигледно почео штедети и на хлебу.

Упркос овако тешкој социјалној и економској ситуацији у којој се српски народ налази, влада Мирка Цветковића почетком марта ове године није хтела ни да размотри предлог посланичке групе Српске радикалне странке у Скупштини Србије да се укине ПДВ на основне животне намирнице искључиво домаће производње. Међу њима су пре свих хлеб и други пекарски производи, млеко и млечни производи, брашно, шећер, јестиво уље, јестиве масноће животињског и биљног порекла, мед, вода за пиће, свеже, расхлађено и смрзнуто воће, поврће, месо, укључујући и изнутрице и друге кланичне производе, риба и јаја. „Измене Закона о ПДВ-у омогућиле би снижавање цена поменутих производа и биле би значајна олакшица за осиромашене грађане и домаће произвођаче“, пише у предлогу СРС који садржи и захтев за

укидање ПДВ-а на сву беби-опрему, уџбенике и књиге. У предлогу се даље наводи да се као мера заштите и подстицаја пољопривредним произвођачима, ПДВ са 18 смањи на 8 одсто за пољопривредну механизацију домаће производње и да се стопа опорезивања готове сточне хране и компоненти за сточну храну искључиво домаће производње сведе на осам одсто. Српска радикална странка је захтевала и укидање ПДВ-а на семе за репродукцију и садни материјал домаће производње.

Уместо да послуша Српску радикалну странку и укине порез на додатну вредност на хлеб и друге пекарске производе, Влада Србије је 16. марта ове године на телефонској седници одлучила да уредбом на три месеца забрани извоз пшенице и брашна, како би „стабилизovala домаће тржиште“. Међутим, млинари и произвођачи хлеба сматрају да тромесечна уредба владе којом се забрањује извоз пшенице и брашна неће спречити поскупљење хлеба и других пекарских производа, а у овој забрани млинари виде своју пропаст јер сматрају да ће због увођења забране извоза брашна изгубити тржиште на коме су радили више од 10 година, као и да ће се затварање млинова у нашој земљи наставити. Они истичу да је уредба имала смисла много раније, пре шест месеци, а да је сада потпуно апсурдно забранити извоз брашна, јер ће том уредбом на тржишту профитирати једино монополисти.

Председник Националне организације потрошача Србије Горан Паповић најавио је да ће та организација иницирати да Комисија за заштиту конкуренције покрене поступак и испита да ли на нивоу Уније пекара Србије постоји картелско удруживање, што је недопустиво и забрањено Законом о заштити конкуренције. Паповић сматра да постоје индиције да је цена хлеба у Србији диктирана и да не одсликава реално стање на тржишту. Према његовим речима, тренутне трговачке марже на хлеб у Србији крећу се у распону од 20 до чак 40 одсто, а не би смеле да буду веће од пет до 10 процената. НОПС предлаже да марже буду пет одсто, као што је то свуда у развијеним државама. Он сматра да је тврђња да хлеб мора поскупети због струје само изговор и покушај да се на томе „ућари“, и очекује да ће држава покренути поступак против одговорних за безразложно поскупљење

Глад у Србији

Реална цена хлеба 35,22 динара

Према истраживању Института за економику пољопривреде из Београда, реална цена векне свежег белог хлеба од 600 грама и брашна „тип 500“ у Србији је 35,22 динара. Институт је до цене хлеба од 35,22 динара дошао урачунавајући у њу сировине, трошкове производње, марже, ПДВ и остале трошкове, уз образложење да на цену хлеба утичу бројни фактори, као што су количина која се производи, гориво за печење хлеба, удаљеност пекаре од млинова, број радника у пекари, техника и технологија, енергенти који се користе, удаљеност пекаре од тржишта, али да поскупљење хлеба произвођачи хлеба правдају само поскупљењем струје, иако не пеку сви хлеб на струју. Институт наводи да је истраживање базирано на индустријској производњи хлеба, јер није иста цена хлеба ако пекара производи 1.000 и ако пече 100.000 хлебова, али да „сви знају да на белом хлебу пекари имају само умерену зараду, а за остваривање већег профита служе пецива“, оценио је директор института проф Драго Цвијановић. Резултати истраживања показују да је произвођачка цена векне белог хлеба „сава“ од 600 грама 24,93 динара, а када се у тај износ урачунају сировине и остали трошкови производње једне векне типа 500, цена транспорта, маржа и ПДВ, долази се до велепродајне цене од 35,22 динара. И Национална организација потрошача упутила је Унији пекара Србије позив да њени чланови снизе цену хлеба, а као разлог организација наводи чињеницу да је пшеница, у односу на ситуацију пре неколико месеци, појефтинила за 40 одсто, брашно за 20, а нафтни деривати за 10 одсто. Она истиче да део проблема потиче од ниске куповне моћи становништва, која је током кризе смањена за око 30 одсто, што спречава да произвођачи на домаћем терену постигну исплативу цену.

хлеба. Паповић је рекао да је НОПС спремна да позове потрошаче и да не купују хлеб код пекара које су чланице Уније пекара и објави њихов списак, уколико се утврди да картелско удруживање постоји.

Поједини стручњаци сматрају да су садашње несташнице појединих роба производ системских пропуста Републичке дирекције за робне резерве. Међутим, народни посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије Милорад Крстин подсећа да из Владе Србије никада није стигао никакав допис Републичкој дирекцији за робне резерве да пусти одређену количину брашна на тржиште како би се стабилизовала цена хлеба на тржишту.

– Према сазнањима, Дирекција је још у октобру прошле године издвојила 100.000 тона пшенице и предложила Унији пекара да већи произвођачи преузму ту количину и врате ју у 2011. години. Ту количину до данас из Уније пекара нико није преузео, а влада ништа није учинила по том питању. Не постоји комуникација на релацији Унија пекара – Влада Србије, која би могла довести до тога да се одређена количина пшенице или брашна из Робних резерви искористи за прављење хлеба. Због неспособне власти испашта народ који је принуђен да плаћа скупљи хлеб – истиче Крстин.

Он подсећа да је пшеница у јулу месецу прошле године откупљивана за 13 динара, а сада се продаје по цени од 30 динара и да су ту највише профитирали складиштари, односно власници млинова.

– Са друге стране, услови за овогодишњу пролетњу сетву су неповољни, јер влада још увек није донела одлуку о висини субвенција за пољопривреднике, која је прошле године износила 14.000 динара по хектару. Сељак сада сеје а да не зна колики ће бити укупни трошкови сетве, а камоли жетве, док се Душан Петровић бави реконструкцијом министарства и распоредом кадрова у њима – закључује народни посланик Милорад Крстин.

Пролетња сетва пшенице увод у нову катастрофу

Физички обим пољопривредне производње у Србији у 2010. години забележио је пад између три и 3,5 одсто. Због тога је Задружни савез Војводине у свом саопштењу од 31. марта ове године подсетио да су услови у којима пољопривредници и задруге обављају пролећну сетву још тежи и неповољнији него прошле године. Посебно због потребе за скупим улагањима у репроматеријале, уз недостатак финансијских средстава за набавку потребних инпута. У Задружном савезу Војводине процењују да је пролећна сетва текуће године скупља за 30 до 40 одсто од прошлогодишње, јер је дизел гориво 30 одсто скупље у односу на прошлу годину, а минерално ђубриво је скупље за чак 60 одсто, па ће под пшеницом бити најмање површина у нашој историји.

Осим раста цена основних репроматеријала, као највећи проблем пролетње сетве наводи се то што држава до сада није донела нити једну уредбу која би помогла сељацима да лакше и јефтиније засеју површине. Посебно недостају средства која су претходних година била предвиђена Уредбом о регресирању репроматеријала, што доводи до тога да се пољопривредници поново природно задужују. За један килограм урее, сељаци на јесен треба да врате 2,8 килограма пшенице. Природно задуживање постаје све неповољније, посебно у време раста цена пољопривредних производа, када се скупим производима враћају дугови, уместо да се њиховом продајом остварује добит пољопривреди.

Парама грађана режим кредитира империју тајкуна Мишковића

Помоћ за „Делта аграр“ од 11 милиона евра

- *План Мирослава Мишковића је да постане „краљ“ српске пољопривреде, тако што ће тактички и систематски поробити све „мале“ пољопривредне произвођаче. У наредном периоду „Делта аграр“ ће постати водећи посредник, односно купац, за кога ће радити сви паори у Србији*
- *У последње две године, републички Фонд за развој великодушно је одобрио „Делта аграру“ 4 повољна кредита од 735 милиона динара. Агенција за осигурање и финансирање извоза крије податке о томе да је, са 370 милиона динара, кредитирала извозне послове Мишковићеве фирме*

Пише: Иван Нинић

У пословној и професионалној каријери водећег српског тајкуна Мирослава Мишковића и његове монополистичке компаније „Делта холдинг“, први квартал 2011. године представља значајну прекретницу. Почетком фебруара „Делта холдинг“ је обележила 20 година свог постојања, а већ почетком марта је окончана продаја трговинског ланца „Делта Макси“. Цена по којој је Мишковић белгијској компанији „Делез“ продао „Делта Макси“ износи 932,5 милиона евра. Продаја „Делта Максија“ је обрадовала добављаче којима Мишковић дугује око 300 милиона евра, купце који се надају нижим ценама робе, државу која верује да ће наплатити бар неки „симболични“ порез, али и самог Мирослава Мишковића. Једини који имају разлога за панику и страх јесу домаћи пољопривредни произвођачи, јер према Мишковићевим речима, стратешки бизнис „Делте“ у наредним годинама биће управо улагање у аграр. То ће неминовно довести до потпуне тајкунизације и приватизације српске пољопривреде, од које је актуелни режим Бориса Тадића одавно дигао руке.

Још у септембру 2010. године, Мишковић је открио да „Делта“ заправо жели да се преоријентише на „агробизнис у области воћарства, повртарства, свињогојства и това јунади“: „Пољопривреду треба да прогласимо нашом нафтом. Сваког дана повећава се број становништва у свету, а самим тим и потреба за храном је све већа. Србија има прилику да заузме битно место у производњи хране, а већим дотацијама постигла би се четири велика циља – смањење трговинског дефицита, повећање броја запослених, заустављање пропадања села и стварање сировинске базе за прехранбену индустрију“, рекао је Мишковић („Прес“, 9. 9. 2011). Дакле, нема сумње да Мирослав Мишковић своју шансу види у отимачини државног земљишта, приватизацији уништенних пољопривредних предузећа, као и у грабљењу државних субвенција за себе. Тиме ће за релативно кратко време постати монополиста у сектору аграра, а заједно са тајкунима који се баве сродним бизнисом, формираће картеле и тако маргинализовати и колонизовати све „мале“ паоре.

Опасни планови Мишковића

О тачности претходне тезе најбоље сведочи ауторски чланак под насловом „Шанса или колапс“ који је потписала генерална директорка „Делта холдинга“ Јелена Крстовић, а који је, 20. марта 2011. године, објављен у листу „Политика“. У оквиру рубрике „Тема недеље“, режимски уредник „Политике“ је, не штедећи новинске ступце, допустио да Мишковићева сарадница практично напише бесплатну рекламу за „Делта аграр“. Међутим, управо захваљујући тој чињеници, и читањем између редова, јавност је у могућности да благо-

времено стекне увид у паклени план Мирослава Мишковића.

Наиме, у свом ауторском тексту Јелена Крстовић из „Делте“ пише да је реално очекивати да држава „подржи мале произвођаче кроз систем приближавања модерних начина производње, повољнијих кредита, субвенционисања производње, поспешивања удруживања и кооперације с већим пољопривредним субјектима“. Она даље додаје да „велики и мали у аграру не само да нису непријатељи, него су природни савезници и партнери“, да деле „заједничке интересе“, и да је сарадња са великим системима „готово једини начин за мале произвођаче да опстану“: „У овакво партнерство Делта аграр верује дубоко и искрено и због тога ће у наредној години један од наших најважнијих послова у пољопривреди бити интензивирање кооперантске сарадње са што већим бројем српских сељака, у практично свим областима пољопривредне производње. Сарадња коју нудимо заснива се на производњи за познатог купца, што ће рећи на обезбеђеном пласману робе, чиме се решава један од највећих проблема пољопривредних произвођача“, открива Јелена Крстовић.

Дакле, паклени план и циљ Мишковића јесте да постане „краљ“ српске пољопривреде, тако што ће тактички и систематски поробити све „мале“ пољопривредне произвођаче. Другим речима, „Делта аграр“ ће постати посредник, односно купац, за кога ће радити сви паори у Србији. А критеријуме откупа пољопривредних производа, цену, начин и динамику плаћања, диктираће искључиво Мишковић, који ће се још више обогатити на туђој муци. Такође, „Делта аграр“ ће се паралелно развијати, тако што ће постати највећи корисник државних субвенција и кредита, државног

Субвенционисање монопола

Подршка од 190 милиона за „Југохемију“!

Повољна кредитна подршка од преко 7 милиона евра, која је из Фонда за развој Републике Србије стигла на адресу предузећа „Делта аграр“, није једина. Фонд за развој је повољно кредитирао и предузеће „Југохемија“ а.д. Београд, око кога су се жестоко сукобили Мирослав Мишковић и његова доскорашња сарадница Милка Форџан. Према информацијама „Велике Србије“, њихова „Југохемија“ је од државе добила два кредита, и то један краткорочни (7. 11. 2008) од 40 милиона динара и један дугорочни (28. 11. 2008) од 150 милиона динара! За први кредит је уговором дефинисана каматна стопа од 5 одсто, док за други кредит каматна стопа износи 3 одсто на годишњем нивоу!

земљишта и других пољопривредних ресурса. На крају ће можда једна деценија експанзије „Делта аграра“ бити довољна тачка усијања, што ће неминовно довести до продаје тог предузећа некој западној мултинационалној компанији.

Четири кредита за „Делта аграр“

Питање да је ли би предузеће „Делта аграр“ уопште могло успешно да послује и планира стратешки развој у сектору пољопривреде, да у кључном тренутку економске кризе, иза њега није стао политички естаблишмент, односно актуелни режим Бориса Тадића. Појединачни пољопривредни произвођачи, као и већина малих и средњих предузећа у Србији, немају наклоност режима, па самим тим не могу ни да рачунају на подршку државе, у облику краткорочних и дугорочних кредита. А предузеће „Делта аграр“ је, издвајањем два профитна центра из компаније „Делта М“, регистровано у јануару 2007. године, и одмах је добило великодушну помоћ из државних фондова. Према истраживању новинара „Велике Србије“, Фонд за развој Републике Србије је у последње две године одобрио 4 кредита предузећу „Делта аграр“. Три кредита су била инвестициона, док је један краткорочни, а њихова укупна вредности износи чак 735.000.000 динара или нешто више од 7 милиона евра. Све четири одлуке о додели кредита носе потпис директорке Фонда за развој Оливере Божић и председника УО Фонда за развој Млађана Динкића.

Први уговор о кредитирању „Делта аграра“ (бр. 16455, од 24. 6. 2009) износи 95 милиона динара и намењен је набавци „трајних обртних средстава“. Као хипотека за овај кредит, заложена је имовина предузећа „Јухор-експорт“ из Јагодине, у коме иначе власнички удео од 89,65 одсто има „Делта аграр“. Предузећу Мирослава Мишковића, Фонд за развој је дао рок отплате од 2 године, са грејс периодом од 9 месеци и годишњом каматном стопом од свега 2,5 одсто. Под истим условима „Делта аграр“ је, другим уговором о ду-

горочном кредитирању (бр. 18693, од 12. 10. 2009), добио 90 милиона динара за набавку „трајних обртних средстава“. Осим предузећа „Јухор-експорт“, као гарант да ће овај кредит бити враћен наводи се „Ц маркет“ који је у Мишковићевом власништву. Трећи пут је са предузећем „Делта аграр“ закључен уговор о краткорочном кредиту (бр. 19589, од 21. 4. 2010) за „подстицање конкурентности и ликвидности“, у вредности од 150 милиона динара. Дефинисан је грејс период од 11 месеци и каматна стопа од 3,5 одсто на годишњем нивоу. Четврти кредит је уговором (бр. 19515, од 6. 5. 2010) одобрен „Делта аграру“ за набавку „основних средстава“ и износи чак 400 милиона динара. Фонд за развој је Мишковићу одобрио рок од 5 година за враћање овог кредита, грејс период од 10 месеци и годишњу каматну стопу од 4,5 одсто.

„Делта аграру“ тајно 3,5 милиона евра!

У протекле две године није само Фонд за развој Републике Србије великодушно помагао предузеће „Делта аграр“, већ је то чинила и државна Агенција за осигурање и финансирање извоза (АОФИ). Од ове државне институције, новинар „Велике Србије“ је покушао да добије прецизне податке о вредности и предмету појединачних уговора који су закључени са фирмом Мирослава Мишковића. Међутим, надлежни из АОФИ тврде да подаци о средствима и пласманима АОФИ представљају „пословну тајну“, у складу са Одлуком о пословној тајни, коју је, 1. новембра 2005. године, донео директор те институције. Дакле, под којим условима, у ком обиму, и за коју намену је „Делта аграр“ користио средства АОФИ, надлежни у тој институцији прикривају, уз незаконит и скандалозан аргумент да је реч о „пословној тајни“. Међутим, новинар „Велике Србије“ је делимично успео да дође до тражених података, али заобилазним путем, захваљујући Управи за трезор Министарства финансија. Из документације Управе за трезор се види да је АОФИ, у протекле две године, на рачуне предузећа „Делта аграр“ уплатила невероватних 370.068.940 динара, што је више од 3,5 милиона евра.

Ова сума је Мишковићевом предузећу трансферисана у 5 наврата, и то: 18.563.520 динара (10. 7. 2009); 84.970.800 динара (24. 11. 2009); 92.457.270 динара (31. 5. 2010); 85.569.615 динара (30. 12. 2010); 9.507.735 динара (30. 12. 2010). Индикативно је да су све уплате у Управи за трезор прокњижене под шифром „270: краткорочни кредити“, што само указује на чињеницу да је реч о државном кредитирању извозних послова „Делта аграра“. Међутим, због нетранспарентности надлежних у државној АОФИ, остаје енигма ко, када и под којим условима је донео одлуку да кредитира извозне активности предузећа Мирослава Мишковића. Посебно је забрињавајуће то што је, током 2009. и 2010. године, од Фонда за развој и АОФИ, „Делта аграр“ добио кредитна средства у укупном износу од 1.105.068.940 динара, односно 11 милиона евра, а да јавност о томе не зна ништа. Још више је забрињавајућа чињеница да ова средства нису подељена индивидуалним пољопривредним произвођачима, већ само једном човеку који се зове Мирослав Мишковић. Дакле, нема сумње да ће се у наредном периоду развој Мишковићевог „Делта аграра“ одвијати искључиво преко грбаче грађана Србије.

Генетски модификована храна осваја Србију

- Укидањем Генералног инспектората Министарства пољопривреде, новим законом о Влади Србије, створили су се услови за противзаконит узгој генетски модификоване хране, која је и до сада селективно уништавана у складу са маркетиншким потребама владајуће олигархије у Србији

Пише: Владимир Мишковић

Генетски модификована (ГМ) храна представља велики ризик по здравље људи. Уношењем генетски модификоване хране или меса животиња које су храњене том храном може доћи до несагледивих последица. Према оцени стручњака, од оних мање опасних, као што су алергијске реакције, па до појаве канцерогених обољења, шећерне болести, атрофије мозга, импотенције, епидемија нових болести и још 60 најтежих обољења. Међутим, данас се у потпуности не може предвидети куда ће нас одвести употреба ГМ хране јер су мишљења стручњака подељена, а највећу потешкоћу у процени опасности употребе генетски модификованих организама (ГМО) у људској исхрани представља чињеница да ће се последице дугогодишње употребе ГМ хране највише одразити не на нас, већ на генерације које долазе после нас. Зато се поставља питање зашто је у новом закону о заштити потрошача, усвојеном пре неколико месеци, избачена одредба о забрани промета и употребе генетски модификоване хране, и зашто је новим законом о Влади Србије укинута Генерална инспекторат Министарства пољопривреде, који је до сада био задужен за контролу генетски модификоване хране на српском тржишту.

Са друге стране, Закон о генетички модификованим организмима (ГМО), усвојен 2009. године, је јасан. У Србији је забрањена комерцијална производња те врсте организама, а против оних који се оглуше о законске одредбе, подносе се прекршајне пријаве. Против оних који не изврше решење инспектора, односно не униште самостално генетски модификовану соју, подноси се и кривична пријава. Укидањем Генералног инспектората Министарства пољопривреде, поставља се питање ко ће контролисати узгој ГМ хране, односно ко ће спроводити Закон о генетички модификованим организмима. Иако је у нашој земљи забрањено гајење, промет и конзумирање ГМО, у Србији је током прошле године званично откривена генетски модификована соја на 98 парцела. Усеви су спаљени, против одговорних лица су поднете кривичне пријаве, али то не умањује штету која је овим ипак можда начињена. Питање је да ли је то једина недозвољена производња ГМО, или је само једина која је откривена и обнародована. Соја је иначе на првом месту од четири најчешћа и најраспрострањенија генетски модификована усева. После ње ту је кукуруз, затим памук, па уљана репица. Процењује се да су у прошлој години ГМО усеви покривали 125 милиона хектара обрадивих површина у свету, пре свега у Сједињеним Америчким Државама. Међутим, иако је узгој ГМО у Европи забрањен, у стручним али и лаичким текстовима о овој теми, могу се наћи подаци да је Немачка недавно додатно забранила гајење генетски модификованог кукуруза, а то су пре ње већ учиниле Аустрија, Француска, Грчка, Мађарска и Луксембург.

Еколошки покрет из Новог Сада оптужио је почетком ове године, сада већ бившег, министра пољопривреде Сашу

Драгина да је обмануо јавност тврдњама како у Србији нема генетски модификоване хране и додао да фирма „МК Група“, у власништву српског тајкуна Миодрага Костића, увози генетски модификовано семе и хербициде. Иако су Драгин и „МК Група“ демантовали оптужбе Еколошког покрета, чињеница је да је „МК Група“, 16. маја 2007. године, потписала Уговор о увозу семена и хербицида са америчком корпорацијом „Монсанто“, највећим произвођачем генетски модификоване хране у свету. Јавна је тајна да су из Европске уније већ стигле препоруке да Србија дозволи употребу ГМО.

Народни посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије, Добрислав Прелић, становник Раткова у коме је засађено семе генетски модификоване соје, подсећа да је Српска радикална странка на време, још 2001. године, упозоравала Министарство пољопривреде да се на нашем тржишту појавила генетски модификована соја. Тада је, у време када је министар пољопривреде био Драган Веселинов, увезено 50 тона генетски модификованог семена соје.

– Многи пољопривредници су то семе купили на државном Институту за кукуруз у Земун Пољу. Упозоравали смо тада да ће све више обрадивог земљишта у Србији бити засејано генетски модификованом сојом. Међутим, нисмо наишли на разумевање, јер се Министарство оглушавало на сва наша упозорења. Министри су се мењали, али су пољопривредници годинама сејали генетски модификовано семе соје – објашњава Прелић.

Он напомиње да су посланици СРС у Скупштини Србије из године у годину упозоравали да је велика количина генетски модификоване соје завршавала код произвођача сточне хране.

Тровање нације

„Монсанто” – глобални ГМО дилер број један

Један од највећих произвођача ГМО у свету је мултинационална компанија „Монсанто”. Агресивност компанија које производе ГМО, у првом реду „Монсанта”, која најављује регрутовање људи за продају генетски модификованог семена у Србији, говори о томе да Србија лако може да подлегне притисцима и допусти продају генетски модификованог семена и хране на домаћем тржишту. Доказ за то су и бивши министри пољопривреде, стипендисти поменуте компаније, Саша Драгин и Ивана Дулић Марковић, која је за време свог мандата увозила генетски модификовану соју. Критичари „Codex Alimentarius”-а сматрају да ће увођењем његових стандарда, све животиње, које се узгајају за храну или млеко, морати да добију „Монсанто” хормон раста и „Монсанто” антибиотике. Тако би „Codex Alimentarius” контролу над храном у свету предао у руке „Монсанту” као највећем произвођачу генетски модификоване хране. Ако се ово спроведе, процењује се да би у року од 10 година на полицама у самоуслугама могли имати само генетски модификовану храну, а органске више уопште неће ни бити. Тако би „Codex Alimentarius” укинуо природно органско повртарство.

Народни посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије Добрислав Прелић сматра опасним то што је Министарство пољопривреде 2009. године дозволило „Монсанту” да врши експерименте над генетски модификованим кукурузом и кромпиром на неколико парцела у Земун Пољу и Новом Саду.

– С обзиром да је фирма „МК комерц”, тајкуна Миодрага Костића, потписала уговор са „Монсантом” о дистрибуцији њихових производа, можемо очекивати да ће се на нашем тржишту ускоро појавити генетски модификовани кромпир и кукуруз. То је велика компанија која жели да освоји светско тржиште и земља предвођена оваквом владом Србије неће моћи да се одупре – закључује посланик СРС Добрислав Прелић.

– Генетски модификовану сточну храну су сточари куповали и њом хранили краве чије млеко су пила наша деца. Још увек нема података о последицама уласка генетски модификоване хране у нашу исхрану, али сама чињеница да се ГМ соја прска тоталним хербицидом, који уништава све осим те соје, довољно говори да ту соју не треба сејати. Катастрофално је то што је држава уопште дозволила да се засеје генетски модификовано семе соје – оцењује Добрислав Прелић.

Афера Ратково – режирано маркетиншко иживљавање са штетом од милион евра

Посланик Српске радикалне странке наглашава да је уништавање само дела засејаних парцела са генетски модификованом сојом у месту Раткову, у општини Оџаци, прошле године било режирано, како би се скренула пажња са чињенице да је ГМ сојом засејано много више него што је тада уништено.

Подсећамо, Ратковчани су у августу прошле године три пута спречили инспекцију, којој ни полицијско обезбеђење није помогло да истањира ГМ соју на њиховим пољима, тако што су тракторима блокирали прилазе атарским путевима. Они су после тога наставили да стражаре не би ли и сваки наредни пут зауставили инспекторе, али су их инспектори изненадили 31. августа, када су у три сата ноћу стигли са жандармеријом, блокирали све попречне улице у селу и све путеве ка њивама како би уништили ГМ соју на укупно 60 хектара. Мештани Раткова се питају зашто је генетски модификована соја уништена кад се зна да је наша држава увози, да се од ње прави сојина сачма с „легалном” ГМО ознаком и да је њено семе свима доступно. Они су затражили од председника општине Оџаци, Предрага Цветановића из Демократске странке, да им буду поништене казне за гајење овог усева, јер су добили да плате 100.000 динара казне по хектару модификоване соје и 17.000 динара по јутру за трошкове њеног уништавања, али је Цветановић рекао да „казне не могу бити опроштене јер би то било кршење закона”. Мештани истичу да је врхунац цинизма било то што је Ратковчанима, као компензација за овогодишњу сетву, донето свега 450 килограма семена за

60 хектара ораница, на колико је уништена ГМ соја, што није довољно ни за пет хектара. Уз то, на декларацији семена види се да му је рок употребе истекао 31. јула 2010. године.

Народни посланик СРС Добрислав Прелић, који и сам живи у Раткову и који је сведок тих догађаја, потврђује да је крајем августа прошле године Генерални инспекторат Министарства пољопривреде послао инспекцију у Ратково, и да је на 46 парцела уништено укупно 60 хектара генетски модификоване соје.

– Скандалозно је што је држава уопште омогућила да се генетски модификоване соје буде засејано. Неко је због тога морао да одговара а не пољопривредници. Апсурд је да је то власт дозволила, а затим изабрала Ратково како би демонстрирала да је наводно против тога – сећа се Прелић.

Он је потврдио да су инспектори, иако су првобитно обећали да то неће учинити, против мештана Раткова поднели прекршајне и кривичне пријаве. Прелић истиче да је било лицемерно што су инспектори обећали да ће у семену соје за идућу годину надокнадити штету сељацима, али су за 60 хектара донели свега 450 килограма семена, што је укупно довољно за сејање мање од пет хектара пољопривредног земљишта.

– Треба имати у виду да Генерални инспекторат тада није истражио ко је пољопривредницима продао ГМ соју, нити је процесуирао одговорне за то кривично дело. Иживљавали су се над сељацима због политичког маркетинга, како тобоже спроводе закон. Мештане Раткова нису хтели ни пустити из кућа док су им уништавали летину. Укупна штета на тих 46 парцела у Раткову је процењена на милион евра – констатује посланик СРС.

Министарство за пољопривреду је знало да је у Србији засејано јако много генетски модификоване соје, али је уништавање рађено селективно. Јер када је жетва соје почела у октобру прошле године, објашњава Прелић, Министарство пољопривреде је са „Викторија групом”, фирмом у власништву тајкуна Милије Бабовића и Станка Поповића, откупило сву преосталу ГМ соју.

– Нису имали разумевања према становницима Раткова, који живе од пољопривреде, вероватно и из разлога што

сам ја из Раткова и што сам у Народној скупштини Републике Србије највише потенцирао то питање. Јер у Оџацима суседној општини Бачу, где је Демократска странка годинама на власти, нико није уништавао генетски модификовану соју, која је била засејана на многим парцелама. Укупно је у Србији ГМ соја уништена на 96 парцела, што према мојим подацима није нити један одсто укупних површина засејаних ГМ сојом. На око 20 одсто укупног земљишта засејаног сојом, сејана је ГМ соја. Ради се о стотинама хиљада хектара засејаних генетски модификованом сојом у Србији – прецизирао је народни посланик Добрислав Прелић.

„Codex Alimentarius” – дозвола за убиство

Јавност у Србији је недавно сазнала да је на производима једне фирме почела да се појављује ознака „Codex Alimentarius”. Еколошки покрет из Новог Сада је те производе, обележене знаком пирамиде, означио опасним по живот и позвао грађане да их не користе у својој исхрани. Тај покрет сматра да су се наведени производи на српском тржишту појавили незаконито, јер „Codex Alimentarius” у Србији није усвојен, јер су одредбе „Codex Alimentarius”-а у супротности са Ротердамском конвенцијом о поступку претходног пристанка за одређене опасне хемикалије и пестициде у међународној трговини, која је у нашој земљи ратификована 2003. године. Оно што је забрињавајуће у саопштењу Еколошког покрета је то што се наводи да „Codex Alimentarius” садржи обавезујуће одредбе о коришћењу вештачког говеђег хормона раста и антибиотика у свим врстама меса намењених људској исхрани. У пољопривредној производњи „Codex Alimentarius” обавезује употребу једино генетски модификованог семена, а од 12 забрањених хербицида као најопаснијих хемијских средстава за заштиту пољопривредних производа, „Codex Alimentarius” на листу дозвољених једињења враћа седам, као ДДТ, линдан, малатион и друге отрове. Званичне препоруке „Codex Alimentarius”-а су смањиле минималне количине хранљивих материја у људској исхрани, тако да ће се у земљама које прихвате „Codex Alimentarius”, витамини, лековите траве (чајеви), корисни минерали бити забрањени у слободној продаји – наводи се у саопштењу Еколошког покрета из Новог Сада који је позвао на бојкот производа са ознаком „Codex Alimentarius”.

Иначе, „Codex Alimentarius” је међународна организација за храну коју је 1963. године основала Светска здравствена организација (WHO) и Организација за храну и пољопривреду Уједињених нација (FAO), са основним задатком да донесе и усагласи стандарде из области хране ради заштите здравља потрошача и олакшавања међународне трговине храном. Ова комисија доноси опште стандарде, укључујући стандарде за хигијену, означавање, заостатке пестицида и ветеринарских лекова, надзор увоза и извоза, методе анализе и узорковања, адитиве у намирницама... Постоје и тзв. специфични стандарди за све типове намирница и прехранбених производа. Иако стандарди које доноси „Codex Alimentarius” имају добровољну примену, упућује на њих приликом решавања спорова у трговини храном. Противници „Codex Alimentarius”-а сматрају да државе чланице Светске трговинске организације морају да поштују ове стандарде и смернице, јер у противном могу бити подвргнуте трговинским санкцијама и високим казнама. Као пример наводи се конфликт између Европске уније и Сједињених Држава и Канаде, када су европске земље одбиле увоз меса крава узгојених уз помоћ хормона раста, па сада Европска унија годишње исплаћује казну од 116 милиона долара САД и 11 милиона долара Канади.

Критичари „Codex Alimentarius”-а сматрају да је ова организација пала под утицај великих фармацеутских и пољопривредних корпорација и произвођача генетски модификоване хране. Уместо да штити интересе потрошача, данас

„Codex Alimentarius” представља интересе огромних корпорација, као што је „Монсанто”. Правила која намеће „Codex Alimentarius” уведена су са циљем да осигурају зараду огромних корпорација које производе храну, као и фирми које се баве генетским инжењерингом. Ова правила потенцијално представљају огромну опасност по здравље сваког становника планете, јер се природни додаци исхрани, алтернативни лекови, витамини и минерали забрањују, а отровне хемикалије предлажу као додаци у исхрани. Већина намирница би могла бити подвргавана зрачењу ради дужијег века трајања, а генетски модификована храна би могла изгубити ознаку ГМО, што значи да ће бити немогуће разликовати генетски модификовану храну од оне која је произведена природним путем. Поменути хормон раста је управо један од најтежих грехова који се приписују „Codex Alimentarius”-у, јер је ова комисија, према сазнањима Еколошког покрета из Новог Сада, уврстила у своје стандарде његову обавезну употребу.

Народни посланик СРС Добрислав Прелић потврђује да су одредбе „Codex Alimentarius”-а у супротности са Ротердамском конвенцијом о поступку претходног пристанка за одређене опасне хемикалије и пестициде у међународној трговини, и оцењује да стандарди те комисије не могу бити усвојени у Србији.

– Ми у Српској радикалној странци сматрамо да се тако нешто ни случајно не сме дозволити, јер је према стандардима „Codex Alimentarius”-а дозвољено гајење генетски модификованих организама (ГМО). Према информацијама са којима располажемо, спреман је нови закон којим ће се дозволити гајење ГМО, али још увек не смеју да га објаве. Министарство пољопривреде се брани да тако нешто неће дозволити, међутим нови закон о заштити потрошача, за разлику од претходног, уопште не регулише ову област – примећује Прелић.

Он додаје да „Codex Alimentarius” агресивно промовишу Сједињене Државе, али су се многе европске земље, попут Немачке, Француске или Холандије, одупрле увођењу тог стандарда. САД и компанија „Монсанто” прете малим државама да неће ући у Светску трговинску организацију ако не усвоје „Codex Alimentarius”, па ће власт у Србији, у којој инспекција не успева да исконтролише ни увоз меса сумњивог порекла којем је прошао рок трајања, према мишљењу народног посланика Добрислава Прелића, тешко моћи да се одупре притисцима.

Распродаја државе

Продаја „Телекома“ противуставна

- *Одлука о продаји „Телекома“ не само да је економски погубна, већ је и противуставна. По Уставу, странци не могу да поседују добро од општег интереса, већ могу да поседују само концесије. Српска радикална странка ће истог тренутка, ако дође до продаје, поднети жалбу Уставном суду Републике Србије*

Влада Србије донела је скандалозну одлуку да не поништи тендер за продају „Телекома“ већ да компанији „Телеком Аустрија“ чак два пута продужи рок за допуну документације и прилагоди је условима тендера, што потврђује да режим Бориса Тадића не одступа од продаје најпрофитабилнијег јавног предузећа и то испод цене. Уколико влада реализује ову катастрофалну одлуку, грађани могу да очекују поскупљење телекомуникационих услуга јер се то догодило у свим земљама које су продале своја телекомуникациона предузећа. Уследиће и отпуштање огромног броја радника. „Телеком Аустрија“ неће инвестирати, већ ће узети профит – покушаће да извуче више милијарди евра из земље.

Противуставна продаја

Одлука о продаји „Телекома“ не само да је економски погубна, већ је и противуставна. По Уставу, странци не могу да поседују добра од општег интереса, већ могу да поседују само концесије. Ако „Телеком Аустрија“ и пристане да повећа понуду са 950 милиона евра и ако за срамних 1,4 милијарде купи „Телеком“, Српска радикална странка ће истог тренутка поднети жалбу Уставном суду. Према члану 85. Устава, странци имају право само на концесије над добрима од општег интереса, а телекомуникациона инфраструктура је несумњиво од општег интереса. Цена од 1,4 милијарде евра представља и више него поклон Аустријанцима јер „Телеком“ има више на рачуну него што држава за њега тражи! „Телеком“ је једини вредан ресурс који је остао у власништву Србије, поред „Електропривреде“. То је наше најуспешније јавно предузеће са 10.000 запослених, које доноси добит од око 150 милиона евра годишње, поседује компанију „Телеком Српске“ и „Мтел“ у Црној Гори, има огромну инфраструктуру коју су изградиле генерације и наконцу – има седам милиона корисника. Српска радикална странка зато захтева да влада саопшти праве разлоге због којих се одриче власништва у телекомуникацијама, као стратешки важне привредне гране. Продаја профитабилне државне компаније, и то у условима економске кризе, буџетског дефицита од милијарду евра и незапамћене стопе незапослености, имаће дугорочне катастрофалне последице по развој привреде.

Влада је одлучила да се оглуши на сва упозорења да је одлука о продаји „Телекома“ економски погубна. Према анкети листа „Прес“, крајем прошле године преко 80 одсто

грађана се изјаснило против ове продаје. На заједничкој седници, 12. новембра прошле године, против су устали и синдикати из Србије, Црне Горе и Републике Српске. Потом је и више од 100 стручњака из Србије и иностранства (укључујући и оне са факултета попут Берклија и Колумбије) потписало петицију против продаје „Телекома“, али ни то није спречило премијера Цветковића да испуни налог ММФ-а.

По налогу ММФ-а

И заиста, једини који су подржали тендер су представници ММФ-а и Европске комисије. Да ли то значи да се најуспешније јавно предузеће поклања Аустријанцима због изјаве шефа делегације Европске комисије у Србији Венсана Дежера од 11. новембра 2010. године?

На представљању извештаја Европске комисије за Србију, Дежер је истакао да је неопходно наставити са распродајом државних предузећа у Србији и казао да је „добро што ће „Телеком Србија“ бити продат“. Какав интерес има Србија да продаја своје најбоље предузеће, Дежер није ни покушао да објасни. Такође, осциони представник Европске комисије у Србији је нагласио да треба продати и „Електропривреду Србије“, ЈАТ, „Железницу“ и друге фирме у већинском власништву државе. Да ли је то прави разлог за продају „Телекома“?

Продаја противзаконита

Не само што постоји пуно замерки на вођење тендера већ је и сам процес продаје „Телекома“ организован и спроведен мимо закона. Одлука о продаји 51 одсто акција „Телекома Србија“ донета је 14. октобра 2010. године на седници владе којом је председавао Мирко Цветковић. Међутим, одлука је била незаконита јер је донета у супротности са Законом о приватизацији и Законом о министарствима. Јавни позив потенцијалним купцима капитала „Телекома Србија“ је објављен на основу нетранспарентног Закључка Владе Републике Србије којим се из поступка продаје елиминише Агенција за приватизацију, што је у супротности са Законом о приватизацији и Законом о министарствима. Такође, до самог краја није се знало колики проценат акција продаје држава и да ли ће у пакету од 51 одсто акција учествовати грчки ОТЕ, који иначе има 20 одсто удела у нашем оператеру. Тек се накнадно сазнало да су Грци пристали да дају својих 20 одсто, а да држава продаје практично 31 одсто акција.

Маг за српске распродаје

„Телеком Аустрија“ је, према писању домаћих медија, унајмио контроверзног бизнисмена Мартина Шлафа да их посаветује који је најбољи начин за куповину „Телекома“, пошто се ранијих година показао као успешан у пословању с телекомуникационим компанијама у Србији. Он је средином 2005. од Богољуба Карића купио „БК тред“, тј. удео у „Мобтелу“, а цео процес је пратило одузимање лиценце „Мобтелу“, политичке контроверзе, спор око власничког удела, да би се све завршило тако што је Шлаф са Владом Србије формирао заједничко предузеће „Моби 63“ у односу 70:30 у корист ПТТ-а. Та фирма је продата „Теленору“ за 1,5 милијарди евра, од чега је Шлафу отишло 358 милиона.

Цветковић: Неко ми рекао да продам

Запањује чињеница да је на захтев посланика Српске радикалне странке да премијер Цветковић одговори на ово питање конкретно, без трунке срама рекао да је „приватно власништво боље од државног“ и додао:

– „Телеком“ се продаје, пре свега, због политичких разлога. Он више не сме бити плен политичких партија. То су ми саветовали неки људи.

Како је могуће да премијер слуша „неке људе“ и да Народној скупштини не каже које! И како је могуће да тврди да је приватно власништво боље од државног, ако се зна да је управо приватизациони саветник за продају „Телекома“, америчка „Сити група“, добила од ФЕД-а и америчког министарства финансија државну помоћ од 45 милијарди долара. ФЕД и Министарство финансија САД су 2008. нацио-

нализовали приватне гигантске корпорације „Фреди меј“ и „Фреди мек“. Ево и примера из Аустрије, у којој влада те земље национализује „Хипо Алпе Адрију“, као и из Немачке, у којој влада уплаћује огромне суме помоћи „Дрезденској банци“.

Где ће отићи паре

Продаја најуспешнијег јавног предузећа је супротна државним интересима и влада се на тај корак очигледно одлучила слушајући налоге Међународног монетарног фонда. Одговарајући на владино писмо о намерама, ММФ је ја-

сно назначио да Србија има забрињавајући фискални дефицит који треба да се смањи током године, па је логично извести закључак где би новчана средства од евентуалне продаје могла да буду усмерена. Ту чињеницу потврдила је и сама влада. У одговору на захтев посланичке групе Српске радикалне странке у Народној скупштини, да се обустави продаја овог јавног предузећа, влада је демантовала саму себе да ће новац уложити у инвестиције како је раније тврдила, и јасно назначила да ће новац од продаје „Телекома“ искористити за враћање спољног дуга. Међутим, ни један ни други разлог не може да оправда економски погубну одлуку да се „Телеком“ прода.

Прво, област телекомуникација доноси много веће приходе него инфраструктура. Посланик Српске радикалне странке мр Дејан Мировић наводи пример Италије, чија је Autostrada del sole шездесетих година повезала север и југ земље, али резултат није био развој привреде у заосталим крајевима, већ дефицит у трговини. Наравоученије италијанског искуства је да изградњу инфраструктуре морају да прате и веће плате и пензије. Јер, како тврди Мировић, све и да Цветковић изгради пут, ко ће се њиме возити – отпуштени радници из „Телекома“, пензионери са „замрзнутим пензијама“, милион незапослених радника...

Као друго, уколико влада потроши новац на враћање делића спољног дуга, то не значи да он неће опет скочити и чак премашити садашњи минус. Мировић подсећа да је након продаје „Мобтела“ у августу 2006 (када је већи део средстава искористен за враћање спољног дефицита) дуг до 2008. скочио са 19 милијарди долара на преко 30 милијарди. У то време Цветковић је био министар финансија, а колико ће нас тек сада задужити када је премијер!

Потпуно је јасно да се режим Бориса Тадића, зарад краткорочних циљева и избора који ће уследити, одриче једног важног ресурса који доноси добит, и то на штету државе и њених грађана, кршећи при томе Устав као највиши правни акт у држави.

Скачу цене

Сви званични подаци показују да су цене телекомуникационих услуга у земљама региона где су оператери продати значајно више него у Србији. Висина претплате и цена међуградских импулса су дупло скупље. Цена локалних импулса, који се највише троше, је од 4 до 10 пута већа, мобилна телефонија такође.

„Монтера“ без уговора

Крах гламурозне државне станоградње након писања „Велике Србије“

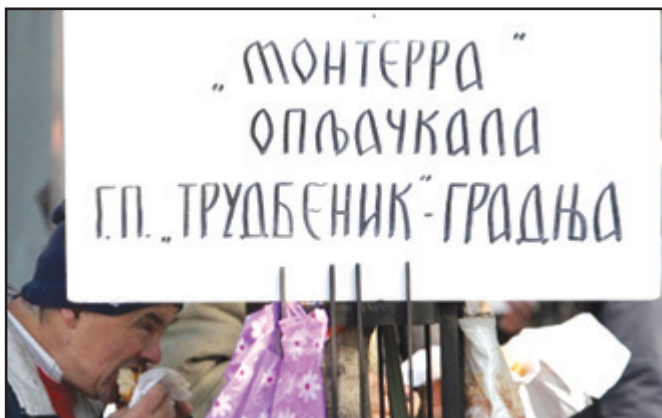
Раскинут уговор с „Монтером“

У децембарском броју „Велике Србије“, у тексту под насловом „Монтирање Монтере“, објавили смо да је Грађевинска дирекција Србије (ГДС) под крајње чудним околностима, изабрала предузеће „Монтера“ д.о.о. из Београда и поверила му посао државне станоградње у вредности од 10 милиона евра. Након непуна два месеца, коначно се огласила и Грађевинска дирекција Србије, која је саопштила нове чињенице, а то је да је накнадно, 31. 12. 2010. године, раскинула уговор о станоградњи са предузећем „Монтера“. Према шкртом саопштењу Службе за односе са јавношћу ГДС-а, уговор је раскинут у складу са овлашћењем из члана 22. Уговора о станоградњи, од 22. 11. 2010. године. У реаговању ГДС-а које је објавио интернет портал „Пиштаљка“ истиче се да предузеће „Монтера“ нису вршене никакве уплате по основу спорног уговора, да ГДС нема никакве обавезе према „Монтери“, као и то да ГДС није претрпела било какву штету.

Игнорисана неликвидност „Монтере“

Раскид уговора са предузећем „Монтера“ је био потпуно разумљив потез, ако се има у виду да ово предузеће, објективно није ни поседовало финансијски капацитет за учешће на тендеру. Још средином 2010. године надлежни су морали да знају да „Монтера“ неће бити у могућности да оправда и реализује државни посао вредан 10 милиона евра. Међутим, како су тада партијски интереси ДС-а превагнули, уз забијање главе у песак, надлежни су заузели становиште да неликвидност „Монтере“ није проблематична и да је уговор закључен у складу са законом. Новинар „Велике Србије“ је поставио питање Грађевинској дирекцији Србије да ли је приликом потписивања уговора са „Монтером“, та институција, имала у виду и посебно ценила чињеницу да се предузеће до тада налазило у повременој блокади рачуна која је трајала 152 дана.

У одговору директора ГДС-а Драгана Грујића дословце се наводи да та институција „није имала у виду“ и да самим тим „није посебно ценила“ чињеницу да се „Монтера“ налазила у блокади, јер такву обавезу ГДС „није имала“. У том смислу Драган Грујић се позива на *Уредбу о критеријумима за одређивање понуђача* који могу учествовати у реализацији пројеката прописаних *Законом о подстицању грађевинске индустрије Републике Србије у условима економске кризе („Сл. гласник РС“, бр. 50/2010)*. Грујић каже да је чланом 3, ставом 3, Уредбе прописано да се неопходним финансијским капацитетом, у смислу члана 44, става 2, тачке 6, Закона о јавним набавкама, сматра „позитивно пословање понуђача у једној од последње три обрачунске године“:

– Сагласно цитираној одредби, у предметном поступку јавне набавке утврђено је да предузеће „Монтера“ д.о.о. Београд, поседује наведеном иредбом прописан финансијски капацитет – истиче се у одговору директора ГДС-а Драгана Грујића, који је иначе потписан само 4 дана пре него што ће уговор с „Монтером“ бити раскинут. Дакле, намеће се питање како то да је „Монтера“ на тендеру изабрана као најбољи понуђач, а само месец дана касније, ово предузеће не ваља и са њим се, без јавног и ваљаног објашњења, раскида потписани уговор.

Чак и аванс би „појели скакавци“

Накнадну „памет“ надлежних у Грађевинској дирекцији Србије, вероватно је проузроковала константна блокада рачуна „Монтере“, а што је неминовно водило у пропаст целокупног посла станоградње. Од фебруара 2010. године до фебруара 2011. године, рачуни „Монтере“ су у блокади нешто више од 200 дана, а од 28. 12. 2010. године блокада је константна. Примера ради, на дан 19. 1. 2011. године, неизмирена дуговања „Монтере“ су износила 10.124.049,12 динара, затим 37.175.373,84 динара на дан 6. 2. 2011. године, а 39.324.465 динара на дан 16. 2. 2011. године. Новинар „Велике Србије“ је покушао да прибави детаљне податке о износу потраживања и називима повериоца „Монтере“ у 2010. години. Међутим, из НБС-а одговарају да тражене податке није могуће добити „ретроактивно“, јер за то „не постоји техничка ни технолошка могућност“.

Интересантно је да је чланом 10. Уговора о станоградњи било предвиђено да ГДС предузећу „Монтера“ уплати аванс од 10 одсто, који износи 86.275.000 динара, односно 101.804.500 динара са ПДВ-ом. Уговор је обавезивао „Монтеру“ да споменути аванс употреби за набавку грађевинског материјала и опреме за изградњу станова који су предмет уговора, док ненаменско трошења аванса са собом повлачи последицу раскида уговора. Дакле, чак и да је Грађевинска дирекција Србије покушала да „Монтери“ уплати авансна средства, нема никакве сумње да би истог тренутка новац био „скинут“ по основу принудне наплате, и то све до износа принудног дуга који споменуто предузеће има према својим повериоцима. Практично, „Монтера“ не би била у прилици да плати неопходан грађевински материјал за отпочињање државне станоградње. А све ово је надлежника морало бити познато још пре него што је уговор са „Монтером“ уопште и био потписан.

Р. В. С.

Због криминалне приватизације од гиганта остало само име

Мешетари убили „Змај“

- Четири године након приватизације ИПМ „Змај“, јасно је да су браћа Милан и Богдан Родић, уз подршку сарадника Дарка Шарића, предузеће купили у намери да потпуно униште производњу и да за багателу приграбе 18 хектара атрактивног грађевинског земљишта
- Први потез купаца је било сечење и расходовање велике количине машина, инвентара, алата, резервних делова и репроматеријала. Имовина „Змаја“ је у старту стављена под хипотеку код „Металс банке“, како би браћа Родић могла да реализују куповину „Вршачких винограда“
- Фиктивни континуитет производње „Змаја“ је искључиво базиран на склапању, монтажи и доради полуфабриката, који су потом, по различитим ценама, испоручивани повезаним предузећима у власништву браће Родић

Слом некадашњег гиганта српске привреде, Индустрије пољопривредних машина „Змај“ из Земунa, представља једну од стотину пропалих и разбојничких приватизација, које су спровеле тзв. демократе. Лидер који је некада годишње производио и до **1.200 комбајна**, према званичним подацима Агенције за приватизацију, последњи комбајн је направио 2006. године. Данас је у „Змају“ запослено **око 70 радника**, док је у моменту приватизације, односно у децембру 2006. године, радило **643 радника**. Четири година након продаје „Змаја“, испоставило се тачним оно што је у тренутку продаје било очигледно сваком раднику ове фабрике и мислећем човеку у Србији. Заправо, испоставило се да „Змај“ није купљен ради одржавања континуитета и унапређења квалитета производње пољопривредних машина, већ због **18 хектара** грађевинског земљишта које се простире на атрактивној локацији. Да је купцима земљиште било основни мотив да пазаре „Змај“, најбоље илуструју профитабилни **хипермаркети** који се данас простиру на

локацији овог предузећа. Међутим, на хипермаркете који су голим оком очигледни, надлежни у држави жмуре, јер не желе да се замере тајкунима којима земљиште „Змаја“ пуни џепове.

Ко стоји иза отимачине „Змаја“?

Индустрија пољопривредних машина „Змај“ из Земунa је приватизована методом јавног тендера, 22. децембра 2006. године, када је потписан купопродајни уговор са купцем. Конзорцијум купаца су чинила правна лица: **„D Argy&Plat“ из Београда**, **„Finpro LLC“ из Делаваара**, **„Агросоор“ из Београда** и **„Фигра“ из Београда**. Цена продаје ИПМ „Змај“ је износила **1.005.000 евра**, уз обавезу купца да инвестира додатних **8 милиона евра**, односно 2 милиона евра за прву годину и 6 милиона евра за пет година. Намеће се питање зашто држава није благовремено реаговала када је видела да купац „Змаја“ мешетари, покушавајући да изигра преузете купопродајне обавезе! Пома према одређеним информацијама,

„Змај“ у канџама тајкуна

у медијима се приватизација „Змаја“ повезује са тренутно најпознатијим домаћим нарко-босом **Дарком Шарићем**. Како?

Наиме, овлашћени представник конзорцијума који је, децембра 2006. године, купио „Змај“, и председник Управног одбора овог предузећа је био **Павле Башић**. У октобру 2010. године, полиција је ухапсила Башића због „прања пара“ и машинација у београдском предузећу „ИКЛ“. Тужилаштво за организовани криминал терети Башића да је са групом Дарка Шарића учествовао у злоупотребима приликом продаје имовине предузећа „ИКЛ“, чиме је тој фирми нанета штета од **9,2 милиона евра**. Са друге стране, власник „Змаја“ је тренутно компанија „Родић МБ“ из Новог Сада чији су власници браћа **Милан и Богдан Родић**, па тако и не чуди што се на некадашњем земљишту „Змаја“ налази хипермаркет „Рода“. А извештаји Агенције за приватизацију потврђују да је по различитим основама, одмах након приватизације, неколико фирми у власништву Родића, кооперирало са предузећем „Змај“.

Уговор „скројен“ по мери купаца

Да је продаја „Змаја“ извршена на крајње проблематичан начин, да је приватизациони уговор написан у корист купца, као и то да су купопродајне обавезе перфидно пролонгирале, указује документација Агенције за приватизацију. Наиме, редакција „Велике Србије“ је дошла у посед текста мејла који је Агенција за приватизацију, 13. децембра 2006. године, у 13 часова и 33 минута, упутила управо на мејл адресу Павла Башића. У тексту спорног мејла који је потписала руководилац пројекта у Центру за правне послове Агенције за приватизацију **Снежана Дуњић**, наводи се следеће:

„Поштовани господине Башићу, достављамо вам коначан нацрт уговора о продаји капитала ИПМ „Змај“ а.д. у реструктурирању, у који је Агенција за приватизацију имплементирала **све промене које су настале током наших досадашњих преговора**. У вези са тим, обавештавамо вас да је предметни нацрт уговора, који је у прилогу овог мејла, коначни став Агенције за приватизацију, у односу на сва досадашња „отворена“ питања, те у том смислу можете сматрати да су у њему **дати крајњи уступци којима су ваше обавезе, као купца, по предметном уговору смањене**. Молимо вас да нас у што краћем року обавестите о томе да ли прихватате понуђени текст Нацрта уговора, како бисмо правовремено извршили све неопходне радње за потписивање предметног уговора“.

Само девет дана након настанка овог мејла, тадашњи директор Агенције за приватизацију **Владимир Галић** и пред-

ставник конзорцијума купаца **Павле Башић** су потписали приватизациони уговор и „Змај“ је продат. Међутим, нацрт уговора и верзија коначног уговора о приватизацији „Змаја“, који поседује редакција „Велике Србије“, разликују се у једном „деталу“ који свакако није занемарљив. Наиме, у нацрту уговора који је Агенција доставила мејлом Башићу, у тачки 8.3.3. (б) „Додатне обавезе купца“, стоји да купац у периоду од пет година од дана испуњења обавеза, неће без претходне писане сагласности Агенције, заложити или оптеретити имовину субјекта приватизације, чија је вредност већа од **30 одсто** вредности укупне имовине „Змаја“ према последњем билансу. Али у коначном уговору који је потписан, направљен је нови уступак купцу, па је проценат имовине која се може оптеретити, са 30 повећан на **35 одсто**. Дакле, овај пример указује да је Агенција за приватизацију, у самом старту, предузела мера да будуће приватизационе обавезе купца прилагоди искључиво његовим потребама, интересима и циљевима.

Имовина „Змаја“ као хипотека

На захтев Одбора Самосталног синдиката „Змаја“, Центар за контролу Агенције за приватизацију је, 17. септембра 2007. године, извршио **ванредну контролу** пословања новог власника. Практично десет месеци након потписивања купопродајног уговора, контролори Агенције су сачинили извештај о ванредној контроли у „Змају“ (бр: 352/01, од 9.10.2007).

Праве намере новог власника „Змаја“ потврђује чињеница да је, након пет месеци од приватизације, Управи одбор „Змаја“ донео две одлуке о томе да се имовина предузећа користи као хипотека код „Металс банке“ а.д. из Новог Сада, а за потребе давања гаранција предузећу „Родић МБ Инвест“. У првом случају „Родић МБ Инвест“ је хипотеком на имовину „Змаја“, успео да обезбеди банкарску гаранцију **ради куповине друштвеног предузећа „Вршачки виногради“** из Вршца. На потпуно исти начин, „Родић МБ Инвест“ је предузећу „NLB Interfinanz Ag“ из Швајцарске обезбедио девизну гаранцију у висини од **3.965.469 евра!** Дакле, вредност имовина „Змаја“ над којом је купац успоставио хипотеке, износи **24,26 одсто** укупне имовине предузећа, а контролори су уочили да је у оба случаја хипотека стављена на исту имовину.

Контролори су констатовали да издавање гаранција за пословне аранжмане предузећа „Родић МБ Инвест“ практично није могло да има било какву везу са предузећем „Змај“. Због тога је од купаца „Змаја“ затражен уговор или било какав други правни акт између споменутих фирми, али је купац рекао да такав акт **не постоји**. Међутим, Агенцији за приватизацију је **накнадно** достављен **протокол**, којим „Родић МБ Инвест“ изражава спремност да за финансирање текућих потреба „Змаја“ обезбеди **бескаматну позајмицу од 535,8 милиона динара**. До реализације ове позајмице је заиста и дошло, али је уплата позајмице извршена преко правног лица „Агенција за кризни менаџмент“ д.о.о. Нови Сад. Убрзо потом, „Агенција за кризни менаџмент“ је код „Металс банке“ узела кредит, у износу од **313.727 евра**, да би тај новац **позајмила** (зависним) предузећима „Змај ФОП“ и „Змај Срце“. Као гаранција за враћање овог кредита, **хипотека** је поново успостављена на имовини „Змаја“.

Алати и делови у старо гвожђе

Једна од уговорних обавеза купаца „Змаја“ је била и то да се **не сме преко 5 одсто** вредности имовине „Змаја“ продати, пренети или на други начин отуђити. Контролори Агенције за приватизацију су утврдили да је Управи одбор „Змаја“, само **пет месеци** након приватизације, донео низ одлука о отпису расходоване имовине која је имала учешће од **7,67 одсто** у вредности имовине „Змаја“. Књиговодствена вред-

„Змај“ у канџама тајкуна

ност отписане имовине је износила **116.836.671 динара** (на дан: 31. 12. 2006), а из спецификације се види да је реч о великој количини ситног инвентара, резервних делова, алата, и репроматеријала. „Први корак нових власника је било сечење свега што су у фабрици затекли. Секли су алате за производњу пољопривредних машина који су израђени од челика велике вредности. Исечено је и високорегално складиште, нова фарбара, сви резервни делови, апсолутно сав материјал који је у фирми постојао. Више десетина камиона је из „Змаја“ извезло челик који је продаван по скупљој цени, а затим фактурисан по јефтинијој цени“, открива за „Велику Србију“ један од радника „Змаја“.

Вештачки „континуитет“ производње

Одржавање континуитета производње у периоду од пет година, једна је од најважнијих уговорних обавеза на коју су се купци „Змаја“ обавезали. То подразумева остварење прихода од продаје робе и услуга, на **једнаком или већем нивоу** у односу на 2005. годину (**227,2 милиона динара**). „Змај“ је приватизован децембра 2006. године, а управо те године је произведено 10 комбајна, 110 берача, 40 приколица и 4,61 тона резервних делова и ситних производа. „Утврђено је да у периоду од 12 месеци **није остварен континуитет** пословне делатности субјекта приватизације, односно да остварени приходи од продаје производа и услуга у првој години чине **свега 9,4 одсто** у односу на приходе од продаје производа и услуга 2005. године“, оцењује се резултат рада новог власника „Змаја“, у једном од извештаја Агенције за приватизацију. Затим, у периоду од октобра 2008. године до марта 2009. године, континуитет прихода од продаје је **нижи за 25,11 одсто**. А за период од јуна 2009. године до марта 2010. године, приказана је продаја производа и услуга у износу од **227,4 милиона динара**, што је **на истом нивоу** као и 2005. године.

Контролори Агенције за приватизацију бележе и то да у 2007. години није било организоване производње у „Змају“, али да се, од марта 2007. године, започиње са производњом резервних делова и ситних производа, сервисом, као и продајом робе на Дивчибарима. Са друге стране, члан Одбора синдиката у „Змају“ **Бранко Ђокић** је Агенцију за приватизацију обавестио да у приватизованом „Змају“ **није произведена ниједна тањирача, нити било који други производ**. Према његовим речима, делови (тифони) су само **допремани у „Змај“, где су префарбани и обележени као производи „Змаја“**. Њихова производња се технички **не може** извести у постојећим халама „Змаја“, јер нема конструкција, кранова и дизалица. Ђокић је Агенцију обавестио и о томе да сва улагања купца у адаптацију **„све више личе на тржне центре“**, док су производни капацитети **исечени и расчодовани**. На ове тврдње Ђокића, Центар за контролу Агенције у свом извештају констатује, да „није у могућности да заузме коначан став, јер **није стручан за давање мишљења у вези са технологијом производње**“.

Производња „магле“ браће Родић

Да нови власник „Змаја“ не одржава обавезан континуитет производње у обиму из уговора, у више наврата су утврдили и контролори Агенције за приватизацију. То је био довољан сигнал власнику да мора да поступи по налогу надлежних, ако мисли да приватизациони уговор не буде раскинут. Готово **12 месеци се каснило** са обавезном реализацијом прихода од продаје робе и услуга, која је морала бити испуњена у првој години, а која није смела да буде реализована у износу мањем од **227,2 милиона динара**. И сами контролори Агенције су изразили чуђење како је „Змај“, **за мање од 6 месеци**, успео да реализује приходе од продаје робе и услуга у износу од **238,1 милион динара**. До одговора на ово питање дошло се након што је извршена контрола фактура и трансакција „Змаја“, „Пољоопрема“, „Вршачких винограда“ и „Родић МБ Инвеста“. За две године

„Змај“ је остварио **217,5 милиона динара** прихода од продаје робе **матичним и зависним предузећима**, а свега **7,3 милиона динара** прихода од продаје **на домаћем тржишту**.

Дакле, импозантан промет „Змај“ није направио на тржишним принципима, већ искључиво захваљујући чињеници да је реч о трговини између повезаних правних лица која су у власништву компаније „Родић МБ“ из Новог Сада. Притом, „Змај“ није успео да одржи производњу из регистроване делатности, већ је радио послове склапања, монтаже и дораде на полуфабрикатима. Контролори Агенције за приватизацију су открила да су **без калкулације трошкова рађене различите фактуре о продаји производа**, које је „Змај“ достављао купцима на плаћање, односно да је **„цена утврђивана по слободној процени“**. Иза тога се крије чињеница да су купци „Пољоопрема“ и „Вршачки виноград“, били повезана предузећа у власништву чувене браће Милана и Богдана Родића.

Како Родић инвенстира...

Инвестиција од **8 милиона евра** у „Змај“ је такође представљала уговорну обавезу за купце „Змаја“, а што је према наводима контролора Агенције за приватизацију **испоштвано**. Међутим, веома је интересантан начин на који је ова инвестиција „ушла“ у „Змај“. Примера ради, инвестициони радови у халама, вредности **529.993 евра**, реализовани су преко предузећа „Родић МБ Инвест“ из Новог Сада. Већина машина и апарата за „Змај“ је купљена од предузећа „АБФ инвестмент“ са којим је пословни однос и компензације имала фирма „Родић МБ Инвест“. Примера ради, за „Змај“ је набављен и резач машина „омникрут (тип 3100)“ по цени од **249.270 евра**. Иста машина је претходно **царињена на износ од 132.500 евра**, затим је предузеће „Мармонт“ машину продало предузећу „АБФ инвестмент“ за **216.913 евра**! На крају је „АБФ инвестмент“ продао спорну машину предузећу „Фигра“ д.о.о. за **249.270 евра**, што је **разлика у цени за чак 32.357 евра**. Контролори Агенција за приватизацију нису могли да коментаришу овакву трговину без процене тржишне вредности машине, јер како кажу, то је посао за вештака машинске струке.

Надлежни знају за черупање „Змаја“

Поражавајућа је чињеница да надлежни у Агенцији за приватизацију, ни после четири године од приватизације „Змаја“, нису поништили приватизациони уговор. **Шест** званичних извештаја потврђују да је за раскид уговора постојало довољно аргумената. Реч је о извештајима који се односе на поштовање и извршење приватизационих обавеза од стране купца, чији је аутор **Центар за контролу** Агенције за приватизацију. Извештај о првој ванредној контроли датира још од 9. октобра 2007. године и драстично се разликује од „нашминканог“ и „идиличног“ извештаја о последњој редовној контроли, која је у „Змају“ извршена 14. јула 2010. године. Од самог тренутка продаје, делатност „Змаја“ је преоријентисана **на издавање пословног простора велепродајним хипермаркетима**. Купац није могао, нити је желео да одржи континуитет производње у „Змају“, јер је од затечена 643 запослена, у фирми остало свега 66 радника. Вештачки континуитет производње, власници Милан и Богдан Родић су „одржавали“ захваљујући сумњивима пословима са осталим фирмама у којима су такође власници. Посебно је проблематична вредност, квалитет и квантитет приказаних инвестиција у „Змају“ од 8 милиона евра.

Због черупања „Змаја“, полиција је за сада ухапсила само директорку **Весну Миљковић**, која је „Агенцији за кризни менаџмент“ из Новог Сада, уступила потраживања „Змаја“ од **95,9 милиона динара**, за свега **14,6 милиона динара**. Међутим, ово представља само „кап воде у мору“, у односу на мешетарење које је у „Змају“ присутно од 2006. године, а за које нико до сада није одговарао.

Превара

Како Завод за здравствено осигурање расипа новац грађана Србије

Апанажа за 12 људи 16,7 милиона динара

Републички завод за здравствено осигурање (РЗЗО) немилице расипа новац здравствених осигураника, који би пре свега требало да буде усмерен на финансирање примарне и секундарне здравствене заштите. То говоре информације до којих је дошла „Велика Србија“, а према којима је РЗЗО, за рад само једног саветодавног тела, платио астрономску накнаду од чак **16.762.416 динара**. Реч је о бруто трошковима месечне накнаде за рад **12 чланова** тзв. **Савета представника удружења пацијената**, која је исплаћена у периоду од јануара 2007. године до децембра 2010. године. Званични подаци РЗЗО-а указују на чињеницу да је 9 чланова Савета, међу којима су и председник, заменик председника и координатор Савета, укупно инкасирали по **1.086.000 динара нето**, односно по **1.674.434 динара бруто**. Један члан Савета је примао накнаду само 12 месеци, па је то РЗЗО коштало 198.000 динара нето, односно 337.089 динара бруто. Преосталих двоје чланова су у Савету накнадно именовани, па су тако остварили нето накнаде од 690.000 динара и 210.000 динара, односно бруто накнаде од 1.039.156 динара и 316.265 динара.

Интересантно је да није могуће утврдити на који начин и у којој мери су чланови Савета представника удружења пацијената оправдали своје накнаде, а које су, по џепу здравствених осигураника, плаћене 16.762.416 динара. Новинар „Велике Србије“ је безуспешно покушао да у РЗЗО-у добије копије свих записника са седница које је Савет одржавао, у периоду од почетка 2007. године до краја 2010. године. Такви записници не постоје, као што не постоји ни извештај о раду Савета за 2007. годину, већ само годишњи извештаји за 2008, 2009. и 2010. годину. А посебно је фрапирајућа чињеница да извештаји о раду у 2009. и 2010. го-

дини почињу потпуно истом формулацијом, а то је да су се „у извештајном периоду чланови Савета састајали према неопходности“. Дакле, немогуће је утврдити колико састака је Савет представника удружења пацијената уопште одржао у последње четири године.

У режији Светлане Вукајловић

Висину месечне новчане накнаде која се исплаћује члановима Савета представника удружења пацијената, одредила је доскорашња директорка РЗЗО-а Светлане Вукајловић. Тако је накнада за чланство у Савету током 2007. и 2008. године износила **18.000 динара**, а током 2009. и 2010. године **30.000 динара**. Између РЗЗО-а и чланова Савета представника удружења пацијената су закључени појединачни уговори о делу, којима је потом сваке године додан анекс. То значи да је нето накнада која је исплаћена члановима Савета са **10.872.000 динара**, драстично увећана за бруто износ од **16.762.416 динара**. Дакле, са порезима и доприносима који се плаћају уз уговор о делу, сваки члан Савета је, током 2007. године, коштао буџет РЗЗО-а **30.644 динара**, током 2008. године 27.108 динара, а током 2009. и 2010. године **45.180 динара**.

Иначе, здравственим осигураницима и јавности је готово непознато да у оквиру РЗЗО-а функционише тзв. Савет представника удружења пацијената. Ово саветодавно тело је установљено Одлуком (број: 54-1946/06) коју је, 14. новембра 2006. године, донео Управни одбор РЗЗО-а. Одлуком су дефинисани задаци, односно делокруг рада Савета, али није утврђен прецизан број чланова који ће чинити Савет. Чланом 2. Одлуке је прописано да Савет чине председник, заменик председника и чланови из регистрованих удружења пацијената, а „које именује директор РЗЗО-а својом одлуком“. Тадашња директорка РЗЗО-а **Светлана Вукајловић** је Решењем (број: 54-1946/06-1), од 30. новембра 2006. године, образовала састав Савета представника удружења пацијената који је бројао 10 чланова. Један члан Савета је у децембру 2008. године замењен новим чланом, док је у мају 2010. године Савет проширен за још једног новог члана.

Измишљање беспотребних трошкова

Формирање *Савета представника удружења пацијената* и финансирање апанаже од **16.762.416 динара** за његове чланове, уопште није прописано као обавеза која би евентуално произлазила из Закона о здравственом осигурању. Све измишљене надлежности Савета које проистичу из одлуке УО РЗЗО-а о његовом оснивању, указују да је практично реч о стручним и саветодавним пословима и надлежностима које већ обавља 30 филијала РЗЗО-а на територији Републике Србије. У том контексту се намеће разумљиво питање: Зар се не би остварило већи ефекат да је **16.762.416 динара** уложено у унапређење здравствене заштите осигураника, односно пацијената, уместо што је толика средства добило искључиво **12 људи**? Да апсурд буде већи, учинак њиховог рада се квалитативно и квантитативно не може измерити, а новац су добили захваљујући чињеници да су одабрани „по укусу“ директорке РЗЗО-а и да игром случаја представљају удружења одређених категорија пацијената.

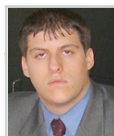
Р. В. С.

Сукоб јавног и приватног интереса председника Владе Србије

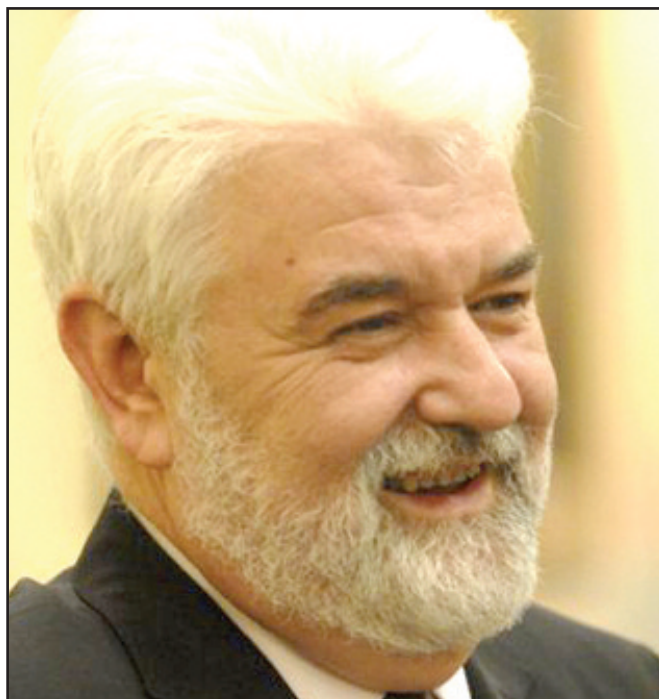
Бизнис хоботнице Цветковића и Никезића

- Док је премијер Мирко Цветковић био на челу Агенције за приватизацију, истовремено је обављао функцију извршног директора консултантског предузећа „СЕС Месоп“. У истом периоду Цветковићев заменик је био Душан Никезић, иначе син власника „СЕС Месоп-а“ Звонимира Никезића
- У протеклих осам година „СЕС Месоп“ је на име пружених консултантских услуга, од Агенције за приватизацију, зарадио 535,8 милиона динара. Ово предузеће је највише новца добило 2003. године, за време Цветковићевог мандата, и то 107,6 милиона динара
- По ступању на функцију, премијер Цветковић је Душана Никезића поставио за свог специјалног саветника и обезбедио му да истовремено обавља чак шест државних функција, што представља класичан сукоб интереса и непотизам

Пише: Иван Нинић

Последњу тзв. „транзициону деценију“ у Србији, која је иза нас, обележила је „прејака доза“ коришћења услуга приватног консалтинга у сфери државне економије, или боље речено у сектору приватизације и реструктурирања државних и друштвених предузећа. Многи високи државни функционери су, пре именовања или избора на јавне функције, своју професионалну каријеру успоставили и одржавали у приватним, домаћим или страним, консултантским предузећима. Многи од њих су имали учешће у власничкој структури и менаџменту тих предузећа, да би се након престанка обављања јавне функције вратили у своја матична предузећа или основали потпуно нова консултантска предузећа. Делатност консалтинга (или како неки кажу „продавања магле“) је веома специфична с обзиром да се „консултантски учинак“ веома тешко може квантита-

тивно и квалитативно измерити. Са друге стране, цена тог „учинка“ је вишеструко скупа за буџетске могућности Републике Србије. Због тога се у јавности Србије оправдано стиче утисак да су предузећа које се баве пружањем саветодавних, односно консултантских услуга, синоним за корупцију, сукоб интереса и енормно богаћење појединаца.

„Минули рад“ премијера Цветковића

Међу државним функционерима који су у политички живот Србије упловили из консултантског предузећа, је сте и председник Владе Републике Србије Мирко Цветковић. У његовој званичној биографији се истиче да је радни стаж започео као саветник у Рударском институту, где је иначе провео 10 година, да би након тога 6 година радио као консултант у Економском институту. Цветковић је затим 7 година био консултант у приватном предузећу „СЕС Месоп“, а од јануара 2001. године обављао је функцију заменика министра у Министарству привреде и приватиза-

Мешетарење

Локална ЈКП су нова мета за „СЕС Месон“!

Налог ММФ-а да Република Србија што хитније отпочне приватизацију јавних комуналних предузећа на локалном нивоу, представља још једну идеалну шансу за брзо и лако стицање профита предузећа „СЕС Месон“. Пример за то јесте случај ЈКП „Сента“ из Сенте, за чије потребе је „СЕС Месон“, још 2008. године, вршио процену имовине предузећа. Из документације до које је дошла редакција „Велике Србије“, види се да је тај посао руководство предузећа уговорило у марту 2008. године, и то уз образложење „предстојеће приватизације јавних предузећа“. Са друге стране, нити је пре три године ова тема била актуелна до те мере да постоји обавеза израде процене вредности капитала, нити постоји правна регулатива за приватизацију локалних ЈКП. Без обзира на ове чињенице, из средстава ЈКП „Сента“, предузећу „СЕС Месон“ је плаћено 2.572.400 динара на име услуге процене вредности имовине предузећа.

ције. Влада коју су чиниле странке ДОС-а, Мирка Цветковића је поставила за директора Агенције за приватизацију, и он је ту функцију обављао од 26. децембра 2002. године до 7. априла 2004. године. Индикативно је да је Цветковић истовремено обављао функцију директора Агенције за приватизацију и функцију извршног директора консултантског предузећа „СЕС Месон“, што представља класичан сукоб интереса.

У биографији Мирка Цветковића се такође бележи да је, од 2005. године до избора за министра финансија 2007. године, био специјални саветник у консултантској фирми „Intercon Consulting“. Међутим, према подацима из привредног регистра, Цветковић је у ствари био власник, сада већ угашене консултантске фирме „Intercon Consulting“. Оно што је неким случајем премијер Цветковић пропустио да прибележи у својој професионалној биографији, јесте податак који је у августу 2010. године открио Центар за истраживачко новинарство НУНС-а Србије (CINS).

Наиме, према документацији до које су дошли истраживачи CINS-а, Мирко Цветковић, Владислав Тамбурковски и професор Стипе Ловрет су, 2005. године, основали заједничко консултантско предузеће у Београду. Предузеће „БРГ“ д.о.о. је из привредног регистра избрисано 15. октобра 2008. године, пошто је Цветковић већ био именован на функцију министра финансија у Влади Републике Србије. Да проблем буде већи, полиција је за Тамбурковским трагала још од 2006. године, да би се 2007. године нашао на међународној потерници. Због економског криминала у привреди, бугарско правосуђе је Цветковићевог послов-

ног сарадника Владислава Тамбурковског осудило на 10 година и 6 месеци затвора. Према информацијама које је обелоданио CINS, незаконите и криминалне активности нису биле препрека за сарадњу Цветковића и Тамбурковског, који су преко заједничке фирме „БРГ“, у послу са Агенцијом за приватизацију, представљали „СЕС Месон“.

„СЕС Месон“ лидер у профиту

Када се говори о „минулом раду“ премијера Мирка Цветковића у консултантском бизнису, највише пажње свакако завређује његова повезаност са предузећем „СЕС Месон“. То није била обична веза, имајући у виду да је у исто време обављао две потпуно неспојиве функције, и то једну јавну и једну приватну. Са једне стране, на функцији директора у Агенцији за приватизацију Мирко Цветковић је заступао интересе државе, а са друге стране на функцији извршног директора је заступао интересе „СЕС Месон-а“. Да парадокс буде већи, Цветковићев заменик у Агенцији за приватизацију, тада је био Душан Никезић, син Звонимира Никезића, оснивача и власника компаније „СЕС Месон“. Суштина сукоба интереса у коме су се нашли Цветковић и млађи Никезић, просто се огледа у чињеници да је у истом периоду, консултантска кућа „СЕС Месон“ уговорила била ангажована од стране Агенције за приватизацију. Дакле, са становишта законског начела о сукобу интереса, недопустиво је да државни функционер истовремено буде повезан са приватним субјектом.

Према информацијама које је новинар „Велике Србије“ затражио и добио од Агенције за приватизацију, нема сумње да је консултантска фирма „СЕС Месон“ прилично профитирала у процесу приватизације и реструктурирања привреде у Србији. У периоду од јануара 2002. године до јануара 2010. године, Агенција за приватизацију је предузећу „СЕС Месон“ исплатила укупно 535.887.596,35 динара на име услуга ангажовања. Овој фирми је највише новца, 107,6 милиона динара, исплаћено 2003. године, управо за време мандата Мирка Цветковића. „СЕС Месон“ је зарадио 40,2 милиона 2002. године, 86,7 милиона 2004. године, 74,4 милиона 2005. године, 87,1 милион 2006. године, 51,6 милиона 2007. године и 59,9 милиона 2008. године.

Званични подаци Агенције за приватизацију говоре да је од предузећа „СЕС Месон“ више зарадила само консултантска фирма „Morgan and Stanley“. Овом предузећу је 2003. године исплаћено 677.476.592,37 динара за консултантске услуге у процесу приватизације дуванске индустрије. А колико су били лоши купопродајни уговори, које је Агенција за приватизацију закључивала у време док је на њеном челу био Мирко Цветковић, показује званична статистика. Раскид 168 уговора које је Цветковић закључио, илуструје најлошији резултат рада Агенције за приватизацију од њеног оснивања до данас. Владин Савет за борбу против корупције је више пута указивао на незаконите и мутне приватизације у којима су учествовали Цветковић и „СЕС Месон“, а међу којима су приватизација предузећа „Семе“ из Београда и „Ветеринарског завода“ из Земунa.

Никезић седи у 4 државне фотеле

Да Мирко Цветковић по доласку на функцију председника Владе Србије, континуирано одржава веома присне односе са власником „СЕС Месоп-а“ Звонимиром Никезићем, говори податак да је доласком на функцију премијера, за свог специјалног саветника поставио Звонимировог сина, Душана Никезића. На име те функције, од новембра 2008. године, млађи Никезић прима месечну плату од 112.587 динара. Међутим, значај функције коју обавља Душан Никезић не огледа се у висини плате, већ у могућности трговине утицајем, посебно ако се има у виду да долази из приватне консултантске куће и да седи у кабинету председника Владе Србије. Осим функције саветника премијера, Влада Србије је Душана Никезића поставила на функцију председника Надзорног одбора ЈП ЕПС. Ова функција Никезићу, од фебруара 2009. године, доноси додатну месечну зараду од 44.143 динара, али и широк спектар могућности у једном профитабилном систему као што је ЈП ЕПС.

Обе ове функције Душана Никезића су јавно евидентирани у регистру Агенције за борбу против корупције, али постоје још две функције које обавља, о чему је накнадно обавестио Агенцију. Према информацијама добијеним у Агенцији за приватизацију, Никезић је 28. јануара 2011. године, извршио ванредно пријављивање функција и имовине. У достављеном извештају је обавестио Агенцију о чињеници да, од 1. јуна 2010. године, обавља функцију члана Скупштине „Дирекције КС“ д.о.о. Београд, као и то да, од 15. октобра 2010. године, обавља функцију председника УО „Енергопројект Холдинг“ а.д. Београд. Држава је власник 100 одсто удела у предузећу за производњу борбених војних возила „Дирекција КС“, а такође власник је и 33 одсто удела у предузећу „Енергопројект Холдинг“. Иначе „Енергопројект Холдинг“, у чијем саставу послује 9 зависних фирми, највеће је грађевинско предузеће у Србији, са годишњим прометом од преко 260 милиона евра и профитом од преко 10 милиона евра. Према неким индичијама, доласак Никезића на чело УО „Енергопројект Холдинг“ представља припрему за продају овог гиганта једном страном конкурентском предузећу из Канаде.

Продаје „Телеком“ из две фотеле

Осим споменуте четири функције које истовремено обавља, премијер Цветковић је свом саветнику Душану Никезићу успео да обезбеди још 2 значајне функције. Наиме, 30. марта 2010. године, конституисана су два тела, која је претходно својом одлуком формирала Влада Србије, а поводом приватизације предузећа „Телеком Србија“ а.д. Тако је Душан Никезић постављен за члана Радне групе за праћење и координацију активности везаних за продају дела акција у својини Републике Србије „Телекома Србија“ а.д., али и за члана Комисије за јавну набавку услуга менаџментског консалтинга. Према информацијама које је у Министарству финансија добио новинар „Велике Србије“, није предвиђена исплата накнада за рад чланова ова два тела које је формирала Влада Србије. Међутим, без обзира на то, фрапирајућа је чињеница да саветник премијера и син власника „СЕС Месоп-а“ Душан Никезић, истовремено обавља 6 веома важних и одговорних функција у држави. Одговор на питање како један државни функционер може истовремено да седи у 6 фотела, морала би да појасни Агенција за борбу против корупције.

„СЕС Месоп“ био консултант „Телекома“

Није нимало случајно то што је Влада Србије, на предлог премијера Цветковића, у две радне групе које ће се бавити продајом предузећа „Телеком Србија“, именовала

управо Душана Никезића. Ако се има у виду да је Никезић човек од Цветковићевог поверења, да су били блиски сарадници у Агенцији за приватизацију, као и то да су Душан и Звонимир Никезић практично били Миркови послодавци, онда је јасно одакле „ветар дува“. Међутим, именовање Никезића у радне групе које ће се бавити приватизацијом „Телекома“ не само да није морално, већ представља и директан сукоб интереса.

Наиме, „СЕС Месоп“ је још средином деведесетих година био ангажован на пружању консултантских услуга за предузеће „Телеком Србија“. Ова консултантска фирма је као дугорочни кључни саветник била ангажована на изради стратешких развојних програма и студија изводљивости за српске телекомуникације и предузеће „Телеком Србија“. Управо Никезићев „СЕС Месоп“ је био саветник у току преговора Владе Србије и грчког ОТЕ-а, када је 1997. године извршена продаја мањинског пакета акција „Телекома“. Такође, „СЕС Месоп“ је, од стране предузећа „Телеком Србија“, био ангажован на припреми, односно на изради студије изводљивости за регионални развој мреже, и то за 15 регионалних центара у Србији. Својевремено је „СЕС Месоп“ учествовао у изради студије о раздвајању поштанских услуга и „Телекома Србија“ у два одвојена зависна предузећа, која ће поделом имовине, запослених и обавеза, функционисати у оквиру ЈП ПТТ.

Више је него очигледно да су, након вишегодишње сарадње у привредном сектору Србије, премијер Мирко Цветковић, Душан и Звонимир Никезић, „исплели“ нераскидиву „паукову мрежу“ консултантских послова. Игром случаја, Никезићи и њихов „СЕС Месоп“ су имали среће да Цветковић буде директор Агенције за приватизацију, затим министар финансија, а потом и председник Владе Србије. Никакве дилеме нема да по престанку државне функције Мирко Цветковић сваког тренутка може да се врати на руководећу или саветничку функцију у своје матично предузеће „СЕС Месоп“. Другим речима, истовремено постављење Душана Никезића на 6 државних функција од виталног значаја за привреду, илуструје чињеницу да Цветковић, у континуитету вршења извршне власти, заступа интересе „СЕС Месоп-а“. Дакле, компактна дружина из „СЕС Месоп-а“ одаје утисак хоботнице са једном главом и неограниченим бројем пипака.

„Хармонија“ за душу и џеп

- Док саветник председника Србије Срђан Шапер обавља функцију председника Управног одбора „Београдске филхармоније“, његова фирма истовремено пружа услуге тој културној установи

Пише: Иван Нинић

Председник Демократске странке Борис Тадић упорно жмури пред чињеницом да су појединци из врха Демократске странке, за време његовог председничког мандата, постали успешни бизнисмени захваљујући томе што су буквално приватизовали и монополизовали медијско тржиште у Србији. Три најзвучнија имена у сфери медијског маркетинга и пропаганде у Србији су: Драган Ђилас („Multikom group“ д.о.о. и још 15 зависних предузећа), Небојша Крстић („Nova communications“ д.о.о.) и Срђан Шапер („Mccann Gru-ра“, д.о.о. у оквиру које послују 3 зависна предузећа). Јавна је тајна да од ове „тројке“ зависи изглед и садржај свих штампаних и електронских медија, који се финансирају захваљујући продаји огласног простора. Ђилас, Крстић и Шапер свој пословни успех базирају на чињеници да имају на десетине профитабилних уговора са буџетским органима и организацијама државне управе, јавним предузећима и приватним компанијама. Дакле, друго име за њихов пословни успех у уџбеницима о корупцији, назива се стручно: „сукоб интереса“.

Филхармонија клијент Шаперу

Ситуација у којој се нашао Срђан Шапер можда на најбољи начин илуструје сукоб јавног и приватног интереса који доноси профит његовој фирми „Mccann Erickson“. Наиме, Шапер обавља дужност саветника председника Републике Србије Бориса Тадића, а у периоду од 2008. године до децембра 2010. године, био је члан Председништва ДС-а. Влада Србије је Срђана Шапера, 16. фебруара 2010. године, именовала на функцију председника Управног одбора „Београдске филхармоније“. Оваква политичка одлука владе можда не би ни била спорна да Шаперова предузећа немају пословни аранжман управо са „Београдском филхармонијом“.

Према документације до које је дошао новинар „Велике Србије“, види се да је „Београдска филхармонија“, још од децембра 2007. године, корисник услуга Шаперових предузећа „Mccann Erickson Clipping“ и „Mccann Erickson Public Relations“.

Подаци Управе за трезор потврђују да је „Београдска филхармонија“, у периоду од 19. 12. 2007. године до 16. 12. 2010. године, на рачуне агенција Срђана Шапера уплатила тачно 698.102 динара. У наведеном периоду је извршено укупно 38 месечних уплата, а оне су се кретале у распону од 13.500 до 19.000 динара. Изузетак су само две веће уплате, и то уплата од 61.589 динара (5. 5. 2009) и уплата од 50.316 динара (10.12.2009.). Ако се посматра период од 16. фебруара 2010. године када је Шапер дошао на чело УО „Београдске филхармоније“, његовој фирми је извршено укупно 12 уплата у вредности од 218.212 динара.

На изводима Управе за трезор се прецизно не наводи о каквим услугама је реч, осим што се све трансакције третирају као „промет робе и услуга“. Логички гледано, могу-

ће је да је реч о пружању услуге израде прес-клипинга или услуге медијског оглашавања репертоара „Београдске филхармоније“. Међутим, без обзира о каквој врсти пословне сарадње је реч, са становишта закона, Срђан Шапер се налази у сукобу интереса од оног дана када је именован за председника УО „Београдске филхармоније“.

„Хармонија“ ћутања

Новинар „Велике Србије“ је покушао да истражи шта се крије у уговорима које је „Београдска филхармонија“ закључила са Шаперовим фирмама „Mccann Erickson Clipping“ и „Mccann Erickson Public Relations“. Директору те установе је прослеђен захтев за добијање копија свих уговора, јер је реч о документима која представљају информације од јавног значаја. Руководство „Београдске филхармоније“ је имало законски рок од 15 дана за одговор, али то није учињено ни након два месеца. Такође, новинар „Велике Србије“ је директору те установе у писаној форми поставио следеће питање: „Да ли је по виђењу директора 'Београдске филхармоније', са становишта моралних и етичких начела и начела сукоба интереса, коректно да 'Београдска филхармонија' буде у пословном односу са фирмом чији је власник председник УО?“. Наравно, ни на ово питање први човек „Београдске филхармоније“ Иван Тасовац није одговорио.

Дакле, толико о поштовању закона и демократској „транспарентности“ у једној националној установи културе. Овакву „хармонију“, коју је успоставио Срђан Шапер, требало би да санкционише Агенција за борбу против корупције.

За Србе у Црној Гори устав не важи

- **Дискриминација српског народа у Црној Гори је очигледна јер је Албанцима омогућено да се изјашњавају на пописним обрасцима штампаним на албанском писму и албанском језику. То право, макар оно било и Уставом дефинисано, немају само Срби у Црној Гори. С обзиром на наведене чињенице, овакво спроведен попис српски народ не може прихватити као валидан**

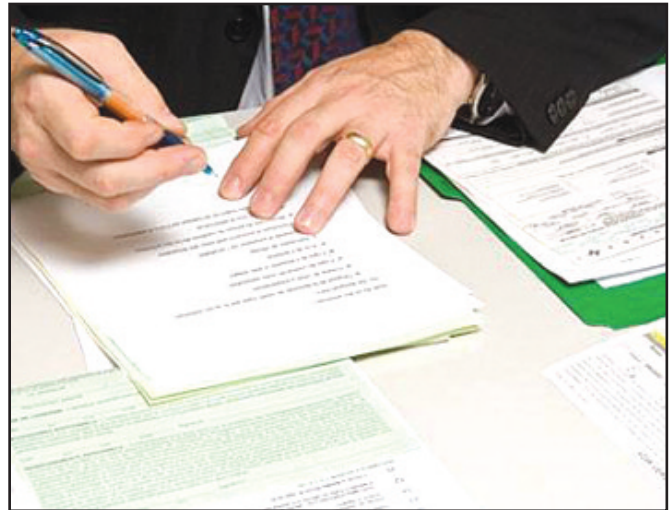
Пише: др Момчило Вуксановић

И поред компромисног усвајања Закона о попису становништва између представника власти и опозиције и заједничког саопштавања да попис није политичко, већ искључиво статистичко питање, нема говора о регуларности пописа у Црној Гори. Актуелна власт и постојећа опозиција кроз свој договор као да су задужени да процес пописа у Црној Гори прогласе слободним и демократским, и поред тога што се драстично крше уставна права српског народа.

Када је Завод за статистику Црне Горе (МОНСТАТ) саопштио да ће се обрасци за попис становништва у Црној Гори штампати искључиво на латиничном писму, једино је реаговао Српски национални савјет, који је од државних институција, политичких представника српског народа и парламентарних странака затражио да се испоштује Устав Црне Горе који својим чланом 13. јемчи да су „ћирилично и латинично писмо равноправни“. У кампањи затирања српског језика овакав однос према ћирилично писму Српски национални савјет је оцијенио „као груб напад на српски језик, ћирилично писмо, достојанство и интегритет припадника српског народа“. Српски национални савјет затражио је од надлежних државних институција, Завода за статистику (МОНСТАТ-а) и заштитника људских права и слобода појашњење зашто су пописни обрасци штампани искључиво латиничним писмом и поред прецизног уставног одређења да су латинично и ћирилично писмо равноправни. Од опозиционих партија, Српски национални савјет је затражио принципијелну подршку у захтјеву да обрасци буду штампани и на ћирилици, а од председника Црне Горе, господина Филипа Вујановића, да заштити уставна права српског народа и равноправност ћириличног писма у процесу пописа.

У одговору МОНСТАТ-а наведено је да се „попис врши методом интервјуисања. Пописивач уписује податке у пописне обрасце. Пописни обрасци у којима се врши упис података штампани су на латиничном писму. Поред ових образаца сваки пописивач са собом има обавезу да носи и посебно припремљени образац на језицима који су у службеној употреби (члан 13. Устава), као и на енглеском и руском језику, а које је припремио Завод за статистику. То значи да сва лица имају право да траже увид у пописне обрасце који су одштампани и на ћирилично писму. За додатна питања, Биро за припрему и реализацију Пописа Завода за статистику стоји вам на располагању.“

У одговору заштитника људских права и слобода Црне Горе, господина Шућка Баковића, стоји: „Обавјештавамо вас да смо поступајући по вашој притужби коју сте дана 2. марта 2011. године поднијели институцији Заштитника људских права и слобода, затражили изјашњење од МОНСТАТ-а Црне Горе“.

Од парламентарних опозиционих партија - Социјалистичке народне партије, Нове српске демократије и Покрета за промјене, на захтјев да принципијелно подрже уставно право српског народа да уписнице буду штампане и на ћирилици, није добијен никакав одговор. Исти случај је био и са ванпарламентарним политичким партијама - Народном странком и Демократском српском странком. Изузетак је Странка српских радикала која подржава ставове Српског националног већа и са том организацијом сарађује..

Одговор председника Црне Горе Српском националном савјету гласи: Достављам вам у прилогу одговор директорице Завода за статистику Црне Горе, мр Гордане Радојевић, која се детаљно изјаснила на наводе вашег писма бр. 10/11 од 14. 3. 2011.

Након изјашњења госпође Радојевић, својим писмом сам додатно указао на потребу пуне законитости у спровођењу Пописа и обезбеђења услова за слободно исказивање воље грађана при Попису.

Поновићу више пута саопштену констатацију, да Попис треба да буде слободно исказана воља грађана на коју нико не треба да утиче“.

У допису председнику Вујановићу, директорица Завода за статистику, мр Гордана Радојевић, детаљно „појашњава“ своју одлуку да се пописни обрасци штапају искључиво на латиничном писму.

„Обавјештавамо вас да је Завод за статистику обрасце који ће се користити у Попису становништва, домаћинства и станова у 2011. години штапало на латиничном писму. Сматрамо да је наша одлука у складу са чланом 13, став 2, Устава Црне Горе („Сл. Лист ЦГ“ бр.1/07) који каже да су ћирилично и латинично писмо равноправни. Да је тако, указаћемо на два аргумента:

Затирање нације

1. Уважавајући масовност акције и учешће великог броја грађана у истој, Завод је припремио „угледне“ упитнике на свим службеним језицима сходно Уставу, као и на енглеском и руском језику. Процедура пописивања подразумемијева да пописивач уписује податке у пописне обрасце. Пописни обрасци су намијењени пописивачима, а грађани могу извршити увид у исте. Поред уобичајених образаца на латиничном писму, сваки пописивач са собом има обавезу да носи и посебно припремљену књигу „Обрасци на језицима из Устава Црне Горе, и енглеском и руском језику“, које ће лицима која то желе омогућити увид у пописне обрасце који су одштампани и на ћириличном писму;
2. И поред тога што су обрасци штампани на латиничном писму, уколико грађанин жели, пописивач може уписивати одговоре и на ћирилици;
3. Да поштујемо Устав показује и чињеница да је наше искуство у реализацији Пописа као најсвеобухватније статистичке акције, потпуно исправно у погледу поштовања равноправности писама. Пописи се реализују након истека десетогодишњег периода, прошли Попис становништва (2003) реализован је са обрасцима који су штампани на ћириличном писму, а Попис становништва 2011. планиран је са обрасцима који су штампани на латиничном писму.

Захтјев да се штампање образаца штампа на било који начин, а осим тренутног предлога МОНСТАТ-а, и то три дана пред сам почетак Пописа, технички не би могао бити изведен, прво у смислу процјене потребног броја образаца (теоријски потребно би било штампати исти број образаца на једном и другом писму); друго, велики број образаца које би пописивач морао носити са собом смањило би квалитет акције или повећао потребу укључивања додатног броја пописивача (теоријски пописивач би морао носити најмање два пута више материјала у односу на тренутно стање); треће, отворило би се питање штампања образаца и на осталим језицима из Устава.

Поменута ситуација створила би услове за техничку неизводљивост Пописа 1. априла, и то на традиционалан начин или биласком грађана „од врата до врата“.

Након усвајања Закона о Попису, а сходно члану 10, надлежност за креирање методологије је на Заводу за статистику, и са тим у вези сматрамо да је Методологија коју смо припремили, као и наша одлука да штампамо обрасце на латиничном писму у складу са Уставом, Законом о Попису, Законом о статистици, Кодексу праксе ЕУ статистике, и оно што је најважније, у складу са међународним регулативама које дефинишу реализацију пописа становништва.

Попис нелегитиман

Из свих ових дописа и наведене кореспонденције јасно се види у којој мјери се крше уставна права српског народа у Црној Гори. С тим у вези Српски национални савјет упутио је отворено писмо предсједнику Црне Горе, господину Вујановићу, у којем се, између осталог, наводи: „У Вашем одговору нема осврта на суштину нашег захтјева и као објашњење нам достављате одговор директорице Завода за статистику Црне Горе, мр Гордане Радојевић. Из тог писма јасно се може закључити да процес пописа становништва у Црној Гори за Србе неће бити легитиман, зато што се драстично крше Уставом гарантована права на равноправност ћириличног и латиничног писма, члан 13 Устава Црне Горе, а српски народ је тим поступком доведен у неравноправан положај.

У допису Завода за статистику наводи се да су обрасци штампани искључиво на латиничном писму. То говори да није испоштована уставна одредба по којој су ћирилично и латинично писмо равноправни у Црној Гори. Наиме, одговорни људи у МОНСТАТ-у покушавају да право на употребу ћириличног писма подведу под третман обезбеђивања пописнице на службеном језику и језицима у службеној употреби.

Наводи Завода да је Устав Црне Горе, тј. дио који се односи на равноправну употребу оба писма, испоштован стога што је попис 2003. обављен на обрасцима исписаним ћириличним писмом, те да се овај из 2011. обавља на латиничним пописним листићима потпуно су неаргументовани и неприхватљиви јер се ради о два различита устава и двије различите државе.

Аргументација Завода за статистику да је штампање ћириличних пописних листића немогуће због кратког временског рока и трошкова наводног штампања нових 700 хиљада образаца за попис, као и да Закон о попису, члан 10, омогућава тој институцији надлежност за креирање методологије показује намјеру ове институције да се попис становништва у Црној Гори спроведе на штету српског народа и с намјером постизања пројектованог резултата.

Надлежност ове институције за креирање методологије у складу са Законом о попису не подразумемијева и могућност кршења Устава Црне Горе. Пописни обрасци могли су на истом папиру бити штампани и латиничним и ћириличним писмом, што би задовољило уставну регулативу и не би довело у питање регуларност пописа становништва у Црној Гори. Попис се у исто вријеме спроводи у Хрватској, а у току ове године биће спроведен и у осталим земљама региона. У упоредној регулативи јасно се може видјети да је Србима у државама региона омогућен попис на српском језику и обрасцима штампаним на ћирилици, и у Хрватској и у Македонији, а исто ће бити и у Босни и Херцеговини. Дискриминација српског народа у Црној Гори је очигледна јер је Албанцима омогућено да се изјашњавају на пописним обрасцима штампаним на албанском писму и албанском језику. То право, макар оно било и Уставом дефинисано, немају само Срби у Црној Гори. С обзиром на наведене чињенице, овакво спроведен попис српски народ не може прихватити као валидан.

Сва упозорења Српског националног савјета на обавезност поштовања Устава Црне Горе нијесу уважена. Попис становништва је почео и биће спроведен у предвиђеном року. Запрепашћује неангажованост по овом питању политичких партија које у највећем проценту гласа српски народ.

Српски национални савјет покренуће пред надлежним судом тужбу против дискриминације и непоштовања Устава.

(аутор је предсједник Српског националног савјета)

Крајишка рашомонијада (1)

Пише: Петар Штиковац

Усташлук је грешан плод са још грешније хрватске клерофашистичке њиве, на којој је вражије сјеме обилно понијело плодом, јер је засијано и његовано „брижном“ руком испод ватиканског благослова. У Крајини, овом нашем српско-хрватском додиру свјетских култура и вјера, латинска татула се прихватила дубоким коријењем, понијела богатим родом зла, широко око себе сјеме расула, а још дубље и земљу и људе отровала.

Оно што онеспокојава ово вријеме је, ако не већ изгубљена, оно свако истанчала Нада да за обиље постојећег и најављеног зла нема ефикасна лијека, ни поуздана трнокопа. Да ли је и овај српски покушај преплитања дотрајалог југословенског тора само још једна илузија о могућем „суживоту“ вука и јагњета?

Крлежа и Бакарић – свилени салонски комунисти – суштински резервни црвени магови црне ватиканске интернационале, двојица познатих „камионџија“ високе националистичке категорије, кажу да је у рано прољеће 1941. године „увезено“ тек два камиона усташа, који својим злочинима нијесу могли инфицирати хрватски народ и усмртити толико људи „међу којима је био и знатан дио Срба“.

Истина је: учинили су више него што су и могли, али не и колико су хтјели. Уморили су „само“ милион Срба и то, како Крлежа „објашњава“, са „озбиљним“ разлогом: „Двадесет пет година Срби су псовали мајку мајчину Хрватима. Када се овима пружила прилика да им врате, учинили су“.

Из многих „разлога“ изостала је одговорност због почињених злочина над злочинима, међу којима су:

– из **авнојевских** уста „цијела народа“ наглашено изражено идеолошко „упозоравање“;

– дуга рука Ватикана својом „милошћу“ досегла је до свих хрватских злочина над православним Србима, и бранећи себе – штитила је и „чедност“ католика у Хрватској;

– преполовљена немоћ међусобно закавжених и недокланих Срба, кроз оптику идеолошког нововјерја, у дојучерашњим кољачима „видјела“ је своју сутрашњу „браћу“.

Тако је „нова“ Хрватска, преко српског наивлука ушловила у луку земаља побједница, у којој је пола вијека остала притајена и заштићена зона неофашистичког сјеменишта. Са њима је победила „поражена“ идеологија која је опстала под мимикријом блиједо „промјењених“ боја, у којој су „побједници“ послужили као лажна бижутерија за свакодневну употребу и дугорочне обмане.

Од свих злом обиљежених народа, само је хрватски народ из своје утробе пакленог духа изродио толико „убица у божије име“, гдје у просјеку, **свака хрватска обитељ на души носи бар једно монструозно убиство недужног Србина**. (Није ни чудо јер се ради о народу над чијим „блаженим миром“ бдију „духовни“ пастири, од којих су се двије трећине доказали као најмонструознији злочинци). И када су Срби, почетком свог црног стољећа били у најтешњим коалиционим наклоностима, и тада су као непоправљиво безазлена наплата овца, трчали за својим вуком.

Хрватски усташлук је додатно унакажено лице германског нацизма овог граничног простора, на којем је оставио неизбрисиве трагове злочин геноцида којим се насљедне генерације злочинаца не само поносе, већ желе и да га наставе, обиљеже истом оном бестијалном страшћу пробуђеном са најтамнијег дна патологије духа и поремећеног ума.

Својом колективном свијешћу – народном саборношћу – ослоњени на своју народну Вјеру која им је, уз вјерски, сачувала и национални идентитет обиљежен изворном хришћанском етиком, Срби у Хрватској су, са тим и преко таквих духовних дарова, живјели изнад понижавајуће историјске збиље. То им није олакшало трагику (су)живота, али их је одржало у моралном достојанству трајања које обавезује и потомство. Оно што је Србе узнијело – Хрвате је суновратило.

Те околности, као и трагична искуства која су их већ толико пута потврдила, опомињу Србе да је **заборав прошлости раван српском опроштају, али од сопствене будућности**. Срби Крајине су ту да **праштају мјером којом „покајници“ искрено признају своја злодјела над ближњима**. Србима ваља преврнути и шавове „нове“ одоре ако даје нафталином зла времена, али да стално преиспитају – наново поставе или препознају – заборављени темељац својих повјерених животних упоришта. Иза тог темељног међаша **ваља им окупити све своје расуте снаге** – мали народи у несрећним приликама потпуног истребљења и поготово – како би трајније исписали заштитну повељу сопствене будућности. И гдје год да су, и било како да им је, **цијеном свог опстанка морају да памте: док Хрвати лажно забораве, једино злочин истином овјеравају, дотле се српске приуштасхе у дјецу куну док родитеље продају – све што је српско иза себе укаљано остављају**.

Ни српска крв није пошто пређе бјеше

Почетком деведесетих година прошлог вијека, Срби Крајине пружили су организовани отпор хрватском државном насиљу, којим су из статуса равноправног народа преведени у грађане другог реда, да би тај „реметилачки фактор“ – латински разрађеном и већ уходом методологијом различитих облика дискриминације (од оних психолошке нарави, свакодневних и на сваком мјесту, појединачних и групних, до више или мање прикривеног па и отвореног терора државе) – свели на „прихватљив проценат“ житеља Хрватске.

Тај отпор није, ма колико год бар у свом почетку и за ширу јавност био „непрепознатљив“, био нимало случајан, јер се, код национално буднијег дијела крајишких Срба темељио и одржао на сталним и континуираним „опоменама“ које су биле дио свакодневне хрватске политике, посебно према Србима.

Да се не заборави

Још током НОБ-а било је примјетно да КПХ својим гласним интернационалним „опредјељењем“, конспиративно штити и одржава свој уско национални карактер, те се још у ратном вихору на волшебан начин замењу трагови њених југословенски оријентираних кадрова. У различитим приликама гину с леђа, а они од којих пострадаше, уз све почаста, најгласније их оплакаше. Посљедња таква група личких комуниста Срба – позната као „тврдо језгро“ КПХ – доживела је судбину голооточких „преваспитавања“ иако је „посљедњи“ страдалник због југословенског опредјељења био један изузетно и досједан човјек – Хрват Милош Жанко. Његовим одласком КПХ је коначно иза себе затворила, забравила врата свог националистичког уторења.

Било је то искуство које ће у времену „преокрета“ постати једним од разлога, због којих дио српских комуниста у Крајини није темељио свој политички ослонац на програму обновљених мамаца старих обмана „реформисаних“ Рачанових комуниста, без обзира што су и сами још кашљали на тамјан и „хватали се за дугме“ на све што је било национално препознатљиво. Нијесу били идеолошки искључиви, нити су се јавно, поготово не организирано, супротстављали српском националном покрету у Хрватској. Временом ће и сами постати његов активнији дио и без обзира што су храмали на једну ногу, с времена на вријеме се базирали на ону „страну“ са које су дошли, остали су са народом дијелећи његову неизвјесну судбину. Било је то **први пут у српској историји да Срби нијесу кренули једни на друге.**

МАСПОК је био нагли налет „хрватског прољећа“ које је расанило и Србе – масовно распршило њихове илузије да су се Срби и Хрвати коначно препознали као браћа. Срби су своје жртве из времена „великог злочина“ већ били препустили забраву – сада су у њиховој, трагичном судбином одређеној прошлости, препознали сопствену „будућност“. Пробуђене сумње у неприкривене сјетве хрватског прољећа, врагиле су српске мученике са „онога свијета“ међу недоклане пред докољем, и својим васкрслим „присуством“ одржале их да релативно будни дочекају посљедњу деценију свог изгубљеног вијека – вријеме трагичног расплета „српског питања у Хрватској“. Са својих мртвих предстража жртве „великог злочина“ спасиле су недоклане Србе да им се, са истим посљедицама, 1991. године не понови 1941.

Мртви су стали испред живих. И заиста „... као и обично све убице преваре се у рачуну „Убијени продужују улогу у друштву, не мању него што су играли прије смрти“, поучава свети владика Николај, управо оно у што ће се Срби Крајине и сами увјерити.

Ако је у овом свијету обмана и насиља коме стало до Истине као недужног услова опстанка, поготово малих народа, ваља нам казивати Истину и само Истину, па и онда када њене чињенице, више или мање, оспоравају сопствене наклане и очекивана надања.

Када је у питању српски отпор у Хрватској, поред времена и већ добро познатих (не)прилика у којима настаје, ваљало би препознати и његова прва жаришта као кључне догађаје који су му одређивали карактер, трајање и саму његову „коначну“ судбину.

Блиски додирни људи, које је Велебит „раздвајао“, а животне потребе и историјске околности међусобно повезивале, гдје су различити културни додирни остављали своје посебне трагове, које су историја и заједничка Вјера држале под истом капом, поготово њихово новије наслеђе, „издвојили“ су Православну Далмацију и Лику од остатка Крајине, чија ће „посебност“ нагласити и одредити њихову иницијалну улогу у националном покрету Срба у Хрватској.

Српски покрет у Хрватској, а потом и први облици физичког отпора хрватском државном безаконју, бар у својој почетној фази, везани су за просторе Православне Далмације и увијек непокору склоне и бунтом инспиративне југозападне Лике. Поред граничарске традиције коју дијеле са остатком Крајине, сјеверну Далмацију и Лику међусобно повезују и уже „везе“, од оних карактерних, проистеклих из менталне структуре динарског типа човјека, па до оних историјски условљених – непредвидљивог реаговања, хајдучко-ускочке покретљивости, спремности на брзу и одлучну акцију на неизбјежне изазове...

Оно што је трајно међу њима као искон постојања и опстанка на овим просторима, лежи у колективној реакцији – што су ближе и директније изложени западном и католичком притиску, утолико се више окрећу Истоку и бивају тврђи Православци. Већина далматинско-личких Срба често су прије и више Руси него Срби, а нијесу ријетки ни они који су већи Руси и од самих Руса. Како су Русија и Руси далеко, они су тај пут прелазили и стизали до „Маракане“ и делија. То је заиста њихов заједнички прозор у свијет, утолико шири и **свјетлији** уколико свијет католицизма суровије потезе на њихове биваке и душе.

Тајна арапских револуција

Дириговани хаос у режији НАТО-а

- *Можје се закључити да се у геополитичком преуређењу света америчка доктрина „диригованог хаоса“ на северу Африке у пракси показала као веома ефикасно средство за постизање постављених циљева, уз прихватљиве финансијске издатке. Америка је, сада је то очигледно, успела да направи „фабрику револуција“ преко које је у стању да разара један за другим целе регионе, да преформатира геопросторе*
- *У основи доктрине „диригованог хаоса“ је директна дестабилизација ситуације у одређеној земљи, стимулација протеста уз ангажовање криминалних елемената и организација смене власти путем војне побуне, наводних демократских избора и другим путем*

Немири који су почетком 2011. године захватили Тунис а онда се проширили на више земаља Блиског истока и северне Африке изазвали су талас промена назван „арапским револуцијама“ или „револуцијом хлеба“. Аутократски режими, лоше економско стање и осиромашење становништва су на први поглед главни разлози масовног бунта. Убрзо се, међутим, појавила сумња да немири и преврати до којих је дошло ипак нису само резултат незадовољства грађана, већ да се у позадини тих веома турбулентних догађаја крију много озбиљније стратешке игре и интереси великих сила. Све је почело у Тунису, да би се сукоби демонстраната с полицијом, каткада и са армијом, пренели на Египат, Јемен, Иран, Алжир, Ирак, Бахреин, Јордан, Кувајт, Либију, Џибути, Мароко, Саудијску Арабију, Судан, Сирију. Протести су довели до одласка прозападних режима који су важали за умереније у региону, председника Туниса Зина ел Абидина Бен Алија с власти, после 23 године владања, и Хоснија Мубарака у Египту, који је на власти био 30 година, а жестоко је уздрман режим Муамера Гадафија који влада Либијом пуне четири деценије. Врхунац процеса „арапских револуција“ је војна интервенција неколицине западних земаља предвођених Америком у Либији, која је заснована на Резолуцији СБ ОУН 1973 којом је уведена зона забрањеног лета над том северноафричком земљом и одобрена употреба „свих неопходних мера“ за заштиту цивила од напада Гадафијеве војске.

Једно од најраспрострањенијих објашњења за процес арапских револуција је дуготрајна ауторитарна владавина, репресија и полицијска бруталност, сиромашно стање већине становништва, огромна корупција, незапосленост, лош образовни систем, недостатак слободе говора, контрола медија... Демонстранти су, уверени да им актуелни режими не могу осигурати потребан животни стандард, поставили политичке захтеве тражећи смену власти и демократизацију друштва. Такво објашњење на први поглед изгледа убедљиво, али када се ситуација детаљније и свестраније анализира, произилази да није тако. Теза да у основи поменутих догађаја леже социјално-економски узроци изазива сумњу из простог разлога, што су немири захватили и земље које се не могу означити сиромашним. Тако су Кувајт, Бахреин, Тунис, Либија па и Иран, према годишњим приходима по глави становника значајно испред, на пример, Бугарске, која је чланица Европске уније и низа других земаља. Чак је и сиромашни Јемен по том критеријуму изнад многих земаља света. У том смислу је Либија, која је доживела најтежу дестабилизацију и најжешћи удар САД и неколико земаља НАТО-а, посебно занимљива. За разлику од других земаља у развоју, Либија се стварно претворила у успешну земљу. То најбоље показују бројке. До фебруарских догађаја 2011. године БДП по човеку, обрачунато према потрошачкој снази, износио је 13.800 долара, више него двоструко од

Египта и Алжира, и један и по пут више него у Тунису. У Либији ради десет универзитета и 14 научно-истраживачких центара, постоје дечје предшколске установе, школе и болнице које задовољавају светске стандарде. По дужини трајања људског живота Либија заузима прво место у Африци – 77 година. Либија се нашла и у Гинисовој књизи рекорда као земља у којој је, у периоду 2001-2005. година, био најнижи ниво инфлације – 3,1 одсто. У Либији је свако зарађивао онолико колико је било довољно за задовољење личних физиолошких потреба – хлеб и остали прехранбени производи су били јефтине, превоз и гориво су практично били бесплатни, а сво становништво Либије је имало бесплатно пребивалиште.

Дириговани хаос

Економски и социјални проблеми у земљама захваћеним протестима су, наравно, неспорна чињеница. Арапски свет представља регион који располаже са 56 одсто доказаних светских резерви нафте и у коме је 60 одсто становништва, од укупно 325 милиона, млађе од 25 година, али је и поред изузетног природног богатства у њему незапосленост највиша на свету. Тај регион, познат и као МЕНА, што је англиски акроним за Блиски исток и северну Африку, је релативно успешно пребродило глобалну финансијску кризу од 2007. до 2009. године, достигавши 2010. године раст бруто националног производа од пет одсто, али су социјалне разлике у арапском свету, упркос привредном опоравку, драстичне. Више од 20 одсто Египћана живи са мање од два долара дневно, што је испод границе сиромаштва по стандардима Уједињених нација. У најсиромашнијим египатским породицама стопа смртности новорођенчади износи

Већ виђено

76 на 1.000 становника, а у најбогатијим је та стопа више него двоструко мања, 30 на 1.000. У Алжиру испод границе сиромаштва живи 23 одсто становништва, у Мароку 15, у Тунису 12,8, Либији 7,8, док је у Јемену чак 45 одсто становништва сиротиња. Регион МЕНА има највећу стопу незапослености на свету: 14,7 одсто – готово три пута више од глобалног просека који износи 5,7 одсто. Само 30 одсто универзитетски образованих Арапкиња данас у региону има посао. Званични подаци показују да је незапосленост у Мароку 9,2 одсто, Алжиру 9,9, Тунису 14, Египту 9,7. Међу арапском омладином, млађима од 25 година, од Тнагера до Катара, стопа незапослености свакако је виша и пење се на преко 30 одсто. Да би остварио постојани економски успех у следећих десет година, регион треба да оствари привредни раст од 4 до 6,5 одсто, и створи 18 милиона нових радних места, што је „судбоносни изазов“ земаља МЕНА. Ако се изузму нафтом богате земље Персијског залива, Блиски исток и северна Африка суочавају се са низом стратешких ризика, од акутног мањка воде за пиће, енергетске зависности и мањка улагања у инфраструктуру до ендемске корупције и неефикасне бирократије.

Захтеви за бољим животом и демократизацијом су били само повод за покретање одређених слојева становништва на протесте који су били усмерени на промену режима. Ко је заправо покренуо ланац арапских револуција и с којим циљем, и даље представља одређену непознаницу. Да би се добио одговор на ту дилему, треба одговорити на кључно питање: коме је то од највеће користи, при чему је полазно становиште да су у Африци снажно присутне САД, ЕУ, Русија, Кина, али и Индија и Бразил. Прво треба констатовати да су нереди захватили само неке арапске земље, дакле, не све. Сценарио дешавања је готово идентичан у свим земаљама захваћеним протестима. Оно што даје снагу оцени да су збивања на арапском истоку карика у истом ланцу и да је сам процес био споља планиран и координиран, је чињеница да се теоријска основа арапских револуција у потпуности уклапа у америчку теорију „диригованог хаоса“, која је позната и као теорија „контролисане нестабилности“. Међу ауторима те теорије су изузетно утицајни људи, попут идејног носиоца америчке светске хегемоније Збигњева Бжежинског који је најутицајнији саветник Барака Обаме, као и Стивена Мана који је још 1992. године објавио, у часопису Националног војног колеџа у Вашингтону, рад „Теорија хаоса и стратешка мисао“, а који је касније био директно умешан у тзв. цветне, односно обојене револуције у неким земаљама бившег Совјетског Савеза.

У основи поменуте теорије која је прерасла у доктрину „диригованог хаоса“ налази се директна дестабилизација

ситуације у одређеној земљи, стимулсање протеста уз ангажовање криминалних елемената и организација смене власти путем војне побуне, наводних демократских избора и другим путем. Савет за међународне односе, који окупља најважније америчке стратеге, објавио је 2005. године извештај под насловом „Подршка арапској демократији: зашто и како“. Радну групу је предводила Медлин Олбрајт, бивши државни секретар у САД. Она је своју академску каријеру започела код Бжежинског, који је идеолог америчке спољне политике последњих 40 година. Још пре поменутог извештаја Бжежински је изнео своје процене да је демократизација арапског света неминовна. „Нове технологије, као што су глобалне ТВ мреже, Интернет, и свима приступачна телефонија, неизбежно воде ка порасту свести арапске омладине и тежњама ка политичким и друштвеним променама“. Тај покрет, чију је концепцију разрађивао, Бжежински је назвао „Светско политичко буђење“. Управо су нове технологије о којима говори Бжежински послужиле за покретање демонстрација у арапским земаљама. Амерички проблем је једино, како је то Бжежински осмислио а Олбрајтова преточила у извештај Савета за међународне односе, како да тежње ка бољим условима живота ставе у функцију америчких интереса. Решење је нађено релативно лако. Америчка политика на Блиском истоку и у северној Африци последњих деценија своди се на то да буду контролисани и владари и њихова опозиција. Промене су више персоналне него стратешке природе. Амерички политички аналитичар Ендрју Гевин Маршал недавно је јавности представио своју визију америчке политике у региону богатом нафтом. Све се своди на то да је „демократске“ владе лакше контролисати од оних ауторитарних. Код „демократских“ власти, посебно у земаљама без икакве демократске и парламентарне традиције, лако је дестабилизovati оне владе које се одлуче да не буду по вољи америчких ментора, на тај начин што се спровоцирају ванредни избори, на којима ће победити дотадашња опозиција. А и власт и опозиција су америчке марионете – једни више, они други мање.

Амерички пројекат „Велики Блиски исток“

Пре неколико година организација Freedom House, коју финансира Џорџ Сорос, лансирала је програм „Ново поколење адвоката“ у оквиру кога се група египатских „новинара, адвоката и других активиста који иступају за демократске реформе“, срела у Вашингтону с тадашњим државним секретаром Кондолизом Рајс. У мају 2009. године саопштено је да је група посетила и „државне чиновнике САД, чланове Конгреса и аналитичке центре“. По повратку у Египат активисти су добили мале грантове, на пример за пропаганду политичких реформи посредством социјалне мреже Facebook и СМС порука. А у 2010. години Соросев институт „Отворено друштво“ финансирао је грант назван „Може ли се захваљујући Твитеру наћи пут до демократије“. Управо су „Фејсбук“ и „Твитер“ постали основна средства организације „револуције“ у Египту. „Национални фонд подршке демократији“ и Џорџ Сорос су уложили милионе долара у припрему северноафричких учитеља, адвоката, новинара и младих активиста. Од 2009. они су више него двоструко почели свој програм обуке.

Пре неколико година, Кондолиза Рајс је обзнанила пројекат „Великог Блиског истока“, којим је предложена демонстрација проамеричких диктаторских режима и довођење на власт исто толико проамеричких „демократских“ снага. Кондолиза Рајс је говорила да је тај пројекат у суштини продубљивање демократије.

Крајем јануара 2011. године Бела кућа је саопштила, да је председник Обама знао за сазревајуће кризе у Тунису, Египту, Бахреину и Јемену, па је још у августу 2010. године наложио да се припреми тајни извештај о ситуацији у арапским

земљама. Тешко је отети се утиску да је тај тајни извештај био заправо сценарио по коме Америка треба да искористи предстојећу експлозију у арапским земљама. Многи стратешки аналитичари говоре да су САД и њихови савезници скројили план контролисања кризног жаришта на Блиском истоку и северу Африке. Неки су отишли даље тврдећи да тај план треба касније проширити и на Балкан. Руски експерт Владимир Офтичински износи веома занимљиву тезу тврдећи да САД успевају у дестабилизацији „револуције“ у којој председник Обама на крају успева да народу украде „револуцију“. По свој прилици, широка операција арапских револуција изводи се у оквирима глобалног преуређења света и има за циљ смену руководиоца три државе на северу Африке, које су од стратешког интереса за САД у дугорочној перспективи. За такав успех требало је суспендовати француски утицај, што више ослабити утицај Русије и зауставити кинески који је почео озбиљно да се шири на афричком континенту. Да је процес „арапских револуција“ од глобалног значаја, потврдио је и руски председник Медведев који је рекао да се као резултат нереда и преврата на арапском истоку очекују глобалне историјске промене. На пример, „може бити речи о дезинтеграцији великих густо насељених држава на мале делове... то ће означавати пожаре у наредним деценијама“. На овом месту се долази до питања сукоба интереса великих сила на афричком континенту као једног од кључних разлога за догађаје који потресају север црног континента. Пре тога треба појаснити значај Африке за глобалну енергетску безбедност.

Отимање нафтних резерви?!

Укупне нафтне резерве афричких земаља износе 16,6 милијарди тона, што чини 10 одсто светских резерви. Према том показатељу, испред Африке су само Блиски исток и Евроазија. Притом се нова налазишта у Африци откривају сваке године. Светски лидери према доказаним резервама нафте су Либија (5,7 милијарди тона), Нигерија (4,8 милијарде тона), Ангола (1,8 милијарди тона), Алжир (1,5 милијарди тона) и Судан (0,9 милијарди тона). И гасни ресурси афричког континента су значајни. Они износе 14.65 милиона кубика, што чини 7,9 одсто светских резерви. Према доказаним резервама природног гаса, Нигерија и Алжир (5,22 и 4,5 милиона кубика) позиционирани су на седмом, односно осмом месту у свету. Алжир је трећи извозник гаса а 12. извозник нафте на свету. Тим драгоценим енергентима располажу и Египат, Тунис, Мароко. Тунис је био под доминантним француским утицајем а француске инвестиције су присутне у скоро свим секторима привреде. Анализа египатске економије изнела је на светлост дана помало неочекивану чињеницу да је она дубоко и чврсто повезана с економијом Русије, иако је Египат водећи амерички савезник на северу Африке.

Либија, која је чланица ОПЕК-а, располаже са највећим доказаним резервама нафте у Африци, односно 44 милијарде барела петролеума и са 657 милијарди кубних метара природног гаса (3. место у Африци). Либија је четврти афрички извозник нафте, а 12. светски извозник, при чему 85 одсто извоза пласира на тржишту ЕУ, од чега трећина иде за Италију. Суштина борбе за ресурсе у Либији није у томе колики су тренутни капацитети, већ у томе да Либија има огромне неистражене територије за којима жуде стране компаније. Такође, треба узети у обзир да Либија има веома квалитетну сирову нафту са јако малим процентом сумпора. Такву нафту је много лакше технолошки и финансијски рафинисати него „црну“ сирову нафту из Саудијске Арабије. „Слатка“ либијска нафта је такође еколошки чистија. Главни погони за експлоатацију гаса налазе се на северу земље у близини Триполија у коме Гадафи још увек има власт. С друге стране, „Бритиш петролеум“, „Шел“, „Ексон“ и „Оксидентал холдингс“ налазе се у „источном блоку“ у близини

Сирта, на територији коју контролишу побуњеници. Инвестиције тих компанија у сиртски басен су велике, а треба поменути да је та регија већа од Белгије, на пример. „Бритиш петролеум“ експлоатише нафту на 54.000 квадратних километара, где је уложио преко 20 милијарди долара. Гледајући по регионима, 14 активних компанија је из Европе, 11 из азијско-пацифичког региона, укључујући и кинеску националну компанију, шест из северне Америке, две из Русије, једна из северне Африке и једна из Јужне Америке, што говори о широкој географској присутности инвестиција у Либији, самим тим и о политичким интересима. Интересантно је да баш ових дана, према важећим уговорима од краја шездесетих година прошлог века, либијска нафтна компанија треба да постане већински власник експлоатације већине нафтних поља у Либији.

Ти веома значајни енергетски ресурси на северу Африке су од стратешке важности за водеће светске силе. Америку посебно забрињава снажно позиционирање Русије и Кине на том подручју. Једна студија коју су 2006. израдили економски стручњаци НАТО-а упозорила је да би Русија могла да оснује гасни картел са Алжиром, Катаром, Либијом, земљама централне Азије и највероватније Ираном. Циљ Русије је да се као суперсила преко енергетског сектора на велика врата поново врати на светску политичку позорницу. Током посете шефа руског „Гаспрома“ Милера Либији, Гадафију је понуђено да „Гаспром“ купи све будуће либијске извозне испоруке нафте, гаса и течног природног гаса. „Гаспром“ је тада најавио да планира формирање заједничког предузећа са либијском националном нафтном корпорацијом и изградњу гасовода до Европе. Тај руско-либијски гасовод био би одговор Москве најављеним плановима ЕУ да гради гасовод испод Средоземног мора са неком од држава северне Африке, Алжиром или Мароком.

Кина је, после САД, постала други економски партнер Африке. Робни промет Кине и Африке достигао је, 2008. године, 107 милијарди долара. А директне кинеске инвестиције у афричке земље износиле су исте године 5,49 милијарди долара. Један од кључних механизма кинеско-афричке сарадње постао је „Форум сарадње Кина-Африка“, у чијем саставу су, осим НР Кине, свих 49 афричких земаља које имају дипломатске односе с Пекином. Око трећине кинеског увоза нафте отпада на афричке земље. Године 2006. Ангола је, престигавши Саудијску Арабију, постала главни испоручилац нафте у Кину. У енергетици Кина је највећи партнер афричких земаља као што су Судан, Ангола, Нигерија, Екваторијална Гвинеја и Демократска Република Конго. Значај који се придаје Африци у концепцији кинеске енергетске безбедности у овом тренутку је испред значаја који се придаје земљама Персијског залива, Русији и Казахстану. Захваљујући стратегији која се успешно супротставља принудној демократизацији по америчком моделу, Кина се учврстила на позицији главног пријатеља и савезника афричких држава, што веома смета америчким интересима.

Већ виђено

Вратимо се САД и њиховој ударној песници НАТО-у који намерава да под своју капу стави комплетан афрички континент. У том смислу, у Бриселу је припремљен договор о војној сарадњи 53 државе чланице Афричке уније са чланицама НАТО-а. Црни континент се убрзано претвара у ново бојиште на којем снаге одмеравају највеће светске силе – САД, ЕУ, Кина и Русија, али и Индија, Бразил... Док САД и ЕУ своје планове обједињују под активношћу НАТО-а, што јасно наглашава војну сферу њиховог интересовања, Кина и Русија су сопствено присуство у Африци до сада дефинисале претежно пословима из сфере енергетике, тачније истраживања и дистрибуције нафте и гаса. Али, и војном сарадњом, тачније продајом оружја. Оно што везује све поменуте геополитичке играче, а што прераста у сукоб интереса, управо је то – снабдевање оружјем афричких армија. Иза потенцијалног договора НАТО-Афричка унија не крије се ништа друго до блокирање руског и кинеског наоружања. Уколико би договор био прихваћен од стране чланица Афричке уније, био би то прави шамар Кини и Русији. Четири чланице Афричке уније – Алжир, Египат, Мауританија и Тунис – већ сарађују са Алијансом у оквиру програма Партнерство за мир. Сличан статус има и Мароко. Склапање споразума НАТО-Афричка унија практично би бројност Алијансе увећало за педесетак нових држава. Русија и Кина таквим развојем догађаја сигурно не могу бити задовољне, пошто би њихово могуће одсуство из даљих војних планова афричких држава, осим губитка тржишта наоружања, драстично пореметило распоред снага на континенту. „Арапске револуције“ суштински мењају управо распоред снага у Африци, у овој фази на њеном северу.

Колики је значај тржишта оружја види се на примеру Либије чија је дестабилизација већ довела до огромних губитака у руској привреди. Русија и Либија су 2008. године закључиле неколико споразума о куповини руског наоружања у укупном износу од 2,2 милијарде долара, а у јануару 2010. на износ од 1,3 милијарде. Сада је реализација тих споразума прекинута. Осим тога, до увођења санкција Либији привођен је крају рад на припреми још неколико значајних споразума о куповини руског наоружања. Добит коју ће руски одбрамбено-индустријски комплекс изгубити због либијске кризе износи око четири милијарде долара.

Ко је из арапских „револуција“ највише профитирао

После успеха у Тунису и Египту, ток реализације пројекта „Велики Блиски исток“ пореметио је либијски лидер Мамер Гадафи, који је по ко зна који пут помрсио све конце САД. Он је као и до сада „тврђ орач“ за Запад. Управо се у Либији прекинуо ланац – Гадафи је фактички, бар привремено, спасао лидере неких арапских земаља, који су се налазили на „листи чекања“. Процес се, међутим, наставља. Како год да се заврши криза у Либији, она више неће бити иста држава као пре избијања сукоба. Либија, због које је заправо и вирус „јасминских револуција“ убачен у арапски свет, је прак-

тично подељена земља и САД и НАТО снагом „Одисејеве зоре“ неће дозволити да се поново уједини, бар не док у Триполију не буде инсталиран проамерички режим.

На крају треба одговорити на питање ко је из арапских револуција највише профитирао. Незадовољни народи који су учествовали у демонстрацијама сигурно нису добили ништа суштински ново и боље, и даље су удаљени од истинске слободе, економског просперитета, социјалне правде, демократије. Остварени резултати су, међутим, у целини позитивни за САД. Осим што су успостављени политичка доминација и поуздана контрола најкрупнијих нафтних и гасних налазишта и саобраћајница, САД ће овладати и значајним тржиштима за пласман, у првом реду свог наоружања. Утицај и присуство Русије, Кине али и Француске која као предводник војне интервенције у Либији настоји да умањи сопствени геополитички губитак, и других земаља ЕУ биће значајно редуковани. А ништа није мање значајна и чињеница, да регион Магреба остаје у доларској зони. Многи аналитичари сматрају да је изазивање дестабилизације севера Африке један од начина за олакшање светске економске кризе. Отварање кризног жаришта поготову у богатим или геополитички важним земљама доприноси војној индустрији САД и њиховим савезницима. Унутрашњи немири и рушење инфраструктуре отварају могућности западним фирмама које држе монопол повећањем продаје. Поучени из искуства Ирака, поручени послови не морају да се изводе, а новац може унапред да се наплати. Успостављеном праксом продаје оружја заливским земљама јавна је тајна да се један део уговореног оружја достави, а други део уговора, који је обично и скупљи, само наплати, док се новац подели међу заступљеним странама! Већ је успостављена пракса да берза реагује на кризне ситуације и шпекулацијама око цене нафте, нафтни картели остварују додатне абнормалне профите. Процесом арапских револуција САД су инсталирале своју моћ на Медитерану ради овладавања тржиштем и природним ресурсима земаља северне Африке. Речју, стратешка битка за Африку је изазивањем арапских револуција ушла у одлучујућу, крајње турбулентну фазу.

Може се закључити да се у геополитичком преуређењу света америчка доктрина „диригованог хаоса“ на северу Африке у пракси показала као веома ефикасно средство за постизање постављених циљева, уз прихватљиве финансијске издатке. Америка је, сада је то очигледно, успела да направи „фабрику револуција“ преко које је у стању да разара један за другим целе регионе, да преформатира геопросторе. Један од аутора доктрине „диригованог хаоса“, Стивен Ман, изјавио је још 2008. године да је Белорусија једина земља у којој није успео да оствари постављене циљеве. Али Америка не губи наду. Зато је право питање: Ко је следећи?

Р. В. С.

- Драгану Ђиласу су пре избора за за мене ни ка председника странке извадили слепо црево. Шта ли су извадили Мирку?
- Драгутин Радошковић, директор Пореске управе изјавио да свако ко је при мио миот, треба да остане без имовине. Значи, одоше жути у пролетере.
- Динкић недавно рече да Борис са њим увек зна на чему је. Па и на родна на чему је са обојицом, па их је све до сада трпео.
- Пошто сам више пута чуо да Борис Тадић обожава мајице, припремио сам му на поклон неколико врло лепих, на којима пише: Србија хоће Шешела. Убеђен сам да ће му се сви дати.
- И у иностранству се тешко долази до посла, па се чак и пороцице раздвајају. Ето Ана и Радмила Хрустаковић (снајка и свекрва) једва нашла амбасадорку мења. Једна у Братислави а друга у Риму.
- Ако у општој приватизацији распродамо и амбасаде, по рудица Хрустаковић ће капари са ти бар две, које су за сада узели у закуп.
- Владана Јовић растањан дарограђана чим родителј грождје. Врбе су већ поцадили.
- Већецијанска комисија послала Србији Предлог закона о избору посланика. Остаје само да нам посланике и изабере.
- Владана одлучна да не спушта цену Телуца. Ни провизију.
- Одговорни изминистарства здравља кажу да су пројекти за реконструкцију Клиничког центра и болница били изузетно лоши. Баш ме зашто шта ли је превагнуло да се за такве пројекте одлуче.
- Микију Костићу (МК Комерц) изгледа лоше иде. Сад нема ни она три евра, који ма је купово шећера не, па тражи да му држава бесплатно да земљу да је обрађује.
- Португал се спрема да Европској унији највише распад своје економије. Ови наци не могу ни ко ме да најављују.
- Досадашњи председник САНУ најавио пре по четка изборне скупштине подмлаћивање ове институције и обећање одржао. Изабрали су њега.
- НАТО оптужио Гадафијеве снаге због отварања трезорне побуне није код налазишта Сарир, и то најавио напад на нафту. Напад НАТО-а на Либију се иначе зове напад за нафту.
- Радијали изнели документа који да је докторат Гашић Кнежевића чист плашијат. Могао да му је ментор био Стеван Лилић.
- У новинама вест: Српски пси раде за ФБИ. Новинар је ми сликао дрешане немачке овчаре.

Војислав Шешељ

званична интернет презентација

Започела је осма година тамновања председника Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешеља у Хагу. О кафкијанском процесу века, у коме данас једини политички затвореник у Европи, упркос флагрантном кршењу његових људских и процесних права какво цивилизовани свет не познаје, успева да разори оптужницу, осујети покушај фалсификовања српске историје и разобличи лице и наличје глобализма, можете да се информишете на интернет адреси www.vseselj.com.

На интернет презентацији проф. др Војислава Шешеља можете прочитати и коментарисати најновије вести, видети најаве догађаја, погледати и преузети видео записе са суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима који помаже одбрану др Шешеља.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима су капитална научна дела „Идеологија српског национализма” и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”.

www.vseselj.com

Др Војислав Шешељ

**ХОЛАНДСКИ
КУРВИИ СИН
АЛФОНС ОРИ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**КОРУМПЦИОНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕДЕГАДНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИВНИЦЕ
ВОЛФГАНГ ШОМБУРГ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ПОКВАРЕНИ
МАЛТЕШКИ ПАЦОВ
КАРМЕА АГИУС**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**САМРАЉИНА ГЕЛАНСКА СВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИН**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЈМУН
БАКОНСЕ ЦАСТИС МОЛОТО**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**РЕТАРДИРАНА
ХАШКА ТУЖИТЕЉКА
ХИДЕГАРА УЕРЦ-РЕЦАЛФ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ОЧЕРУПАНА
ХАШКА БУРКА
КРИСТИНА ДАА**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША БАНДИЋ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007

Др Војислав Шешељ

**ХАШКА
ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВАЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАМКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**БАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРЈА
ВЕЧНО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ЕВРОПСКА УНИЈА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**СРПСКИ
БАРОН МИНХАУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**САНАДЕРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОКНО
ЈАН БОНОМИ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**ЈУЖНОКОРЕЈСКА ГИЈДА
О ГОН КВОН**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИЊИЋА**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**МАФИЈА УБИЦА
СВОГ АНДРА**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**ПРОПАЛИ ПУЧ
ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**ХАШКИ ДЕНУЦИЦИАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

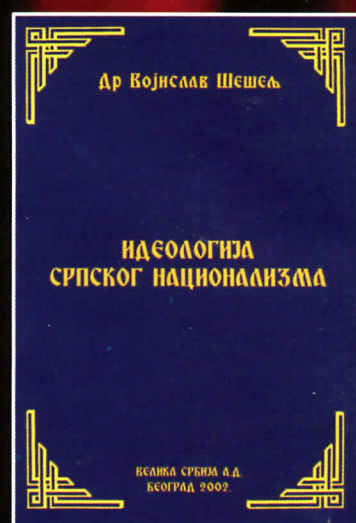
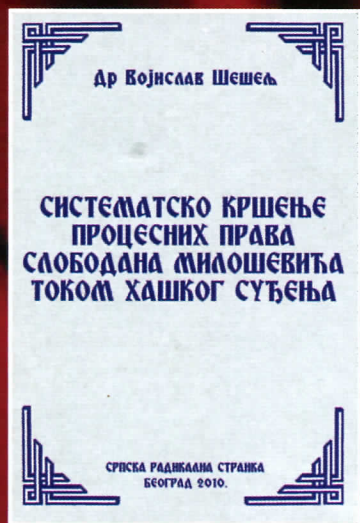
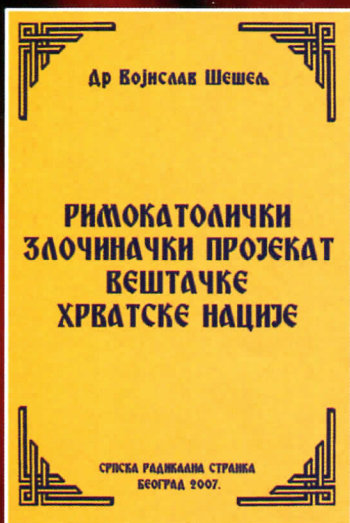
Др Војислав Шешељ

**ПОРТПАРОД
ДОПОВСКЕ СТРАЖЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДНИЦАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.

ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељево одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

